BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN



Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

• Sayı / Hejmar: 188 • 1 Nisan / Nîsan 2022 • Fiyatı / Biha: 10 TL

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASINDA 40 YIL

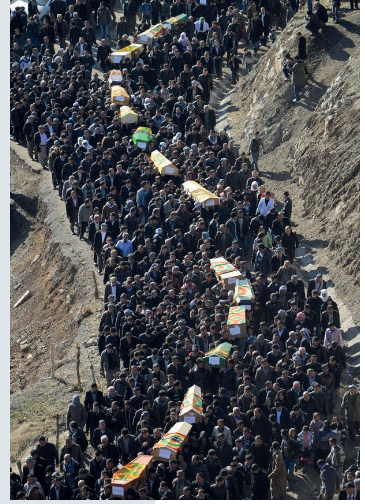
VARDIK, VARIZ, VAR OLACAĞIZ!

İÇİNDEKİLER









NEWROZ

PÎROZ BE!

Agirê newrozê ji bo şoreşê gûr bike!

Newroz ateşiyle devrim ocağını körükle!

stêrka bolşewîk · devrim · BOLŞEVİK PARTİZAN

BOLŞEVİK PARTİZAN

V.i.S.d.P. &Yazışma Adresi: K. İnan Postale No: 287, 67000 France

İnternet: **www.bolsevikparti.org**
E-Mail: **info@bolsevikparti.org**

Fiyatı: 5 TL, £ 2.50, 3 EURO

Sosyal medyada da yazılarımız yayınlanmaktadır. Bizi sosyal medya üzerinden de takip edebilirsiniz.
Sosyal medya adreslerimiz:
Facebook: **www.facebook.com/cihan.yildiz**
Twitter: **@adal_tanya**

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASINDA



V A R D I K , V A R I Z , V A R O L A C A Ğ I Z !

2021'in Mart ayında arkamıza baktığımızda 40 yıllık emek, 40 yıllık meşakkatli ve fakat o kadar da onurlu mücadele birikimimizi gördük. 40 yıl bir insan ömrü açısından uzun bir dönem, fakat sömürü dünyasını proleter devrimle yıkmak, yerine yepyeni, sömürüsüz, sınırsız bin dünya kurmak, kendi kendine duyulan ihtiyacı da ortadan kaldırmak amacıyla yola çıkmış bir örgüt, gerçek bir Bolşevik Parti açısından bir açılış, bir başlangıç dönemi yalnızca. Bizden önceki tüm devrim tarihlerinin, yaşanmış sosyalizmi inşa deneyimlerinin ve bizim de şimdi 40 yıllık Bolşevik Parti inşa deneyimimizin bize gösterdiği gerçek şu: *"Zorunluluk aleminden, özgürlük alemine"* geçiş, bayrağında *"herkese yeteneği ölçüsünde, herkese gereksinimi kadar"* yazan toplum için mücadele, çok uzun soluk, büyük bir devrimci bilinç ve irade gerektiriyor. Komünizme varmayı üç beş kuşağın mücadelesinin işi sananlar yanıldılar, yanılıyorlar. Komünizme varmak için sosyalizm şartlarında yaşayan ve kendini ve toplumu sürekli yenilemek için mücadele eden onlarca kuşak gerekli. Yani yol çok uzun.

Ama her yolun bir başlangıcı var. Bizim Bolşevik Parti inşasında bilinçli olarak, o döneme kadar içinde mücadele ettiğimiz TKP/ML içinde II. Konferans'ta bütünüyle egemen hâle gelen Menşevik / oportünist (kendini daha sonra resmen de Maocu olarak adlandıran) kanattan ayırıp, ayrı örgüt olarak yola koyulmamız Mart 1981'de gerçekleşti. Örgütsel kopuş, Mart 1981'de o dönem TKP/ML'nin Yurtdışı Bölge Komitesinin düzenlediği, bütün Yurtdışı Örgütü partili yoldaşlarının çağrılı olduğu, yurtdışındaki parti üyelerinin %95'nin katıldığı bir Konferans'ta –ki bu Bolşevik Parti'mizin kuruluş Kongresidir– oy birliği ile alınan bir kararla gerçekleştirildi. Geri dönüp baktığımızda bu 40 yıl önceki ayrılığın Marksist-Leninist-Bolşevizm'le, Maoculuk arasında bir kopuş olduğunu görüyoruz.

Öncesi

Tabii 40 yıl önceki bu kopuşun öncesi de var. Bolşevik Parti'yi kuran yoldaşlar İbrahim Kaypakkaya yoldaşın öncülüğünde 1972 Nisan'ında TİİKP'den kopan kadrolarca kurulan TKP/ML saflarına katılmadan önce, Türkiye İhtilalci İşçi

Köylü Parti'sinin Yurtdışı Örgütü'nde çalışıyorlardı.

Bu dönemdeki gelişmeler, Bolşevik Parti Kuzey Kürdistan-Türkiye tarihinde şöyle anlatılmaktadır:

TKP/ML'ye katılma ve TKP/ML I. Kongresine giden süreç

"1974 yılının başında TİİKP'in merkezi adına bir "özeleştiri" yayınlandı. Bu "özeleştiri" birçok noktada İbrahim Kaypakkaya'nın getirdiği eleştirileri kabul eder görünüyor; fakat bu eleştirilerin İbrahim Kaypakkaya'ya ait olduğunu ortaya koymuyor, bu temelde bir bölünmenin varlığını gözlerden gizliyor; TKP/ML'yi "İkinci Tasfiyeciler" olarak adlandırarak, bütün "Parti Güçleri"ni ve marksist-leninistleri "özeleştiri" temelinde birliğe çağırıyordu. "Parti güçleri" dışındaki marksist-leninistler olarak, o dönemde THKO ve THKP/C içinden çıkarak sosyal emperyalizm teorisini kabul etme yönünde gelişen güçler görülüyordu.

Bütün bu güçleri sahte bir "özeleştiri" temelinde birleştirme çabası kısa dönemde başarısızlıkla sonuçlandı.

"Özeleştiri" temelinde birlik çağrısı, TKP/ML'nin o dönemde hapiste olan önderleri tarafından haklı olarak ret edildi. Bu yoldaşlar "özeleştirinin sahtekârca tavrına dikkat çekerek, eğer bu özeleştirideki görüşler gerçekten doğru bulunuyorsa, o zaman yapılacak şeyin TKP/ML'ye iltihak etmek olduğunu savundular.

"Özeleştiri" TİİKP'in hapisteki yöneticileri tarafından da destek bulmadı. "Tasfiyeci"lik olarak adlandırıldı.

1974 yılı sonunda hâkim sınıflar 12 Mart döneminin kapandığını göstermek için bir "af" ilan ettiler. Bir dizi başka devrimcinin yanında kimi TKP/ML tutukluları da bu aftan yararlandılar. Hapisten çıkan kimi TKP/ML kadroları bölgesel çalışmaları koordine etmek için bir Koordinasyon Komitesi kurdular. Bu süreçte TİİKP'in Yurtdışı Örgütü içinde TKP/ML'nin orijinal belgeleri ilk defa yayınlandı ve büyük bir onay buldu. TİİKP'in Yurtdışı Örgütü içinde bu örgütü tasfiye edip kişisel olarak TKP/ML'ye iltihak düşünceleri yaygınlaştı, süreç içinde hâkim oldu. 1975 yılı başında yapılan bir konferansta TİİKP Yurtdışı Örgütü'nü tasfiye etme ve TKP/ML'ye iltihak kararı alındı. Bu karar doğrultusunda Koordinasyon Komitesi'nin onayıyla yurtdışında TKP/ML Yurtdışı Bölge Komitesi oluşturuldu. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da da bir dizi bölge komitesi oluşturuldu. Partiyi özellikle örgütsel açıdan yeniden örgütleme amacıyla kurulan Koordinasyon Komitesi, süreç içinde partiyi tasfiye etme hareketine dönüştü. Koordinasyon Komitesi ile bölgeler arasında başlayan ideolojik mücadele, 1976 yılında doruk noktasına varana kadar sürdü. Daha sonra "Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist Hareketi" olarak ortaya çıkan tasfiyeci Koordinasyon Komitesi, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da marksist-leninist bir partinin olmadığını, birçok marksist-leninist grubun olduğunu ve Partimiz TKP/ML'nin de bu gruplardan bir tanesi olduğunu ve bu grupların birleşmesiyle partinin doğacağı teorisini yaparak partiyi tasfiye etmeye yöneldi. "Parti değiliz, hareketiz" gerekçesi ile partiyi fiilen tasfiye etme yönünde faaliyet gösteren Koordinasyon Komitesi'ne karşı mücadele eden bölge komiteleri, İbrahim Kaypakkaya'nın bu noktada ortaya koyduğu doğru görüşlere sahip çıktılar ve 1977 yılında I. Kongre'nin (1) hazırlanma-

1 Demokratik tarzda seçilmiş delegelerle yapılan ve partinin en yüksek organı olarak her konuda karar alma yetkisine sahip bu kurumlara 1989'da yaptığı-

sıyla görevlendirilen bir Örgütleme Komitesi kurdular. Şubat 1978'de I. Parti Kongresi gerçekleştirildi. Bu Kongre yapılmadan iki yıl önce, TKP/ML Yurtdışı Örgütü (daha sonraki Bolşevikler), uluslararası durum üzerine programatik bir yazı yayınlayarak "Üç Dünya Teorisi" ve "Süper Güçler Teorisi" ile hesaplaşmıştı.

TKP/ML I. Kongresi [1978]

Şubat 1978'de yapılan I. Kongre'nin temel belgelerini "Uluslararası Durumun Değerlendirilmesi Üzerine Siyasi Rapor", "Parti Tüzüğü" ve "Özeleştiri" oluşturuyordu. Siyasi raporun en önemli yönü, "Üç Dünya Teorisi"nin temel tezlerinin reddedilmesi idi. I. Kongre, tüm "Dünyada Baş Düşman, Baş Çelişki Tespiti"ni, ABD ve Rus sosyal emperyalizminin süper güçler olarak değerlendirilmesini ve dolayısıyla diğer emperyalist büyük güçleri küçümseyerek, leninist emperyalist büyük güçler ve bunların dünya hegemonyası için dalaşması tezinin revizyondan geçirilmesini reddetti. Mao Zedung büyük bir marksist-leninist olarak değerlendirilirken, "Mao Zedung Düşüncesi"nin çağımızın Marksizm-Leninizm'i olduğuna dair Lin-Biao'nun tezi reddedildi. [2]

Ancak siyasi rapor bu doğru görüşlerin yanı sıra bazı önemli siyasi zaafları ve hataları da barındırıyordu. Özellikle Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki durumun değerlendirilmesi ve silahlı mücadele bağlamında yanlış bir çizgi izleniyordu. (Örneğin kırsal alanda faaliyetin birincil olduğu tespit ediliyordu).

Özeleştiri, partinin kuruluşundan I. Kongre'ye kadar gelişimini değerlendiriyor ve özellikle 1973 yenilgisine eleştirel bir şekilde yaklaşıyor ve bu yenilgiye sebep olan siyasi ve örgütsel hatalara parmak basıyordu (Örneğin: İçinde bulunulan anda objektif şartların dünyada ve Türkiye'de devrim için son derece elverişli olduğuna dair sübjektif tespit).

Kongre'nin temel kazanımlarından biri, partiye yeniden örgütsel yapı kazandırmak oldu. Konferans ertesinde illegal merkez yayın organı olarak "İşçi-Köylü Kurtuluşu", bir iç organ, bir legal dergi ve bir de yurtdışında kitle gazetesi çıkarılmaya başlandı. Partinin örgütsel yapısının yeniden oluşturulmasıyla birlikte parti, güçlenmeye ve ajitasyon-propaganda faaliyetini genişletmeye başladı, zamanla kitle içerisinde küçümsenmeyecek bir etki sahibi oldu.

I. Kongre'den II. Kongre'ye kadar iki çizgi mücadelesi [1978-1981]

Kongre'den sonra başlayan yeniden örgütlenme ve ajitasyon-propaganda faaliyeti döneminde, yeni seçilmiş olan Merkez Komitesi, çeşitli marksist-leninist güçlerin uluslararası alandaki ideolojik tartışmalarına daha yoğun müdahale etmeye ve bu tartışmalarda TKP/ML'nin görüşlerini daha yoğun bir şekilde aktarmaya başladı.

Bu süreç içinde üç marksist-leninist grupla, yani MLPÖ (Avusturya Marksist-Leninist Partisi), GDS (Akıma Karşı/ Almanya) ve WBK (Batı Berlinli Komünist) ile detaylı ideolojik tartışmalar yürütüldü. Birçok ilkesel konuda, özellikle Dünya Marksist-Leninist Hareketi'ne ilişkin sorunlarda bu örgütlerle aynı, ya da benzer pozisyonları savunuyorduk. Bu örgüt-

---

mız "Örgütsel Konferans"a gelene dek "Konferans" diyorduk. 1989'da bu kurumların gerçekte Kongre olarak adlandırılmasının doğru olduğunu tespit ettik. Bu yüzden daha önce ve orijinal belgelerinde "Konferans" olarak adlandırılan bu kurumları şimdi Kongre olarak adlandırıyoruz.

2 Bu özeleştiri, esas olarak sonradan Bolşevikler olarak ortaya çıkan kesim tarafından kabul ettirilmiştir ve Bolşevikler bugün de buna sahip çıkmaktadırlar. Menşevik TKP/ML'nin III. Konferansı'nda (1987) ise bu özeleştiri "yanlış" denilerek geri alınmıştır.

lerle yürütülen tartışmalar ve ortak çalışmalar içinde karşılıklı olarak birçok noktada görüşlerimizi geliştirdik. Bu zaman zarfında yürütülen tartışmalar esas olarak "Mao Zedung değerlendirmesi", "Üç Dünya Teorisi" ve "Süper Güçler Teorisi" ile hesaplaşma içinde, uluslararası durumun değerlendirilmesi üzerinde yoğunlaştı.

Temmuz 1978'de yayınlanan "Uluslararası Durum ve Dünya Marksist-Leninist Hareketi'nin Durumu Üzerine / TKP/ML–MLPÖ Ortak Açıklaması", bu ortak çalışmaların bir ürünüydü. Bu açıklamada Mao Zedung büyük bir marksist-leninist olarak değerlendirilirken, aynı zamanda hatalarının araştırılmasının zorunluluğuna işaret ediliyor ve Dünya Marksist-Leninist Hareketi'nin ideolojik mücadeleyi açık ve kamuoyu önünde yürütmesinin zorunlu olduğu vurgulanıyordu. "Üç Dünya Teorisi" ve "Süper Güçler Teorisi" reddediliyor, modern revizyonizme karşı Arnavutluk Emek Partisi ve Çin Komünist Partisi'nin mücadelesine eleştirel bir şekilde yaklaşılarak, bu mücadeledeki zaaflara ve hatalara dikkat çekiliyordu. Arnavutluk Emek Partisi'nin "Üç Dünya Teorisi"ne karşı mücadelesinin başarılarına olduğu gibi, hatalarına da değiniliyordu.

1978/79 yıllarında TKP/ML, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da özellikle kırsal alanda faaliyetlerini genişletmeyi başardı. Parti artık eskisi gibi dağınık ve birbirinden habersiz olarak hareket eden bölgeler olma durumundan çıkmıştı. İşçi hareketi içinde de partinin etkisi küçümsenmeyecek bir gelişme gösteriyordu.

Partinin silahlı kolu olarak da Türkiye İşçi-Köylü Kurtuluş Ordusu'nun (TİKKO) ilk çekirdekleri biçiminde kavranan bazı gerilla birimleri oluşturuldu. Bunlar merkezi bir örgütsel yapı içinde birleştirilmeye çalışıldı.

I. Kongre ile II. Kongre arasındaki dönemde çeşitli ideolojik tartışmalar ve tartışma kampanyaları yürütüldü. 1978/79 yıllarında geniş çaplı bir "Stalin'i Savunmak Marksizm-Leninizm'i Savunmaktır" kampanyası örgütlendi. Bu amaçla dönemin kardeş örgütleri (MLPÖ, GDS, WBK) ile birlikte bir ortak açıklama hazırlandı ve bir dizi alanda tartışma toplantıları düzenlendi. Yine bu süre içinde sosyalist Arnavutluk'u savunma kampanyası gerçekleştirildi ve bu bağlamda da kardeş örgütlerle birlikte bir ortak açıklama hazırlanarak Arnavutluk Emek Partisi'nin kazanımları savunuldu, hataları eleştirildi. Bu kampanyalar esas olarak Yurtdışı Örgütü tarafından yürütüldü.

Ağustos 1979'da Arnavutluk Emek Partisi çizgisindeki örgütler tarafından düzenlenen IV. Uluslararası Gençlik Kampı, Dünya Marksist-Leninist Hareketi içinde ideolojik tartışmanın nasıl yürüdüğünü ve hangi yöntemlerin egemen olduğunu pratikte görmemiz açısından önemli bir rol oynadı. Bu kampa TKP/ML'nin gençlik örgütü Türkiye Marksist-Leninist Gençlik Birliği (TMLGB) ve partinin o dönemde yurtdışında ideolojik olarak önderlik ettiği Almanya Türkiyeli Öğrenciler Federasyonu (ATÖF) birer delegasyonla katılmak istedi. Ancak Arnavutluk Emek Partisi taraftarı örgütler, kampa katılmak isteyen bu delegasyonlara polisiye yöntemlerle saldırıp, delegasyonlarımızın katılmasını engellediler.

12 Eylül 1980'de, yani 1971 cuntasından yaklaşık on yıl sonra, faşist Türk hâkim sınıfları, gelişen kitle hareketi karşısında yeni bir askeri operasyon gerçekleştirerek, devrimci güçlere karşı yeni bir "temizlik" hareketine giriştiler.

Faşist Evren önderliğinde ülkenin dört bir köşesinde koyu terör estiren ordu ve devlet güçleri dikensiz bir gül bahçesi yaratmaya soyundular. Bütün devrimci hareket gibi TKP/ML de bu saldırılara

maruz kaldı ve kadrolarının büyük bir çoğunluğunu kaybetti. Devrimci güçlerin bu kadar kayıp vermesinde örgütlenme ve illegal faaliyet konusunda işlenilen hataların önemli bir payı vardı.

Parti içinde süren iki çizgi mücadelesi II. Kongre'de iki ayrı ideolojik kanadın ortaya çıkması şeklinde yansımasını buldu. Bir tarafta, ileride kurulacak olan TKP/ML (BOLŞEVİK)'in temellerini atan marksist-leninist muhalefet (esas olarak Yurtdışı Örgütü) ve diğer tarafta partinin ideolojik-siyasi gelişmesini engelleyen, partiyi sürekli oportünizm yönünde evrimleştiren Menşevik kanat (daha sonraki TKP/ML[Partizan]). Kongre'de azınlıkta kalan Bolşeviklerin parti çizgisindeki hataları aşma yönündeki çabaları, Kongre öncesi ve sırasında gizli bir fraksiyon olarak örgütlenen Menşevik çoğunluk tarafından engellenmeye çalışıldı. Görüş ayrılıkları esas olarak "Mao Zedung", "Arnavutluk Emek Partisi", "1963 Polemikleri", "İbrahim Kaypakkaya değerlendirmesi" ve "Türkiye-Kuzey Kürdistan'da durum ve devrimin görevleri" konularında idi.

Mao Zedung'un Marksizm-Leninizm'in bir klasiği olduğunu savunan Menşevik kanata karşı Bolşevikler, O'nun büyük bir marksist-leninist olduğunu, fakat ağır hatalar da yapmış olduğunu, Marksizm-Leninizm'in bir klasiği olmadığını savundular. Arnavutluk Emek Partisi'nin revizyonistleştiğini iddia eden Menşeviklere karşı Bolşevikler, Arnavutluk Emek Partisi'nin çizgisinin revizyonist olduğunu, fakat bir bütün olarak partinin revizyonistleştiği değerlendirmesinin erken bir tespit olduğunu, bunun önce kanıtlanması gerektiğini savundular. '63 Polemikleri konusunda, Bolşevikler bu belgelerin marksist-leninist belgeler olarak savunulmasının askıya alınmasını talep ettiler ve bunların parti içinde yeterince, hatta hiç tanınmadığı gerekçesiyle önce incelenmesi gerektiğini savundular. Ayrıca Bolşevikler, 1957 ve 60 yıllarında "Sosyalist Ülkeler Komünist ve İşçi Partileri Temsilcilerinin Moskova Toplantıları" deklarasyonlarının, doğru ve yanlış görüşlerin alt alta sıralandığı, özü itibariyle revizyonist belgeler olduğunu savundular. Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın "sosyo-ekonomik yapısı", "devrim aşaması", "devrimin yolu" konularında Bolşevikler, marksist-leninist ilkelere dayanarak, Menşevik kanat tarafından Çin Devrimi'nin deneyimlerinin yanlış genelleştirilmesine ve bu deneyimlerin Türkiye-Kuzey Kürdistan da dâhil olmak üzere, tüm "yarı-sömürge, yarı-feodal ülkeler" için şabloncu bir biçimde genelleştirilmesine karşı, Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın emperyalizme bağımlı, feodalizmin kalıntılarının belli ölçüde varlığını sürdürdüğü geri kapitalist bir ülke olduğunu, bu ülkede hâkim olan üretim biçiminin komprador kapitalizmi olduğunu savundular. Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde devrimci durum süreklidir" tezini savunan Menşevik kanata karşı Bolşevikler, bu tezin marksist-leninist bir tez olmadığını ve 12 Eylül 1980 askerî harekâtından sonra ülkede devrimci durumun olmadığını savundular.

Kongre'de Bolşevikler, ideolojik ayrılıkların açık ve devrimci kamuoyu önünde tartışılmasını talep ettiler. Buna karşılık Menşevikler görüş ayrılıkları üzerine parti içinde dahi tartışmayı resmen yasakladılar.

TKP/ML'nin II. Kongresi bu şartlar altında gerçekleştirildi.

TKP/ML (BOLŞEVİK)'in kuruluşu [Mart 1981]

I. Kongre'nin ertesinde çoğunluğu oluşturan revizyonist Menşevik kanat, ideolojik görüş ayrılıkları üzerine tartışmaları yasaklamakla kalmayıp, aynı zamanda


PARTİZAN

BOLŞEVİK PARTİZAN

Devrimci teori olmadan devrimci hareket olmaz

Bolşeviklerin 1. Konferansının Kararları

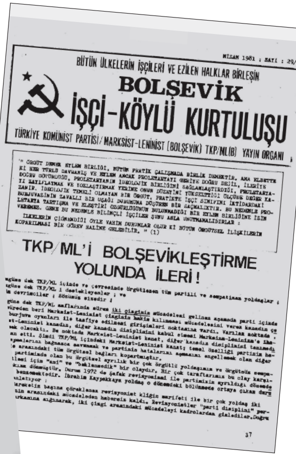
Parti içindeki görüş ayrılıklarının özünü ve gelişmesini belgelere dayanarak inceleyin!

1 Mayıs ve görevlerimiz

İşçi sınıfı 1 Mayısı yaşatacaktır!

MAYIS 1981

11/1


NİSAN 1981 : SAYI : 29/1

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN

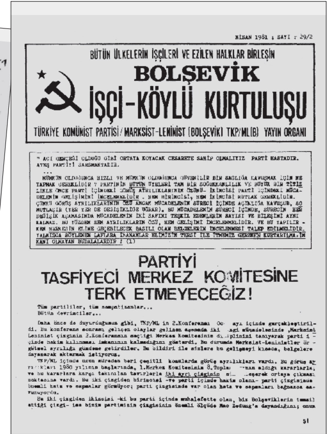
BOLŞEVİK

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST (BOLŞEVİK) TKP/ML(B) YAYIN ORGANI

TKP/ML'İ BOLŞEVİKLEŞTİRME YOLUNDA İLERİ!

37


NİSAN 1981 : SAYI : 29/2

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN

BOLŞEVİK

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST (BOLŞEVİK) TKP/ML(B) YAYIN ORGANI

PARTİYİ TASFİYECİ MERKEZ KOMİTESİNE TERK ETMEYECEĞİZ!

51

Bolşeviklerin hâkim olduğu Yurtdışı Örgütü'nü tasfiye girişimlerinde de bulundular. Bu durum karşısında TKP/ML içinde yer alan Bolşevikler, Mart 1981'de I. Kongre'lerini yaparak örgütsel ayrılıklarını ilan ettiler.

Bu, Bolşevizm'in "ilkelerin çiğnendiği öyle durumlar olur ki, bütün örgütsel ilişkilerin koparılması bir görev haline gelir" (Lenin) öğretisine uygun bir adımdı.

TKP/ML içinde oportünizmle uzlaşmaya karşı çıkarak Bolşevizm'in bayrağını göndere çeken Bolşevikler, Mart 1981'de TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ /MARKSİST-LENİNİST (BOLŞEVİK)'i kurdular.

Türkiye-Kuzey Kürdistan Marksist-Leninist Hareketi'nin tarihinde yeni bir sayfa açan bu ayrılık, esas olarak TKP/ML Yurtdışı Örgütü içinde yer alan yoldaşlar tarafından gerçekleştirildi. Bu Kongre'de Bolşevikler bir merkezi yönetim seçip, "partinin dikkatinin merkezinde bizzat kendisi durmak zorundadır" tespitini yaparak, parti inşasının birinci aşamasında önlerine doğru bir görev koyuyorlardı.

Daha sonra III. Kongre'de karar altına alınan "İki Aşamalı Parti İnşası"nın evrensel geçerliliği konusundaki temel görüşler, daha bu Kongre'de formüle ediliyordu." [3]

Nisan 1981'de yayınlanan Bolşevik İşçi Köylü Kurtuluşu sayı 29/1'de, Bolşevik kanadın tasfiye girişimi ertesinde günde-



3 "Bolşevik Parti Kuzey Kürdistan Türkiye Tarihi", "Biz Kimiz?" Bolşevik Partizan Özel Sayı, s.8-12, 1 Temmuz 1994.

me gelen ayrılık ilanı şöyle duyuruldu:

"(TKP/ML içinde*) İki Çizgi mücadelesi en uç noktasına partinin İkinci Konferansı'nda* (TKP/ML II. Kongresi 1981 Şubat) *vardı. 1981 başlarında yapılan Parti Konferansı'nda iki çizgi cepheden çatıştılar. Gerek örgütsel gerekse siyasi hazırlığı yetersiz olan İkinci Konferans'ta yanlış çizgi çoğunluğu ele geçirdi. Ve bir dizi yanlış, anti-marksist-leninist kararlar aldı. Bu arada ilkesel konulardaki görüş ayrılıklarının kitlelere duyurulması önerisi de daha önceki gerekçelerle* (bunun kitlede moral bozukluğu yaratacağı, eylem birliğini engelleyeceği vb. gerekçesi ile!) *İkinci Konferans çoğunluğu tarafından ret edildi. ML kanat buna rağmen parti içinde kendi görüşlerinin henüz yayılmadığı gerçeğinden ve parti içinde demokratik merkeziyetçilik ilkelerinin işletilerek görüşlerin yayılması ve hâkim kılınması düşüncesinden yola çıkarak ayrılığı gündeme getirmedi; demokratik merkeziyetçilik ilkeleri doğru işletildiği sürece disipline uyacağını, alınan kararları yanlış da bulsa uygulayacağını açıkladı.*

Konferansın hemen ertesinde, ML kanadın en güçlü olduğu bölgede, Bölge Komitesinin disiplinini ret ederek ayrı örgütlenen hizipçi bir faaliyet ortaya çıktı. [(4)] *Bölge Komitesi, bölgedeki en yüksek meşru parti kademesinin disiplinini tanımayan bu faaliyetin hizipçi faaliyet olarak mahkûm edilmesini 2. Konferans'ın seçtiği Merkez Komitesi'nden talep etti.*

Merkez Komitesi Siyasi Bürosu bu talebe verdiği cevapta hizipçi faaliyeti mahkûm edecek yerde onu destekler bir tavır içine girdi. Ve Marksist-Leninist Muhalefetin en güçlü olduğu bölgedeki teşkilatlanmayı dağıttığını ilan etti. Merkez Komitesi Siyasi Bürosunun bu açık tasfiyeci girişimi, parti içindeki iki çizgi mücadelesinin artık Merkez Komitesi Siyasi Bürosunun disiplinini tanıyarak yürüyemeyeceğini belgeledi. Merkez Komitesi Siyasi Bürosunun disiplininin tanınmasına devam edilmesi:

— Marksist-Leninist kanadın örgütsel alanda tasfiyesine göz yummak;

— Marksist-Leninist kanadın görüşleri kitleye çarpıtılarak, Merkez Komitesi Siyasi Büro ve taraftarları tarafından anlatılırken, marksist-leninist kanadın kendi görüşlerinin ne olduğunu (kendisinin) *açıklayamaması;*

— Partinin çizgisinde hata, sapma ve eksikliklerin giderek sistemleştirilmesi ve partinin yozlaşmasına göz yummak anlamına gelecekti.

İşte Merkez Komitesi'nin bu tavrı üzerine, parti içinde marksist-leninist kanadın en güçlü olduğu bölgede, parti üye ve aday üyeleri yan yana gelerek, Parti Merkez Komitesi'nin disiplininin ret edilmesi, görüş ayrılıklarının kitleye belgeler temelinde açıklanması, tasfiyeci MK'nin tasfiyesi için cepheden mücadeleye girişilmesi, partinin çizgisindeki hata, sapma ve eksikliklerin aşılması için çaba sarf edilmesi kararlarını aldı.

Partimizin içindeki marksist-leninist muhalefetin bir araya gelen kesiminin oluşturduğu bu konferansın tasfiyeci MK'ya karşı aldığı cepheden mücadele kararı partimiz açısından hayati öneme sahip bir karardır.

Artık parti disiplini maskesi ardına gizlenerek görüş ayrılıklarının kitlelerden gizlenmesine izin verilmeyecektir.

Artık Marksist-Leninist Muhalefetin bir dizi burjuva oyunu ile örgütsel planda tasfiyesine izin verilmeyecektir.

Artık mücadele "dedikodu", "kişisel

4 Bu hizipçi faaliyetin başını çeken o dönemin "hızlı" halk savaşçıları, ayrılık ertesinde birer birer döküldü, devrimci faaliyetten uzaklaştı, kişisel hayatlarına döndüler.

karalama" temelinde değil, siyasi görüşler üzerine ve belgelere dayanılarak yürütülecektir.

Artık partimizin çizgisinde gördüğümüz hata, sapma ve eksiklikler üzerine açık konuşulacak ve bunlar mücadele ile düzeltilecektir.

Partinin bugünkü yapısı ne ideolojik siyasi planda ne de örgütsel planda Bolşevik bir yapı değildir.

İdeolojik siyasi planda Bolşevizm'in ruhu ile çelişen "milli burjuvazinin bir kesimi ile sosyalizmin inşası" vb. görüşler bugün partinin önemli bir bölümü tarafından "Marksizm-Leninizm'e katkı olarak savunulmaktadır. İlkesel görüş ayrılıkları ısrarla kitlelerden gizlenmektedir.

Örgütsel planda, tam bir amatörlük ve geniş ölçüde legalizm vardır. Hâkim sınıfların taktik olarak küçümsenmesi ve alınan tedbirlerin yetersizliği sonucu ağır kayıplar verilmiştir.

İşte marksist-leninistler bu yapının düzeltilmesini, partinin hatalarının, sapmalarının, eksikliklerinin aşılmasını, partinin sağlam bir örgütsel yapıya ve işlerliğe kavuşturulmasını kendilerine hedef olarak seçmişlerdir.

Marksist-leninistlerin hedefi TKP/ML'Yİ BOLŞEVİKLEŞTİRMEKTİR! İşte bu yüzden Marksist-leninistler kendilerine, varmak istedikleri hedefi göstermek ve kendilerini bugünkü tasfiyeci MK hizbinden ayırmak için "BOLŞEVİK"ler olarak adlandırmak kararı almışlardır.

Bugün partimiz bölünmüştür. Bir yanda tasfiyeci MK kanadı ve onun disiplinini tanıyanlar vardır; diğer yanda MK'nin disiplinini ret eden Bolşevikler vardır. Bolşevikler için geçerli olan disiplin kendi disiplinleridir. 1. Bolşevik Konferans (BP 1. Kongresi*), MK'nin disiplinini ret ettikten sonra, parti içindeki Marksist-Leninist Muhalefeti toparlama görevini verdiği bir de Merkez oluşturmuştur. Şimdi artık parti içinde iki ayrı çizgi, iki ayrı merkez vardır.*

Bolşevikler partinin bugüne kadarki yayın organlarını çıkarmaya devam edecekler, ancak bu organlarda ismin önüne Bolşevik ekini ekleyeceklerdir. İşte bu yüzden elinizdeki İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU ilk BOLŞEVİK İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU'dur.

Bolşevikler ellerindeki tüm imkân ve araçları kullanarak, parti içindeki iki çizginin geçmiş ve bugünkü mücadelesinin belgelerini devrimci kitleye sunacaklardır.

Bolşevik İşçi-Köylü Kurtuluşu'nun bu ilk sayısında, ayrılık nedenlerinin daha iyi kavranabilmesi için MK'nin bazı belgelerini eleştirilerimizle birlikte yayınlıyoruz. [5]

Tüm komünistleri ve devrimcileri belgeleri incelemeye, belgeler üzerine tartışmaya, dedikoduya fırsat vermemeye çağırıyoruz.

YAŞASIN 1. BOLŞEVİK KONFERANSI!

TKP/ML'Yİ BOLŞEVİKLEŞTİRME YOLUNDA İLERİ!" [6]

Bolşeviklerin 1. Konferansı'nda hedef, parti içinde henüz ulaşılamamış olan diğer Bolşeviklere ulaşmak, parti içinde tartışma belgelerini mümkün olan bütün imkân ve araçlarla yaygınlaştırarak partililerin belgeler temelinde yürütülecek incelemeler ve tartışmalarla bilinçli karar vermesini sağlamak, sonuçta açık ve ilkeli ideolojik mücadele yoluyla parti çoğunluğunu kazanarak "tasfiyeci MK'yi tasfiye etmek", partiyi Bolşevikleştirmek olarak konmuştu.

5 Bu birinci sayıda yayınlanan "TKP/ML'nin İkinci Konferansı'nın Çizgisi ML Bir Çizgi Değildir" başlıklı makalede İkinci Konferans'ın duyurusundan alıntılarla Menşevik çizgi eleştiriliyordu. Ek olarak İkinci Konferans'ta seçilen Menşevik MK tarafından "Halkımıza" yapılan Konferans duyurusu ve MK'nin "Uluslararası İşçi Sınıfı ve ML'lere Mesaj"ı da bu sayıda yayınlandı.

6 Bolşevik Partizan, Sayı 11/1, s.39-40, Mayıs 1981.

Biz, Birinci Kongremiz ile 11 ay sonrasında yapılan İkinci Kongremiz arasında bu hedeflere varmak için yoğun çaba sarf ettik. Bu dönem parti tarihinde şöyle anlatılmıştır:

I. Bolşevik Kongre'den II. Kongreye [Mart 1981-Şubat 1982]

TKP/ML (BOLŞEVİK)'in Mart 1981'de yapılan I. Kongre'sinden Şubat 1982'de yapılan II. Kongre'ye kadar geçen 11 aylık kısa sürede Bolşevikler, parti tarihinde doğru, marksist-leninist olan her şeyi savunup geliştirerek ve yanlışları özeleştiri ile aşarak, partiyi Bolşevik bir parti yönünde ilerletme amacına samimiyetle sarıldıklarını gösterdiler. Bu dönem, hemen hemen tüm ayrılık konuları üzerine tartışmaların yürüdüğü ve Bolşeviklerin TKP/ML Menşeviklerinden bütün örgütsel bağlarını kopardıkları, kendi merkezi yapılarını yarattıkları dönemdi.

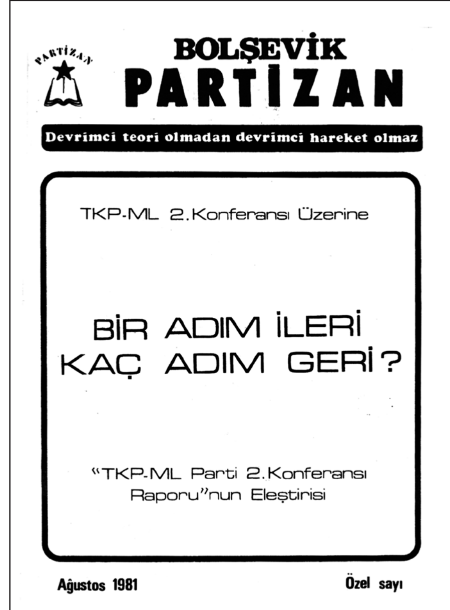
Bolşevikler, TKP/ML Menşevikleri ile ideolojik-siyasi hesaplaşmayı ve devrimci kamuoyunu ayrılığın nedenleri hakkında aydınlatmayı esas görevleri olarak kavradılar ve bu görevi bu kısa süre içinde esasta başarıyla gerçekleştirdiler.

Menşevik kanat, siyasi iflasını gözlerden gizlemek için, Bolşeviklerin Türkiye-Kuzey Kürdistan'da "madden ve manen" olmadıkları, "mülteci örgüt" oldukları iddialarını ileri sürdü ve siyasetini kitlelerin en geri duygularına hitap eden "para yediler", "çağırdık gelmediler" vb. gibi dedikodular üzerine inşa etti.

Menşevikler, demagojilerin yetmediği yerde karşı devrimci şiddet eylemlerine, yoldaşlarımıza fiziki saldırı, ev baskını vb. gibi yöntemlere baş vururken, Bolşevikler, hiçbir provokasyona gelmeden, belgeler temelinde, ideolojik-siyasi mücadelelerini yürüttüler ve Menşeviklerin siyasi iflaslarını belgelediler.

Bu süre içinde Bolşevikler, iki aylık periyodik merkezi yayın organı olarak "BOLŞEVİK PARTİZAN"ı ve aylık bir kitle gazetesi (yurtdışında) çıkarttılar.

Ayrıca, TKP/ML II. Konferansı'nın eleştirildiği geniş kapsamlı bir broşür (Bir Adım İleri/Kaç Adım Geri) ve parti içindeki iki çizgi mücadelesinin belgelerini içeren üç kitap yayımladılar. Bolşevikler ideolojik-siyasi çizgilerini geliştirdiler ve Uluslararası Marksist-Leninist Hareket'in can alıcı sorunlarında esasta doğru olan çizgilerini daha da netleştirdiler." [7]



Bu dönem 1980 askeri darbesi ertesinde faşist karanlığı en koyu yaşandığı dönemlerden biri idi. Devrimci örgütler ağır yaralar almıştı. Yurtdışında II. MK taraftarları ülkede halk savaşının başlatıl-

7 "Bolşevik Parti Kuzey Kürdistan Türkiye Tarihi", "Biz Kimiz?" Bolşevik Partizan Özel Sayı, s.11-12, 1 Temmuz 1994.

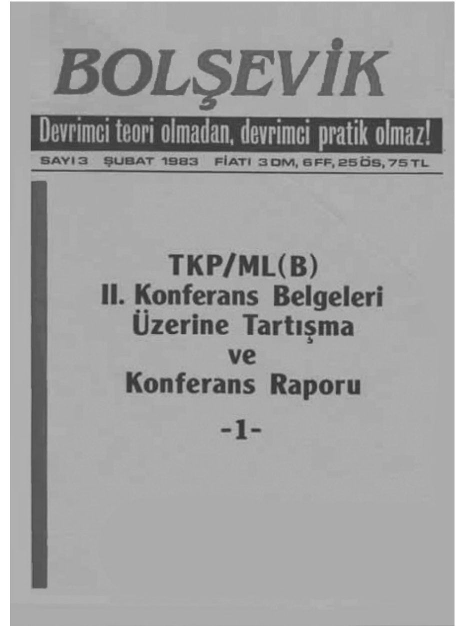
mamış olmasının suçunu(!) 1. MK'ya – Orda da tabii Bolşevik kanata– yüklüyor, tabanı "Halk savaşı yolunda ilerliyor Partizan" boş ajitasyonu ile bize karşı kışkırtmaya devam ediyordu. Ülke içinde ise "çizgiye inanan" örgüt tabanına ulaşmak çok güçtü. Ülkede sempatizan kitle önemli ölçüde geri çekilmişti. Birçok kadro da yurtdışına çıkmak zorunda kalmıştı. Bu şartlarda yürütülecek mücadeleyle Bolşevik görüşlerin kavranması sonucu çoğunluğun kazanılıp tasfiyeci MK'yi tasfiye ederek TKP/ML'i Bolşevikleştirmek hedefinin gerçekçi olmadığı görüldü. Partiyi Bolşevikleştirmek, artık Bolşevik kanadın Bolşevik Parti inşasına sarılması ile olabilirdi.

Bunun nasıl olacağı, inşada kavranacak halkanın ne olacağı tartışması bu dönemde Bolşevik kanat içindeki tartışmaların ana konusu oldu.

II. Kongre ve III. Kongre arası dönem

"Şubat 1982'de TKP/ML(BOLŞEVİK) II. Kongre'sini yaptı. II. Kongre, içinde bulunulan gerçek durum ve önümüzdeki görevlerin büyüklüğünün yoldaşların bilincine çıkmasında önemli bir rol oynadı. II. Kongre, birinci inşa aşamasında bulunan partinin teori-örgüt-kadro üçleminde kavrayacağı esas halkanın teori olduğunu tespit etti." [8]

Bu karara bağlı olarak 1982'den başlayarak partimiz bütün organlarıyla, yürütülen pratik faaliyetin yanında, ML bilimin kavranmasına yönelik olarak yoğun bir "temel eğitim" çalışması yürüttü. Yıllarca süren bu temel eğitim çalışmasında "Sovyetler Birliği Komünist Partisi


BOLŞEVİK

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!

SAYI 3 ŞUBAT 1983 FİATI 3 DM, 6 FF, 25 ÖS, 75 TL

TKP/ML(B)
II. Konferans Belgeleri
Üzerine Tartışma
ve
Konferans Raporu
-1-

(Bolşevik) Tarihi Kısa Ders"'in, bütün kaynak kitaplarının eğitimi ile birleştirilerek kadroların temel ideolojik-siyasi donanımı hâline getirildi.

Bu kararın uygulanmasında yer yer siyasi pratikle, teoriyi birbirinin karşısına koyan, kitle çalışmasını küçümseyen, içe dönük çalışmayı mutlaklaştıran hatalar da yapıldı. Partimizin siyasi çehresini ortaya çıkarma dönemi olan bu evrede, TKP/ML döneminde kardeş örgütlerimiz olan "Akıma Karşı" (Batı Almanya), "Batı Berlinli Komünist" (Batı Berlin) ve "Avusturya Marksist-Leninist Partisi ile son çözümlemede teorinin esaslığının nasıl kavranması ve uygulanması konusuna yoğunlaşan tartışmalar çalışmamızda çok önemli yer tuttu. Bu tartışmalar sonuçta aslında bir marksist-leninist eğitim grubu olmanın ötesine geçmeye niyetli olmadığını gördüğümüz ve bizimle ilişkiyi kesmek için bahaneler aradığını tespit ettiğimiz kardeş örgütlerle bir kopuşun gerçekleşmesi ile son buldu.

8 Age., s.12


NO: 27

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN
JİBO BAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK

3 DM

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbin! Karkeren hemû welatan û gelen bindest yekbin!

TKP/ML(B) III. KONFERANSI YAPILDI!

Bolşevizm yenecektir!

Kardeş örgütlerle II. Kongre içinde başlayan, Kongre sonrasında da sertleşen ve yoğunlaşan tartışmalar döneminde Yurtdışı Örgütü içinde çalışan az sayıda kadro, kardeş örgütlerin de desteğiyle, parti içinde muhalefet olarak ortaya çıktı ve gelişme içinde kendisine "Spartaküs" adını vererek partiden ayrıldı. Bu grubun belirleyici özelliği, ortaya çıktığı andan itibaren, eski kardeş örgütlere, en başta "Akıma Karşı" gurubuna beslediği körce güven ve hayranlıktı. GDS/WBK/AMLP üçlüsünün getirdiği çoğu haksız, temelsiz, zorlama eleştirileri sorgusuz üzerlenen ve büyük iddialarla ortaya çıkan bu grup, gelişmesi içinde esas olarak "Akıma Karşı"nın Türkçeye tercüme bürosu işlevini gördü.

Bundan sonra, olan gelişmeler hakkında parti tarihinde şu bilgiler verilir:

"Kardeş örgütlerle ayrılık ertesinde Bolşevikler, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da yerleşme ve örgütlenme bağlamında belirli ilerleme kaydetmeye başladı. Özellikle bazı sanayi merkezlerinde en ileri işçi kesimleri arasında propaganda ve örgütleme çalışması başlattı. Fakat faşist T.C. devleti, 1984 yılında faaliyet içerisindeki birçok yoldaşı tutuklayıp zindanlara atarak Bolşeviklerin bu atılımlarına önemli bir darbe vurdu. Bu, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da yeniden örgütlenme bağlamında bir yenilgi anlamına geliyordu.

1984 yenilgisinin ağırlığında bizim illegaliteye yeterli önem vermeme biçimindeki hatalarımız, ayrıca kimi yoldaşlarımızın polisteki teslimiyetçi tavrı önemli bir rol oynadı.

III. Kongre ve I. Olağanüstü Parti Kongresi [1986 -1987]

Bolşevikler kardeş örgütlerle ayrılık sonrasında içe dönük faaliyetlerinin merkezine "Parti İnşası Öğretisi"nin kavranmasını koydu. Bu alanda Marksizm-Leninizm'in klasiklerinin incelenmesi ve her türden oportünizme ve revizyonizme karşı mücadele içinde marksist-leninist çizginin geliştirilmesini ele aldı. 1986 yılının başında toplanan III. Parti Kongresi, bu alanda yürütülen teorik çalışmayı ve geniş çaplı tartışmaları, "İki Aşamalı Parti İnşası" öğretisinin evrensel geçerliliğine dair aldığı kararla sonuçlandırdı. [9]

(…)

III. Kongre, "Marksizm-Leninizm'in Güncel Kıstasları" konusunda da parti içinde sürdürülen tartışmayı sonuçlandırdı, "Marksizm-Leninizm'in Güncel Kıstasları"nın neler olduğu ve bunların nasıl kullanılacağı konusunda kesin

9 Bu karar ve geniş açılımı o dönemde teorik yayın organı olarak yayınlanan "Bolşevik"in 7. sayısında (Şubat 1984) yayınlandı.

kararlar alarak parti çizgisini bu konuda da ilerletti. [10]

Kongre'de "İki Aşamalı Parti İnşası" öğretisinin evrensel geçerliliği ve "Marksizm-Leninizm'in Güncel Kıstasları" karar altına alınır ve eski kardeş örgütlerle yürütülen polemik değerlendirilirken, kendi içinde sağlam bir birliği olmayan, fakat ortak hareket noktaları "İki Aşamalı Parti İnşası", "Marksizm-Leninizm'in Güncel Kıstasları" konusundaki görüşlerin karar altına alınmasına karşı çıkmak olan bir azınlık biçimlendi.

Bu azınlığın ortak ideolojik çıkış noktası, partinin marksist-leninist çizgisine, kendine

BOLŞEVİK
Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!
TEMMUZ 1987 FİATI 2,50 DM, 25 FF, 60 ÖS, 500 TL
TKP/ML (B)
OLAĞANÜSTÜ
PARTİ
KONFERANSI
RAPORU
Sayı 21

duyulan güvensizlik; dışımızda birleşilecek güçler arama idi. "Marksizm-Leninizm'in Güncel Kıstasları" ve "İki Aşamalı Parti İnşası" öğretisi konusunda kesin kararlar alınmasının "dayatmacı" bir tavır olacağından ve olası birliklerin önünde engel olacağından çekiniyorlar; bu konularda söylenilenler doğru bile olsa, bunların Kongre kararı hâline getirilmesine karşı çıkıyorlardı.

Bu, küçük-burjuvazinin yenilgici, kendine güvenmeyen tavrının bir yansıması idi. III. Kongre ertesinde, Kongre sırasında ortaya çıkan bu azınlıkla görüş ayrılıkları giderek derinleşti ve gerek "Marksizm-Leninizm'in Güncel Kıstasları" konusunda, gerekse "Parti İnşası" konusunda kıyasıya bir iki çizgi mücadelesi yaşandı.

III. Kongre'de ortaya çıkan bu azınlığın büyük çoğunluğunun da oyuyla karar altına alınan "İki Aşamalı Parti İnşası" öğretisinin evrensel geçerliliği ve "Marksizm-Leninizm'in Güncel Kıstasları"nın tespit edilmesini yanlış bulduklarını gerekçe gösteren ve "biz parti değiliz", "parti-öncesi grubuz" tezini ortaya atan azınlık, 1987 ortasında açık ve kamuoyu önünde yürütülen tartışmalar sonucunda "Mücadele Bayrağı" olarak örgütsel ayrılığını ilan etti. 1987 yılının sonunda yapılan I. Olağanüstü Parti Kongresi, açık ve kamuoyu önünde yürüyen bu ideolojik mücadele sürecini kapattı. I. Olağanüstü Parti Kongresi bu süreci değerlendirdi ve III. Kongre'de karar altına alınan "İki Aşamalı Parti İnşası" öğretisinin evrensel geçerliliği ve "Marksizm-Leninizm'in Güncel Kıstasları"nın Parti çizgisinin en temel unsurlarından bazıları olduğunu açıkladı.

Kongre, kendini örgütsel olarak partiden ayırmış olan azınlığın çizgisini, "Parti inşası" görevlerinin çözümünü imkânsız kılan çizgisini, Leninizm'e düşman bir çizgi olarak değerlendirdi ve mahkûm etti. [11]

10 ML'nin kıstasları konusunda alınan karar, Daha sonra Bolşevik Parti'nin Programı olgunlaştırılıp karara bağlanana kadar, bir dizi başka konulardaki siyasi görüşler, kararlarla birlikte "Parti çizgisinin bazı önemli noktaları "adı altında toplandı, üyelik için tanınması ve kabullenilmesi talep edilen "programatik görüşlerimiz" olarak işlev gördü.

11 Bütün marksist-leninistleri bir çatı altında birleştirme iddiasıyla ortaya çıkan ve "Mücadele Bayrağı" adı altında partiden ayrılan azınlık, grup olarak ortaya çıktıktan iki yıl kadar sonra, kendi kendini dağıttığını ilan etti.

BOLŞEVİK PARTİZAN; NO: 36 Sayfa: 32 1 NİSAN 1987

BP TARAFTARLARININ YD.DAKİ İLK MERKEZİ "KADINLAR KONFERANSI" 7-8 MART 1987'DE YAPILDI!

TKP/ML(B) tarafından yurtdışında örgütlenen ilk kadınlar konferansı 7 ve 8 mart tarihlerinde yapıldı. Bu konferansa —gerek sayısal açıdan gerekse tartışmalara hazırlıklı olarak aktif katılma açısından— ağırlıklı olarak yurtdışındaki kadın parti üyeleri, örgütlü ve örgütsüz kürt, türk, arap, alman milliyetinden kadın arkadaşlar katıldı. Ayrıca KKP/B (ÖK)'nin taraftarı bir kadın arkadaş da konferansa katıldı. Az sayıda erkek arkadaş da konferansa katıldılar, ama esas olarak "dinleyici" ve örgütsel işleri yerine getiren görevliler rolünü oynadılar.

TKP/ML(B)'nin neden böyle bir konferansı doğru ve gerekli bulduğu, böyle bir konferansa hangi itirazların getirildiği, bu itirazların nasıl değerlendirildiği konusunda konferansa MK (çoğunluğu) adına gönderilmiş olan, ve aşağıda yayınladığımız mesajda tavır takınılmıştır.

MESAJ:

"Kadın yoldaşlar, arkadaşlar...

Bugün 8 Mart'ın yıldönümünde toplanan; içeriği, katılımı, hazırlığı açısından İLK olma niteliğine sahip kadınlar konferansını TKP/ML(B) MK adına selamlıyoruz.

Yoldaşlar, arkadaşlar..

Bu kadınlar konferansı bizim açımızdan içeriği bakımından İLK olma niteliğine sahiptir. Çünkü Emekçi kadınlar katılmadan devrim olmayacağı genel gerçeğinin, bizim örgütümüz açısından uygulamada somut olarak ne anlama geldiği, içimizdeki ve çevremizdeki kadınları ilerletme, komünizm davası için aktif savaşçılar haline getirmek için hangi özel siyaset ve tedbirlerin gerekli olduğu sorunu ilk defa —içimizdeki ve çevremizdeki bazı kadın yoldaşların inisiyatifi ele alıp itmesi ile de olsa— genişçe tartışılmaya çalışılacak, bu konudaki tavrımız sorgulanmaya çalışılacaktır. Bu bağıntıda Komintern'in türkçede İLK defa yayınlanmış bazı belgeleri de tartışmaya —elden geldiği ölçüde— sokulmaya çalışılacaktır.

Bu kadınlar konferansı katılımı açısından bir İLK olma niteliğine sahiptir. Çünkü yurtdışında ilk defa bilinçli olarak katılımı kadın ağırlıklı bir konferans —bizim açımızdan— yapılmaktadır. Aynı şekilde çeşitli bölgedeki kadın yoldaşların ve arkadaşların merkezi olarak bir araya getirilmesi de bizim açımızdan bir İLK olma niteliğini taşımaktadır. Bu hiç bir şekilde bu konferansın hazırlıkları içinde yer yer iddia edildiği gibi "kadınların halinden kadınlar anlar", "Kadın sorunları kadın kadına çözülür" vb. anlayışların değil; içimizdeki-çevremizdeki kadın yoldaşların parti politikasının tayinine daha aktif katılabilmeleri için onların kadın olmaları nedeni ile en baştan sahip oldukları belli dezavantajları göz önünde bulundurma, ve onlara daha kolaylıkla aktifleşebilecekleri bir ortam yaratma anlayışının ürünüdür. Bizzat böyle bir katılımlı konferans, konferans içinde üzerinde genişçe tartışılacağını umduğumuz 'özel tedbir' lerden biridir bizim için.

Bu kadınlar konferansı bütün ön hazırlıklar ve onların belgelerinin incelendiğinde de görüleceği gibi hazırlığı açısından da bir İLK olma niteliğini üzerinde barındırmaktadır. Kadınlar sorunu, geçen 8 Mart'tan bu yana, örgütümüz içinde ve çevresinde ileri erkek yoldaşların kadınlar adına konuştuğu bir sorun olmaktan çıkmış, özellikle bir bölgedeki kadın yoldaşların insiyatifi ele alması ile, çok sayıda kadın yoldaşın tartıştığı, tartışmaya aktif olarak katıldığı bir sorun haline gelmiştir. Bu kuşkusuz bir anlamda, kadın yoldaşların şimdi "kendi sorunlarına" —bunu kadın sorununun yalnızca kadınların sorunu olduğu anlamında söylemiyoruz— kendilerinin doğrudan sahip çıkması anlamında çok olumlu, destek

BOLŞEVİK PARTİZAN; NO: 46 Sayfa: 36 1 Kasım 1988

EMEKÇİ KADINLAR KATILMADAN DEVRİM OLMAZ!
DEVRİM OLMADAN EMEKÇİ KADINLAR KURTULAMAZ!

Örgütsel Konferansın aldığı bir karar üzerine:

Kadınlara karşı şiddet Parti üyeliği ile bağdaşmaz!

(Burada elimize geçen TKP/ML(B)'nin bir konferans kararını açıklayan iki bölümlük bir yazının ilk bölümünü olduğu gibi yayınlıyoruz. Yazı Kurulu)

TKP/ML(B)'nin örgütsel konferansında bir bölüm kadın yoldaş Tüzüğe ek olarak şu karar önerisini oylamaya sundular:

"Konferansımız, Kadınlara ve Çocuklara karşı şiddet uygulanmasının Partimizin üyeliği ile bağdaşmadığını; kadınlara ve çocuklara şiddet uygulayanların Partimize alınmayacağını ve Partimizde barındırılmayacağını açıklar." (Bolşevik, S.23, s.52)

Bu ek önerisi büyük çoğunlukla onaylandı. Karşı oy kullanan olmadı. Çekimser oy kullanan az sayıda delege, bu çekimserliklerini böyle bir kararın özellikle Türkiye/Kuzey Kürdistan şartlarında derhal ve radikal biçimde uygulanması halinde, örgüte zarar getirebileceği vb. biçiminde gerekçelendirdiler.

Böyle bir kararın önemi, gerekliliği ve içeriğinin ne olduğunu tartışmaya geçmeden önce, bu bölümde özel olarak kararın k a d ı n l a r l a ilgili bölümü üzerinde duracağımızı; çocuklarla ilgili bölümünü ise ikinci bölümde ayrıca ele alacağımızı belirtmek istiyoruz.

Alınan kararda sözü edilen "kadınlara şiddet uygulanması", devrimci erkeklerin birlikte yaşadıkları kadınlara karşı kullandıkları şiddettir. Sınıf mücadelesi içinde burjuvazinin safında açıkça yer tutan ve burjuvazinin diktatörlüğünün parçası olan insanlara karşı, bu arada tabii ki kadınlara karşı da şiddet sorunu değildir burada tartışılan. Bunu da en baştan açıklamak istiyoruz.

BÖYLE BİR KARAR BUGÜN İÇİN NEDEN GEREKLİ VE DOĞRUDUR?

A) Bununla ilgili olarak geçmişteki tavrımız:

Kadınlara ve çocuklara karşı şiddet sorunu, devrimci çevreler açısından, ilk defa bu konferansta gündeme gelmedi. Bu sorun bizim açımızdan ilk olarak 1980'de ATİF'in yayın organı "Mücadele"de devrimci kamuoyu önünde tartışmaya açıldı. ATİF içinde örgütlü çalışan bir devrimcinin, karısını uyarılara, yapılan özeleştirilere vb. rağmen hep yeniden dövmesi olayından yola çıkılarak, kadınların ve çocukların dövülmesinin feodal despotizm olduğu, karılarını döven devrimci erkeklerin pratiklerinin, kadınların ezilmesine karşı mücadele edilmesine dair teorileri ile çeliştiği, pratiklerinin sosyal-faşist bir pratik olduğu ve bununla hiçbir şekilde uzlaşılamayacağı, tersine bu ideolojiye karşı tutarlı mücadele edilmesi gerektiği, sözkonusu erkeklerin dernekler içerisinde açıkça uyarılacağı ve teşhir edileceği, ve yaptıkları işin devrimcilikle bağdaşmadığını görmeyen, pratiklerini düzeltmeyen erkeklerin derneklerden dışlanacağı şeklinde doğru bir tavır takınılmıştır. "Kadınlar Kocalarının Kölesi Değildir" başlıklı makalede aşağıdaki doğru şiarlar atılmıştır:

"Kadınlara ve çocuklara uygulanan zulme karşı çıkalım! Kocalarından dayak yiyen kadın arkadaşlarımızı koruyalım! Onlara destek olalım! Ve çocuklarını; karılarını döven erkek arkadaşlarla uzlaşmayalım! Bu konuda iflah olmazları içimizden atalım!" (Mücadele, S.46, s.6-7 veya "Kadının kurtuluşu sorununda bugünkü görevlerimiz - Geçmişimizin değerlendirilmesi", BP Yayınları, s.38-44)

Bu makaleyle, devrimci çevre içerisindeki feodal düşünce tarzına ve pratiğine karşı doğru bir mücadele kamuoyu önüne taşınmıştı. Ne yazık ki ama bu mücadele birkaç somut olayla sınırlı kaldı;

I. Kadınlar Konferansı

Mart 1986 vesilesiyle yapılan yerel toplantılar çerçevesinde bazı üye ve sempatizan kadın yoldaşlar, "tartışmayı derinleştiren ve geliştiren bir kadınlar konferansı hazırlayalım" önerisini getirdiler. Bu öneri üzerine, tam bir yıl süren tartışmaların ertesinde, 7 Mart 1987'de yurtdışında TKP/ML (BOLŞEVİK) içindeki ve çevresindeki kadınların hazırladığı bir Kadınlar Konferansı başarıyla gerçekleştirildi. Türkiye-Kuzey Kürdistan Komünist Hareketi açısından bu Komintern çerçevesinde gerçekleştirilen kadın faaliyetleri dışta tutulduğunda, ilk "Komünist Kadın Konferansı" olarak, tarihi bir öneme sahiptir.

Bu "Kadınlar Konferansı", TKP/ML (BOLŞEVİK) çevresindeki kadınların durumunu ele aldı, kadınların ideolojik ve siyasi olarak ilerletilmesi için neler yapılması gerektiği üzerine tartışma yürüttü ve Komintern'in kadın çalışmasının yöntem ve biçimleri bağlamındaki belgeleri üzerine bir ön tartışmayı başlattı.

Konferansta ilk defa partinin kadınlar arasındaki çalışmasını yönlendirecek bir Merkezi Komisyonu'nun, ya da sorumlunun gerekliliği tespit edildi.

Parti içerisindeki azınlık (sonraki "Mücadele Bayrağı"), bu Konferansa, "Feminizm mi? Leninizm mi?" başlıklı bir broşür hazırlayarak, böyle bir Kadınlar Konferansı yapılmasının, feodal-burjuva yaklaşımlara karşı tepki olarak ortaya çıkan feminist sapmanın ürünü olduğunu iddia etti. Bu iddia, Konferansta erkek şovenisti bir tavır olarak nitelenerek geri çevrildi.

Bu Kadınlar Konferansı, kadının kurtuluşu konusundaki çizgimizin somutlaştırılıp geliştirilmesi açısından bir dönüm noktası oldu. Bundan sonraki dönemde partinin kadınlar arasındaki faaliyeti önemli bir atılım kazanırken, çizgimize yeni unsurla-

rın kazandırılması açısından önemli bir ön çalışmayı oluşturan toplam dört Kadın Konferansı yapıldı. [12]

I. Örgütsel Konferans [1988]

Türkiye-Kuzey Kürdistan'da 1985/86 yılları, artık 12 Eylül askeri operasyonunun yaratmaya çalıştığı mezarlık sessizliğinin parçalanmaya başladığı, Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusunun ulusal bağımsızlık mücadelesinin alevlenmeye başladığı, grev hakkı pratikte elinden alınmış olan işçilerin direnişinin tekrar yükseliş göstermeye başladığı, yoksul köylülerin, özellikle de tütün emekçilerinin seslerini yavaş yavaş yükseltmeye başlattığı, öğrencilerin ve kadınların mücadelesinin yeni boyutlar kazandığı yıllar oldu. Parti bu yıllar içinde yeniden örgütlenme yönünde somut adımlar atmaya başladı. 1984 yenilgisinin yaraları sarılmaya başlandı. Bu bağlamda örgütsel inşanın kimi sorunlarının tartışılıp çözülmesi özel önem kazandı. Parti içinde örgütsel inşanın çeşitli sorunları üzerine —Marksist-Leninist klasiklerin de eğitimi temelinde— yoğun bir tartışma ve hazırlık süreci yaşandıktan sonra, TKP/ML (BOLŞEVİK), Haziran 1988'de 1. Örgütsel Konferansını gerçekleştirdi.

Örgütsel Konferans, "Mücadele Bayrağı"nrn örgütsel ayrılığı ertesinde TKP/ML (BOLŞEVİK)'in en hızlı geliştiği ve en verimli olduğu dönemini yaşadığını tespit etti. Konferans, öne konulan parti inşası görevlerinin çözümünde, örgütsel alanda Bolşevikleşme yönünde atılan çok önemli bir adım oldu.

Örgütsel Konferans, parti inşasının ideolojik-siyasi-teorik alanlarında önemli adımlar atıldığını, bu alanda yapılanlarla karşılaştırıldığında, örgütsel inşa alanında atılan adımların geride kaldığını tespit ederek, Dünya Komünist Hareketi'nin, özelde de Komintern'in deneyimlerinin incelenmesi ve Partinin kendi deneyimlerinin özeleştirel değerlendirilmesi temelinde, örgütsel yapı ve işleyiş kuralları sorunlarında tayin edici kararlar aldı.

Konferans, illegal örgüt yapısı ve illegal çalışma kuralları bağlamında, Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci ve komünist hareketinin durumunun vahim olduğu değerlendirmesini çıkış noktası alarak, görevin legalizmden köklü kopuşun gerçekleştirilmesi olduğu tespitini yaptı.

Konferans, piramit tipi örgütlenmenin bugün bizim durumumuza uygun olma-

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JİBO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEVİK



BOLŞEVİK PARTİZAN

1 AĞUSTOS 1988
400 TL
№ 44

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkeren hemû welatan yekbin! Karkeren hemû welatan û gelen bindest yekbin!

(TKP/ML(BOLŞEVİK) Merkez Komitesi'nin elimize geçen bir duyurusunu aynen yayınlıyoruz.)

TKP/ML (BOLŞEVİK) »ÖRGÜTLENME SORUNLARI ÜZERİNE« KONFERANSINI BAŞARIYLA GERÇEKLEŞTİRDİ!

"PROLETARYANIN İKTİDARI ELE GEÇİRME MÜCADELESİNDE ÖRGÜTTEN BAŞKA HİÇBİR SİLAHI YOKTUR."
(SBKP/B Tarihi — Kısa Ders, s. 75)

Tüm dünya Marksist-Leninistlerine!
Tüm sınıf bilinçli işçilere, yoldaşlara, tüm devrimcilere!

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ın çeşitli milliyetlerinden proletaryasının öncü müfrezesi; Dünya Komünist Hareketinin ülkemizdeki tek gerçek temsilcisi Partimiz TKP/ML(BOLŞEVİK), 1988 Haziranında "örgütsel sorunlar üzerine" Konferansını (Örgütsel Konferans) başarıyla gerçekleştirdi. Bu Konferans, önümüze koyduğumuz BOLŞEVİK PARTİNİN İNŞASI görevinin çözümünde, örgütsel alanda bolşevikleşme yönünde atılmış çok önemli bir adımdır.

Konferansımız, bütün dünyada burjuvazinin kalemşörlerinin Marksizm-Leninizmin, Bolşevizmin iflas ettiği, yok olduğu konusunda kalem oynattığı, Marksizm-Leninizmin ölümünün her gün yüksek sesle ilan edildiği bir ortamda; Bolşevizmin bayrağını yükseklere kaldırarak, Marksizm-Leninizmin proletaryanın elinde emperyalizmi yoketmenin yolunu gösteren biricik silah olduğunu bir kez daha ilan etti.

İÇİNDEKİLER

FAŞİST TÜRK ORDUSU KIBRIS'TAN DEFOL!

12 Kadının kurtuluşu konusunda komünist çizginin geliştirilmesinde belirleyici olan o dönemdeki kadın faaliyetimizde çıkış noktası Dünya Komünist Hareketi'nin tecrübelerinin, özellikle de Sosyalist Sovyetler Birliği'ndeki deneyimlerin eğitimi çıkış noktası oldu. Sonuçlar daha sonra dışta "Rusya'da 1917 Ekim Devrimi ve Kadınların Kurtuluşu" başlıklı kitapta yayınlandı.

dığını tespit etti. Konferans, var olan parti tüzüğünü değerlendirdi, bu tüzüğün yanlışlarını eleştirdi ve tüzüğün marksist-leninist özünü alarak bu temelde yeni bir tüzük kabul etti. [13]

Konferans, Komintern'in deneyimleri ışığında illegal çalışma kuralları bağlamında geçmişimizi değerlendirdi ve yeni direktifleri karara bağladı.

Konferans, "poliste, tutukevinde ve mahkemede devrimci tavır" konusunda geçmişimizi değerlendirdi, bu alandaki durumun genelde, devrimci ve komünistlerden talep edilen tavıra uygun olmadığını tespit etti ve hâkim sınıflara parti ve partililer hakkında bilgi vermenin ihanet olduğunu, bunun ilke olduğunu ilan etti.

Konferans, Kuzey Kürdistan'da, bölgenin milli özelliklerini dikkate alan seksiyon örgütlenmesinin doğru, marksist-leninist yaklaşım olduğunu kabul etti ve bir anlamda ayrı bir parti olan Kuzey Kürdistan Seksiyonunun örgütlenmesi görevini önüne koydu; bunun ilk adımı olarak Kuzey Kürdistan Seksiyonu / Örgütleme Komisyonu'nun kurulmasını karar altına aldı. [14]

Konferans, kadınlara ve çocuklara karşı şiddet uygulanmasının parti üyeliği ile bağdaşmadığını, aldığı özel bir kararla ilan etti. [15]

Bir kez daha bütün bu alanlarda da ideolojik önder konumumuz belgelendi.

Devrimcilik, Marksizm, sosyalizm vb. adına konuşan tüm gruplar, örgütsel alanda bizim Örgütsel Konferansımız 'da karar aldığımız konuları tartışmak, tavır takınmak zorunda kaldılar." [16]

IV. Kongre emperyalist dünyada köklü değişmelerin yaşandığı bir ortamda yapılan bir Kongredir.

Kongre ve alınan kararlar konusunda ve partimizin V. Kongresine kadar dönemdeki gelişmesi konusunda parti tarihimizde verilen bilgi şöyledir:

IV. Kongre [1990]

1990 yılının sonunda, geride bırakılan üç yıllık dönem içinde yapılan çalışmaları değerlendirmek ve gelecek dönemde yapılacak çalışmaların yönünü belirlemek için IV. Olağan Parti Kongresi başarıyla gerçekleştirildi.

Kongre'nin tartışıp karar altına aldığı temel belgelerden birisi, Merkez Komitesi'nin sunduğu Marksizm-Leninizm'in bilimi ışığında dünyada ve Türkiye-Kuzey Kürdistan'da gelişmeleri inceleyen ve çözümleyen "Siyasi Rapor"du.

Bu raporda, Lenin'in emperyalizm teorisinin temel tezlerinin bugün de geçerli olduğu, somutun incelenmesi temelinde ortaya konuluyordu.

Raporda, 1988-90 yılları arasında, dünya çapında yaşanan çok hızlı ve önemli gelişmeler ele alınıyor, Rus sosyal emperyalizminin başını çektiği "Doğu Bloku"nun parçalanmasının emperyalist burjuvaziye, komünizmin öldüğüne dair anti-komünist propaganda malzemesi sağladığı, fakat gerçekte yıkılan sistemin sosyalizm değil, bürokratik kapitalizm

13 "I. Örgütsel Konferans" iki yılı aşkın ön bir hazırlıkla yapılmış ve parti iradesini temsil eden oy hakkına sahip seçilmiş delegeler ve oy hakkına sahip olmayan davetli delegelerin katılımı ile yapılan ve belirlenmiş örgütsel sorunlarda karar alma hak ve yetkisine sahip olan bir Konferanstı. Alınan kararlar bu konferanstan sonraki ilk Kongre'de de onaylandı.

14 Bu karar daha sonra varılan "Bir Merkezi parti çatısı altında birleşmiş ayrı bölgesel partiler" şeklindeki örgütlenme modeli yönünde atılan ilk adımdır.

15 Bundan 34 yıl önce alınan bu karar KK/T devrimci ve komünist hareketi içinde patriyarkal düşüncenin ve tavrın örgütsel sonuçlar doğuracağını açıklayan, çığır açıcı bir karardı, karardır. KK/T komünist hareketi açısından bir ilktir.

16 "Bolşevik Parti Kuzey Kürdistan Türkiye Tarihi", "Biz Kimiz?" Bolşevik Partizan Özel Sayı, s.13-17, 1 Temmuz 1994.



ERMENİ SORUNUNDA BOLŞEVİZM

BOLŞEVİK PARTİZAN YAYINLARI

olduğu ortaya konuluyordu. [17]

Bu gelişmelerin emperyalist dünyada güç dengelerini altüst ettiği, Rus sosyal emperyalizmi eski gücünü önemli ölçüde kaybederken, Batı Alman emperyalizminin Doğu Almanya'yı yutarak daha da güçlendiği ve Doğu Avrupa'nın patronluğuna soyunduğu ortaya konuluyordu. Japon emperyalizminin dünya hegemonyası dalaşında gelişen rolü üzerinde duruluyordu. Devamla emperyalist dünyadaki bu değişikliklerin emperyalizmin özüne ait olmadığı, emperyalizmin dün olduğu gibi bugün de asalak, çürüyen, can çekişen kapitalizm olduğu vurgulanıyor ve emperyalizmin dünyayı barbarlığa sürüklediğine işaret ediliyordu.

Dünya devrim cephesinin durumu bağlamında, bir taraftan emperyalizmin devrim mücadelesini yok edemediği ortaya konulurken, diğer taraftan da dünya komünizminin en zayıf ve en zor dönemlerinden birini yaşadığı tespit ediliyordu.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki gelişmelere ilişkin olarak, dünyadaki gelişmelerin faşist Türk hâkim sınıflarını da etkilediği, Türk şovenizminin ve ırkçılığının körüklendiği tespit ediliyor, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da bağımsızlık ve halk demokrasisi mücadelesinin devrimle kazanılacağı, sosyalizm yolunun işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi ile açılacağı bir kere daha vurgulanıyordu.

IV. Kongre, Marksizm-Leninizm bilimi ışığında ulusal soruna ilişkin çizgimi-

17 Sosyal emperyalist kampın çöküşü öncesindeki bütün siyasi değerlendirmelerimizde ve faaliyetimizde "Doğu Bloku"nda "Yaşayan sosyalizm" adı altında yaşananın yalnızca adının sosyalizm olduğunu, var olan ekonomik sistemin bürokrat devlet kapitalisti bir sistem olduğunu, siyasi sistemin sosyal faşizm olduğunu ve bu sistemin çürümüş olduğunu, yıkılmaya mahkûm olduğunu söylüyorduk. Buna rağmen bu yıkılışın bu kadar kısa zaman içinde olacağını ve bir anda bir balonun patlaması gibi ve savaşsız, önemli bir çatışma olmaksızın gerçekleşeceğini beklemiyorduk.

zi daha da geliştirdi ve bu konuda geçmişimizi değerlendirdi. Ezilen Kürt ulusu ve azınlık milliyetler bağlamında, bir halklar hapishanesi olan Türkiye-Kuzey Kürdistan'da, ulusal sorunun çözümüne ilişkin programatik görüşlerini ortaya koydu.

Kongre, Ermeni sorunu bağlamında, diasporadaki Ermenilerin Batı Ermenistan topraklarına yerleşme hakkının –bu hakkın kullanıldığı şartlarda– ayrılma hakkının savunulmasını da içerdiğini bilince çıkardı ve bu noktada geçmişteki, Ermeni sorununu "tarihi bir haksızlık" olarak kavrayan ve sınıf mücadelesinin gelişimini engellemediğini savunan tavrımızın özeleştirisini verdi. Bu, Türkiye-Kuzey Kürdistan Komünist Hareketi açısından tarihi önemdedir.

Bolşevikler bu alanda bugün bu pozisyonu savunan tek güç durumundadır. [18]

Kongre, parti tarihinde ilk defa doğanın ve doğal dengelerin korunması üzerine karar alarak, parti çizgisini geliştirdi ve tüm toplumun sonuna kadar devrimci, öncü sınıfı olan işçi sınıfının doğanın korunmasına yönelik kendi taleplerini formüle etme ve doğanın baş düşmanı emperyalizme karşı bu alanda özel bir mücadele yürütme görevini bilince çıkarttı.

Bu alandaki propaganda ve ajitasyonun Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki devrimci faaliyetin kopmaz bir parçası olduğunu vurguladı. [19]

IV. Kongre, partinin son yıllarda Türkiye-Kuzey Kürdistan'da ajitasyon-propaganda faaliyetinde önemli gelişmeler gösterdiğini tespit etti ve bu dönemi özellikle Marksizm-Leninizm'in klasiklerinin eserlerinin ve Dünya Komünist Hareketi'nin belgelerinin Türkçeye kazandırılması bağlamında, ülke tarihinde en yoğun ve en verimli çalışmaların yapıldığı bir dönem olarak değerlendirdi. [20]

I. Gençlik Kampı [1993 Yazı]

1993 yazında yurtdışında TKP/ML (BOLŞEVİK) çevresindeki gençlerin katılımı ile ilk Komünist Gençlik Kampı gerçekleştirildi. Bu kampta, komünist gençlik çalışmasının ilkelerini ortaya çıkarma ve kavrama yönünde ilk adımlar atıldı.

Komünist Gençlik Enternasyonali'nin deneyimlerinin çıkış noktası alınarak tartışmaların yürütüldüğü bu kampta, TKP/ML (BOLŞEVİK) çevresindeki genç kadınların ve genç erkeklerin örgütlenmesi ve genel olarak gençlik örgütlenmesinin ve gençlik çalışmasının hangi perspektife sahip olması üzerine ilk temel düşünceler ortaya kondu. [21]

---

18 Bugün de biz bu tavrı takındıktan 32 yıl sonra da (!) KK/T solunda bu durumda önemli bir değişiklik yoktur. Evet gelinen yerde birçok grup ve insan Ermenilere yönelik bir soykırım yaşandığını, yaşananın soykırım olarak adlandırılması gerektiğini savunur duruma gelmiştir. Fakat diasporadaki Ermenilerin "dönme/yerleşme/ayrılık hakkı"nı savunan yalnızca biz Bolşevikleriz.

19 Biz Bolşevikler 1990'da Çevre sorununun işçi sınıfının devrim mücadelesinin temel sorunlarından biri olarak, komünist siyasetin en önemli alanlarından biri olarak kavranması gerektiğini nedenleriyle ortaya koyarken, Kuzey Kürdistan-Türkiye de sadece "sol" içinde değil, genelde Çevre bilinci nerdeyse sıfırdı. Söylediklerimiz, yalnızca Kuzey Kürdistan-Türkiye de değil, dünyada genel olarak "sol"da "Küçük burjuva çevreciliği" vs. diye adlandırılıyor, küçümseniyordu. Şimdi nerdeyse herkes "çevreci" "ekolojist"! 1996'da esas olarak BP'de daha önce yayınlanan makalelerden derlenerek açık alanda yayınlanmış olan "Doğu ve İnsan" kitabı, bu alanda Kuzey Kürdistan-Türkiye de Çevre konusunda komünist bakış açısıyla yayınlanmış ilk kitaptır!

20 Bu bağlamda Biz Bolşevikler, Türkiye Komünist Hareketi'nin tarihinde Lenin'in Seçme Eserleri (12 cilt), Stalin'in Eserleri (16 cilt) yanında, o döneme kadar Türkçe olarak yayınlanmamış olan bir dizi Komintern belgesinin çevrilip yayınlanmasını örgütleyerek, bütün devrimci harekete komünist hareketin birincil belgelerini inceleme, onlardan öğrenme imkânını yarattık!

21 "Bolşevik Parti Kuzey Kürdistan Türkiye Tarihi", "Biz Kimiz?" Bolşevik Partizan Özel Sayı, s.17-19, 1 Temmuz 1994.

YURTDIŞINDA, TKP/ML(BOLŞEVİK) çevresindeki gençlerin katılımı ile, ilk komünist gençlik kampı gerçekleştirildi. Partimiz çevresindeki genç kadın ve genç erkeklerin örgütlenme ve daha ileri düzeyde örgütlenme isteklerinin dile geldiği bu ilk komünist gençlik kampında; komünist gençlik çalışmasının ilkelerini ortaya çıkarma ve kavrama yönünde ilk adımlar atıldı. Komünist gençlik çalışması için yapılacak işler bağlamında gerekli tespitler yapıldı...

Kamp süresince, Komünist Gençlik Enternasyonali'nin tarihinin incelenmesinin yanısıra, güncel siyasal ve pratik sorunlar üzerinde de tartışmalar sürdürüldü, çözümler bulunmaya çalışıldı.

Komünist Gençlik Enternasyonali'nin tarihinin incelenmesi, üç evreye bölünerek ele alındı:

1) Komünist Gençlik Enternasyonali'nin kuruluşuna dek proleter gençlik hareketi.

2) Komünist Gençlik Enternasyonali'nin kuruluşu / temel görüşleri / 1922 yılına kadarki gelişmesi.

3) 1922/1928 yılları arası (II. Kongre'den V. Kongre'ye kadar) ve sonrası Komünist Gençlik Enternasyonali.

Komünist Gençlik Enternasyonali'nin tarihi tecrübelerinin incelenmesinden sonra, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da gençlik hareketlerinin kökenleri, gelişmeleri ve günümüzdeki durumuna ilişkin önemli açıklamaların yapıldığı bir inceleme daha sunuldu. Komünist Gençlik Enternasyonali ve Türkiye-Kuzey Kürdistan'da gençlik hareketlerinin incelenmesinden sonra,

• *"Nasıl bir gençlik örgütü?"*

• *"Türkiye-Kuzey Kürdistan'da gençlik örgütlenmesine yaklaşımımız nasıl olmalı?"*

• *"Yurtdışında gençlik örgütlenmesi nasıl olmalı?"* konularına ilişkin olarak, kampa katılan yoldaşların çoğunluğunun katıldığı canlı tartışmalar yürütüldü.

Tespit edilmiş bu programın dışında, bazı akşamlar ise,

• *"Kürtaj konusunda tavır ve Sovyetler Birliği'ndeki uygulamalar";*

• *"İki Dünya" isimli film ve Güney Afrika'daki mücadele ve gelişmeler üzerine tartışma;*

• *Neo-nazilerin örgütlenmelerini konu alan "Gerçek özgürleştirir!" isimli televizyon filmi ve bu bağlamda "Birleşik Cephe"* tartışması;

• *Aile içinde kadınlara ve çocuklara karşı şiddet uygulanması ve bu sorunun komünist gençlik örgütünün mücadelesinde önemle ele alınması gerektiği* konularında da öğretici tartışmalar yapılmıştır...

• • •

Yurtdışında gerçekleştirilen ilk komünist gençlik kampı, emperyalist barbarlığa karşı sosyalizm mücadelesindeki vazgeçilemez yerini alacak olan, gelecekteki KOMÜNİST GENÇLİK HAREKETİ'nin umut, sorumluluk ve enerji yüklü, durdurulamaz gelişinin ilk işaretlerini vermiştir!

Bolşevikler, gençlik sorununu tüm kongrelerinde ele aldılar ve önemini vurguladılar. Ancak bu kampa gelinceye dek, bu konuda somut adımlar atılmadı, atılamadı: Parti şimdiye kadar olan süreçte, güçlerini başka daha öncelikli alan ve görevlere yoğunlaştırma durumundaydı. Bu süreçte özel gençlik çalışması yürütülmemesine karşın, genel parti faaliyeti devrimci gençliği de hedeflemiş ve partimizin görüşlerini doğru bulan gençlerin doğrudan parti içinde örgütlenmesine çalışılmıştır.

• • •

Bir komünist gençlik hareketinin yaratılabilmesi için, bugün yapılacak işlerin doğru bir şekilde tespit edilmesi, çok genel olarak "komünist gençlik çalışması" şeklinde ifade edilen çalışmanın içeriğinin nasıl doldurulması gerektiğine verilecek cevaplar, kişiler ya da grup ve partilerin komünistlik iddiasının ne denli tutarlı olduğunun da bir kıstası olma durumundadır...

Bugün Türkiye-Kuzey Kürdistan somutuna kısaca bakıldığında, bir dizi oportünist-revizyonist siyasetin gençlik sorununa önem verir tavırlarda oldukları görülecektir. Bir dizi grup ya da örgüt özel gençlik çalışması yürütmektedir. Bunların legal ya da illegal gençlik dergileri vardır. Ancak bu çalışmalar, komünizm, sosyalizm, Marksizm-Leninizm adına da yürütülse, sağlam bilimsel temellere oturmuş olan gençlik çalışmaları değil; esasta küçük-burjuva devrimcilerinin üniversite, yüksel okul ve lise gençliği içinde yürütülen çalışmaları olarak kalmaktadır. Buradan bizim üniversite ve lise gençliği içinde çalışma yapılmamalı dediğimiz şeklinde sonuçlar çıkarılmamalıdır. Ancak Komünist Gençlik Enternasyonali'nin tecrübeleri, "gençlik faaliyeti" dendiğinde, bundan ***proleter gençlik*** içinde çalışmanın anlaşıldığını hiçbir yanlış anlamaya fırsat bırakmayacak açıklıkta ortaya koymakta-

GENÇLİK GE LE CEK TİR...

18 BOLŞEVİK PARTİZAN 84/1993

Bugün geri dönüp değerlendirdiğimizde partinin özel bir çalışması olarak Gençlik çalışmasının ele alınıp sürdürülmesinin bütün çalışmamızda en zayıf olduğumuz alan olduğunu tespit ediyoruz.

Bunda bu çalışmanın öneminin küçümsenmesi yanında, parti kadrolarının önemli bir bölümünün partinin kuruluş döneminde "zaten" genç kategorisi içinde yer alan yaşlarda olmasının da payı var.

Parti tarihimizde 1994'de yapılan V. Kongre, partimizin ismini değiştirme yanında, "teorik çalışmanın esas alındığı" dönemi kapatan kararıyla ve "Yurtdışında yeni yönelim" kararıyla önemli bir dönüm noktasıdır. Bu konuda parti tarihimizde şunlar söylenmektedir:

"V. Kongre [1994]

1994 yılı başında gerçekleştirilen TKP/ML (BOLŞEVİK)'in V. Kongresi, dünya ve Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki siyasi gelişmeleri Marksizm-Leninizm bilimi ışığında çözümledi. Güçlerini ve çözdüğü görevleri gözden geçirdi ve Bolşeviklerin önüne yeni mücadele hedefleri koydu.

V. Kongre, parti tarihinde yeni bir sayfa açan kararıyla, o güne dek TKP/ML (BOLŞEVİK) olan parti ismini BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE) olarak değiştirdi.

1981 başındaki ayrılıktan sonra tarafımızdan, Menşeviklerle farklılığı belirtmek ve aynı zamanda komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın komünist mirasına sahip çıktığımızı ifade etmek için, Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist (Bolşevik) ismi kullanıldı. Gelinen yerde, partinin gerçek niteliğini en iyi vurgulayan ve bizi en iyi tanıtan yönün Bolşevik eki olduğunu bilince çıkartan V. Kongre, parti ismini değiştirdi. Bununla aynı zamanda partimizin eski TKP/ML ismine sahip çıkan bir dizi oportünist örgütle karıştırılma imkânı da ortadan kaldırıldı ve parti isminin başından "Türkiye" ibaresi kaldırılarak, Kuzey Kürdistan'la birlikte ek olarak parti isminin ardına eklendi. Bu şekilde Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ın bizim açımızdan iki eşit alan olarak görüldüğü daha açık ifade edildi.

V. Kongre, parti inşası açısından bir dönüm noktası olan bir karar alarak, teorik çalışmanın esas olduğu dönemin kapandığını ve önümüzdeki dönemde örgütsel inşa halkasının kavranacak esas halka olduğunu tespit etti. Aynı zamanda, örgütsel inşada da kadrolar sorununun belirleyici önemine dikkat çekti. Bu karar bizim ideolojik-siyasi-teorik üstünlüğümüzü, örgütsel üstünlükle perçinlenmemiz için çıkış noktası olacaktır. Bu karar, bu bilinçle alınmıştır.

V. Kongre, partinin içe dönük faaliyetinde uzun bir dönemdir gündeminde olan faşizm sorununun teorik çözümlemesini karar altına aldığı "Tezler"le sonuçlandırdı.



V. Kongre, gençlik hareketi ve gençlik örgütlenmesi, legal ve illegal çalışmanın doğru birleştirilmesi ve mücadele biçimleri konularında parti çizgisini geliştiren ve somutlaştıran kararlar aldı.

V. Kongre, partinin yurtdışı örgütü içinde yer alan, ancak gelinen yerde bulundukları ülke devriminin parçası hâline gelen kimi –öncelikle ikinci, üçüncü kuşaktan genç– yoldaşlarımızın bu ülkelerde Bolşevik Partilerin inşasına bizzat el atmaları anlayışını içeren "yeni yönelim" siyasetini karar altına aldı. Bu karar da proleter enternasyonalizminin nasıl kavrandığını gösteren çığır açıcı bir karardır." [22]

Üzerine alındığı dönemde de çok tartışılan bu "yeni yönelim" kararının hayata geçirilmesi, sonuçta Bolşevik Parti'nin yurtdışındaki dar parti ve relatif geniş sempatizan örgütlenmesinin tasfiyesini beraberinde getirdi. Ve bu bağlamda kendi içimizden de epey eleştiri ve direnişle karşılandı. Komünistlerin yaşamlarının merkezi nerde ise, o ülkedeki komünist örgüt içinde yer alması gerektiği düşüncesi hemen bütün parti tarafından onaylanmasına rağmen, bunun uygulanmasının doğal sonucu olan, yurtdışındaki herkesin seçimini yapması Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'de çalışmak isteyenlerin o alana taşınması somut uygulama aşamasına gelindiğinde zorluklarla karşılaştık. Burada tabii çalışma yürüttüğümüz "yurtdışı" ülkelerinde, orada kalacak yoldaşlara saflarına katılacakları somut bir komünist örgüt adresi verememe durumu, bu yoldaşların, vatandaşı oldukları, hayatlarının merkezi o ülkelerde bulunduğu hâlde hâlâ bir anlamda "yabancı" oldukları ülkelerde bizzat kendilerinin komünist örgüt yaratma göreviyle karşı karşıya kalmaları da zorlukları beraberinde getirdi. Burada geçmişte yürütülen ve yurtdışında onlarca yıldır çalışan işçilerin artık o ülkelerin işçi sınıfının parçası olduğunu unutan, onları dernekler çevresinde tutan, dil öğrenmelerine önem vermeyen yanlış siyasetimiz belirleyici oldu. Diğer yandan tabii Bolşevik Parti Yurtdışı Örgütü'nün dağıtılması sonucunda boşta kalan sempatizan örgütlenmesinin kardeş örgütlerimiz tarafından bütünüyle üzerlenilememesi de sorunlar yarattı. Bunlar süreç içinde aşılmaya çalışıldı, çalışılıyor. Sonuç olarak yeni yönelim kararı, buna bağlı olarak yurtdışındaki kadrolarından Kuzey Kürdistan-Türkiye alanına aktarım, esas çalışma alanı olan Kuzey Kürdistan-Türkiye de örgütsel ve siyasi faaliyetimizin güçlenmesini beraberinde getirdi.

1. Parti Kongremizden (1981 Mart); V. Kongre'ye (1994 başı) kadar olan 13 yıl-

22 Age., s.19-29

lık dönem aslında partimizin siyasi çehresinin ortaya çıkarıldığı, bütün temel ilkesel konularda sağlam bir çizginin geliştirildiği, bu çizgiyi savunacak marksist-leninist temel bilgi, bilinç donanımına sahip ve devrimciliği komünistliği bir merak, heves olarak yapmadıkları pratikte ispatlanmış bir çekirdek kadronun ortaya çıktığı kuruluş-hazırlık dönemidir. Partinin varlık-yokluk sorununun gündemde olduğu, inşanın en başlarında olunan bu en zor dönem başarıyla geçilmiştir. Bundan sonrası atılan sağlam temeller üzerinde inşayı sürdürmek, derinleştirmektir. Temel konularda ideolojik berraklık temelinde artık güncel siyaset konularına daha fazla ve doğru müdahale mümkündür. Tabii ki daha çözülecek bir dizi sorun vardır. Fakat bu sorunlar artık, teorinin Kuzey Kürdistan-Türkiye somutunda uygulanması ve uluslararası alanda da marksist-leninist teorinin zenginleştirilmesi, geliştirmesi ile ilgili sorunlardır. Teorik çalışma partinin bütünü açısından kavranacak esas halka olmaktan çıkmıştır. Şimdi kavranacak esas halka örgütsel inşa halkasıdır.

1994 sonrasındaki bütün faaliyetlerimize yol gösteren genel anlayış, V. Kongremizde karara bağlanmış bu anlayıştır.

V. Kongremizden bu yana partimiz 4 yılda bir periyodik olarak toplanan 6 Kongre daha gerçekleştirdi.

Bu Kongrelerin her birinde iki Kongre arasındaki siyasi gelişmeler ve örgütsel gelişmemiz değerlendirildi. Somut kararlar alındı. Parti çizgimiz ilerletildi. Örgütsel inşada yeni adımlar atıldı.

Tek tek bu altı Kongre de alınan önemli kararlar ve Kongreler arasında yürütülen faaliyetlerde öne çıkan sonuçlar şöyledir:

VI. Kongre (1997)

VI. Kongre günün en temel sorununun örgütçü kadroların yaratılması olduğunu tespit etti. Tek başına kaldığında da bağımsız olarak örgütsel faaliyet yürütebilecek, işçi sınıfı içinde çalışmanın iskeletini oluşturacak, devrimciler örgütünü yaratabilecek ve fabrika hücreleriyle örgütü işçi sınıfı içinde yerleştirmeyi becerebilecek örgütçü kadroların yetiştirilmesi partinin acil görevlerinden biri olarak tespit edildi.

6. Kongre öncesinde parti içerisinde kemalist devrim ve kemalist iktidar hakkında derinlemesine araştırma ve tartışmalar yürütüldü. VI. Kongre, "Kemalist devrim ve kemalist iktidar hakkında tezler"i karara bağladı. Bu tezler özde İbrahim Kaypakkaya'nın geliştirdiği doğru tezler üzerinde yükselen, fakat ondaki hata ve eksiklikleri aşan temel bir belgemizdir. VI. Kongre, Kuzey Kürdistan-Türkiye somutunda kemalist devrim ve kemalist iktidar hakkında tavrın, mark-


BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – Jİ BO SAZBÛNA PARTIYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar : 111 ► 1 Haziran / Hezîran 1997 ► 100.000 TL.

BOLŞEVİK PARTİ
(KUZEY KÜRDİSTAN-TÜRKİYE)

6. KONGRESİ YAPILDI!

EMPERYALİST BARBARLIĞA KARŞI
BOLŞEVİK SAFLARDA ÖRGÜTLEN!
Ya barbarlık, ya sosyalizm! Yan barbarî, yan sosyalîzm!
2000'li yıllar bolşevizmin olacak!

sist-leninistlerle her türden oportünisti birbirinden ayıran en temel kıstaslardan biri olduğunu belirledi.

6. ve 7. Kongre arasında, 2000 yılında açık alanda yayınlanan "Kemalist Devrim" kitabı VI. Kongre de karara bağlanan çizginin açımlamasıdır.

VI. Kongre de Kürt milli meselesinde Komünist Enternasyonal'in ve TKP'nin tavırlarını değerlendiren tezlerimiz karara bağlandı.

VI. Kongre, İbrahim Kaypakkaya'nın faşizm, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de faşist iktidar ve faşizme karşı mücadele konusundaki görüşleri hakkındaki tezlerimizi de onayladı.

İbrahim Kaypakkaya yoldaşın Türkiye'de faşizm konusunda tespit etmiş olduğu doğru görüşlere sahip çıkan bu tezler aynı zamanda ondaki eksik ve yanlışları da aşan bir belgedir.

Bütün bunlar bizi İbrahim Kaypakkaya yoldaşın lafzına birebir sahip çıkan ve fakat özünü kavramayan, İbrahim Kaypakkaya yoldaşı âdeta dokunulmaz bir tabu hâline getiren TKP/ML kökenli diğer örgütlerle aramızdaki derin farkı ortaya koyan belgelerdir.

VI. Kongre, V. Kongre de üzerine tartışılıp karara bağlanmış olan "yurtdışında yeni yönelim siyaseti" üzerine, uygulama sırasında çıkan sorunlar temelinde bir kez daha tartıştı. Yurtdışında bölgesel faaliyet yürüten yurtdışı örgütümüzün tasfiyesi; Kuzey Kürdistan-Türkiye de daha verimli faaliyet yürütecek kadroların o alana aktarılması, yurtdışında yerleşik olan ve ülkelerimize dönmeyecek olan kadroların ve sempatizanların yaşadıkları ülkelerde Bolşevik Partilerin yaratılması çalışmasına katılması anlamına gelen siyasetimizin, proleter enternasyonalist doğru bir siyaset olduğu bir kez daha onaylandı. Bu siyasetin hayata geçirilmesi için somut adımlar atma görevi partinin önüne kondu.

VI. Kongre, parti tüzüğünün kimi maddeleri üzerine tartışarak, partinin andaki durumuna uygun değişiklikler yaptı. Burada birden fazla parti üyeliği imkânı tüzük hükümleri içine kondu.

VI. Kongre, bütün dünyada marksist-leninist partilere, örgütlere, gruplara ve kişilere yaptığı çağrıda; dünya marksist-leninist hareketinin en zayıf dönemini yaşadığını, marksist-leninist hareketin üzerinde birleşebileceği ortak bir platformun olmadığını, bugün bütün ülkelerde marksist-leninist güçlerin önünde duran en önemli görevlerden birinin, dünya marksist-leninist hareketinin birliğinin sağlanması için mücadele olduğu ve dünya marksist-leninist hareketinin birliğinin sağlanabilmesi için ilk adımın, marksist-leninist hareketin üzerinde birleşeceği ortak platformun yaratılması olduğunu bir kez daha ilan etti.

Kongre sonrasında bu bağlamda uluslararası alanda o dönemde dünya marksist-leninist hareketinin birliğini yaratma iddiası ile sahneye çıkan ve öncelikle bir bölümünü "tartışmaya açık" olarak değerlendirdiğimiz Maocu örgütleri kapsayan ICMLPO'ya (Marksist-Leninist Parti ve Örgütlerin Uluslararası Konferansı) üye olmak için çabalarımızı arttırdık.

VII Kongre (2001)

VII. Kongre çalışmalarının ağırlık noktasını örgütsel sorunlar oluşturdu.

VII. Kongremiz "Örgütlenme silahımızdır! Haydi işçi sınıfının öncüsünü kazanmaya" temel şiarı altında yapıldı. VII. Kongre de örgütsel sorunların tartışılmasında, Kongre öncesinde partinin tartışılmasına sunulan örgütsel rapor çıkış noktası olarak alındı.

VII. Kongre işçi sınıfının öncüsünü



kazanma sorununun, geniş kitleler içinde yoğun ajitasyon faaliyetinin örgütsel sonuçlarının nasıl toplanacağı konularının çok somut tartışılması, sonuçlara varılması biçiminde ele alındığı bir kongre oldu.

Partimizin örgütsel alanda yavaş da olsa geliştiğinin çok somut olarak görüldüğü bir Kongreydi VII. Kongre. Kongre de örgütsel alanda gelişmenin yavaşlığı olgusu sorgulandı. Sorunun bizim hata ve eksiklerimizle ilgili olan yanları mercek altına yatırıldı. Bolşevik bir titizlikle hata ve eksikleri aşmanın yol ve yöntemleri üzerinde duruldu. Atılan kimi yeni adımlar değerlendirildi, gelecek dönem için kimi yeni hedefler belirlendi.

VII. Kongre, kadın ve gençlik çalışması bağlamında da gelecek dönemde atılabilecek kimi adımlar karara bağlandı.

VII. Kongre, bir merkezi parti (Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye) çatısı altında birleşmiş bölgesel partiler; bizim somutumuzda da önce iki ayrı bölgesel parti –Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) ve Bolşevik Parti (Türkiye)– öngören çizginin hayata geçirilmesi için, VI. ve VII. Kongre arasında atılmış olan kimi somut adımları değerlendirdi. Bu yönde atılan adımların peşinin izlenmesi, hızlandırılmasını karara bağladı.

VII. Kongre de yeni yönelim siyasetinde atılan adımlar somut olarak değerlendirildi. Dünya Komünist Hareketi açısından da bu dönemde Almanya Marksist-Leninist Partisi (MLPD) ve TKP/ML'nin engelleme çabalarını aşarak üyesi olduğumuz ICMLPO da yapılan çalışmaları değerlendirdi, atılacak adımlar konusunda kararlar aldı. ICMLPO'nun bir bütün olarak Dünya Komünist Hareketi'nin birliğini sağlayacak bir örgüte dönüşme imkânı olmadığı, onun içinde fakat Marksizm-Leninizm'e yakın olan güçlerle temas kurma imkânlarının kullanılması gerektiği belirlendi.

VIII. Kongre (2006)

VIII. Kongre, 2006 yılının başlarında yapıldı. VIII. Kongre, partinin örgütlenmesinin fabrika hücreleri temeline oturtulması sorunlarının öncelikli olarak tartışıldığı, örgütlenme sorunlarının dikkatin merkezinde durduğu bir kongre oldu.

VIII Kongre, 5. Kongre de yapılmış olan "kavranacak esas halka örgütsel inşa halkasıdır" tespitinin bu tespit yapıldıktan sonra yaşanan 11 yıl içinde nasıl, ne ölçüde pratiğe uygulandığını, gelinen yerin ne olduğunu ve örgütsel inşada şimdi hangi adımların atılması gerektiğini tartışan ve radikal kararlar alan bir Kongre oldu. VIII. Kongre, VIII. Kongre'ye kadar geçen tüm dönem boyunca süren örgütsel yapımızda ve çalışma tarzımızda köklü değişiklikler yapma zamanı geldiği tespitini yaptı. Bu köklü değişikliklerde

gerekirse uzun vadeli ilerleme için, kısa ve orta vadede belli kayıpların, geçici daralmaların göze alınması gerektiğini tespit etti.

VIII. Kongre, aynı zamanda V. Kongre de karara bağlanmış olan Yurtdışında Yeni Yönelim siyasetinin uygulanmasında gelinen yeri de değerlendirerek, artık bu siyasette Yurtdışı Bölgesel Örgütü'ne bütünüyle son verme zamanının geldiğini tespit etti ve yeni MK'ya VIII. Kongre ertesinde mümkün olan en kısa zaman içinde bu siyasetin sonuçlandırılması yönünde görev verdi.

VIII. Kongre, VIII. Kongre'ye kadar uygulanan tüm yayın organlarının bir Merkezi Yazı Kurulu önderliğinde ve denetiminde çıkarılması pratiğine son verilmesi, değişik Yazı Kurulları oluşturulması kararı aldı. VIII. Kongre, açık alanın kendi örgütlenmesini yaratması gerektiği kararını da aldı.

Alınan bu kararlar örgütsel alanda daha hızlı gelişme isteğinin, örgütlenmede bir atılım yapma isteğinin ifadesi idiler. Ancak daha sonra bu kararların bir bölümünün alınmasının temeli olan kimi bilgilerin, gerçek durumun ifadesinden çok, sübjektif isteğin bilgi gibi aktarılması olduğu pratikte çıktı ortaya. Örneğin her yayın organının kendi yazı kurulunun oluşturması, Merkezi bir Yazı Kurulu'ndan bütünüyle bağımsız olarak çalışması kararının böyle bir karar olduğu daha sonraki pratikte kendini gösterdi.

VIII. Kongre, VII. Kongre ile VIII. Kongre arasındaki dört yıllık dönem içerisinde uluslararası ve Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki siyasal gelişmeler üzerine tartışıldı. VII. Merkez Komitesi'nin VIII. Kongre'nin hazırlıkları sırasında partinin tartışmasına ve denetimine sunduğu Merkez Komitesi Raporu'nun siyasi bölümü Kongre'deki tartışmalar ertesinde karara bağlandı.

VIII. Kongre de aynı zamanda Kongre ertesindeki çalışma döneminde daha önce başlanmış olan Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin Sosyo-Ekonomik Yapısının araştırılması görevinin tamamlanması yönünde tavsiye kararı alındı. Aslında daha TKP/ML'den ayrılık döneminde Türkiye'nin "yarı-sömürge, yarı-feodal bir yapıya sahip" olduğu şeklindeki "parti çizgisi"nin ülkemizin gerçekleri ile örtüşmediğini, ekonomide herhâlde geri/bağımlı kapitalizmin egemen olduğunu savunuyorduk. Sonraki dönemde de ajitasyon propagandamızda bu görüşü savunduk. Fakat geniş bir araştırmayla durumun tam olarak ne olduğunun ortaya konması görevi önümüzde duruyordu. Bu görev, 2009'da bu konuda yapılan geniş araştırmanın açık alanda yayınlanması ile yerine getirildi.

Kongre aynı zamanda bir dahaki Kongre'ye dek parti içinde esas teorik çalışma ve tartışmanın Parti Programı

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar: 149 ► Ocak / Çile 2006 ► Fiyatı: 7,5 YTL

KONGRE YAPILDI!

Fabrikalar kalemiz,
yaşasın bolşevik mücadelemiz!

üzerine yoğunlaştırılması, X. Kongre de Parti Programının karara bağlanmasının hedeflenmesi yönünde irade belirtti.

VIII. Kongre ile IX. Kongre arasında parti içi tartışma Parti Programı üzerine tartışmada önümüzdeki devrim aşamasının demokratik devrim mi, yoksa sosyalist devrim mi noktasında yoğunlaştı.

Aslında ideolojik/siyasi bir konuda yürüyen bu tartışmanın bizzat devrimci kamuoyu önünde ve onunla birlikte yürütülmesinin bir sakıncası yoktu. Tam tersine bunun yapılması ilkesel, doğru, marksist-leninist bir tavır olurdu. MK içinde fakat bu görüş çoğunluk sağlayamadı. Bu yüzden tartışma partili yoldaşlar ve dar bir sempatizan çevre içinde yürütüldü.

Programın devrim aşaması ve sonrası ile ilgili bölümünde iki ayrı metin partinin tartışmasına sunuldu. Bu metinler üzerine yürütülen polemiğin yazıları da parti içinde genişçe tartışıldı. Aslında bizim içinden çıkıp geldiğimiz geleneğin tartışmalarında, Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimci hareketindeki örgütlerin kendi içlerindeki ve aralarındaki tartışmalarda kimi önemsiz kavram tartışmalarının bile nasıl yürütüldüğü bilindiğinde, parti içinde devrim aşaması konusunda iki ayrı yaklaşım, evet çizgi ayrılığı noktasında yürüttüğümüz tartışma, marksist-leninistlerin devrimci saflarda ve kendi aralarında ideolojik mücadeleyi nasıl yürütmeleri gerektiğine bir örnek, Kuzey Kürdistan-Türkiye komünist devrimci hareketine örnek olacak niteliktedir. Tartışmada, tartışmanın tarafları en baştan itibaren bu tartışmanın bugün aslında teorik bir tartışma olduğunu, sonuç ne çıkarsa çıksın, yürütülecek bugünkü pratik faaliyet açısından yapılacak işlerde bir değişiklik olmayacağını açıkladılar. Sonuç ne çıkarsa çıksın bunun bugün bir ayrılık nedeni olmayacağını, olamayacağını açıkladılar. Çoğunluğun kararına uyacaklarını açıkladılar.

IX. Kongre (2010)

IX. Kongre, 2010 yılının başlarında yapıldı. Tüm parti örgütlerinde yapılan demokratik seçimlerle belirlenen delegelerle toplanan IX. Parti Kongre'si, parti tarihinde çok önemli bir görevi yerine getirdi. Bolşevik Parti Programı bu kongrede karara bağlandı. Bolşevik Parti 1981'de kuruldu. Parti Programının hazırlanması, tartışılması ve sonuçlandırılmasın da aceleci davranılmadı. 29 yıl içinde sürekli olarak programatik görüşler geliştirildi. Bir program için gerekli tüm teorik hazırlıklar tamamladıktan sonra, VIII. Kongre ile IX. Kongre arasında doğrudan program taslakları üzerine tartışmalar yürütüldü. Bu tartışmalarda parti içerisinde temel ayrılık noktası önümüzdeki devrim aşaması konusu idi. IX. Kongre, bu tartışmayı



küçük bir azınlık kararı ile önümüzdeki devrim aşamasının işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi aşaması olduğu biçiminde sonlandırdı.

IX. Kongre, Türkiye'de, sosyalizmin yolunu açmak için, bugün demokratik halk devrimi aşamasının gerekli olduğunu, bu devrimin iktidar hedefinin demokratik halk iktidarı olduğunu; demokratik halk iktidarının sınıfsal içeriğinin işçi-köylü diktatörlüğü olduğunu, bu diktatörlükten proletarya diktatörlüğüne, dolayısıyla sosyalizme geçişin hızını işçilerin bilinç ve örgütlenme ve yoksul köylülükle birlik seviyesinin belirleyeceğini, bugünkü ekonomik alt yapının proletarya diktatörlüğü şartlarında sosyalizmi inşası için de yeterli olduğunu tespit etti.

IX. Kongre, Demokratik Halk Devleti'nde proletaryanın programının ana hatlarını belirledi.

IX. Kongre, VIII. Kongre ile IX. Kongre arasındaki çalışmaları değerlendirdi. İşçi sınıfı ile komünizmin birleştirilmesi çalışmalarında attığımız olumlu adımları değerlendirdi. Bu adımların sürdürülmesi için "Bütün güç işçi sınıfı içindeki çalışmaya", "Bütün güç parti inşasının işletme/fabrika hücreleri temeline oturtulması çalışmasına", "Bütün güç partinin gerçekten Bolşevikleştirilmesine" şiarlarına sarılınması gerektiğini tespit etti.

IX. Kongre, VIII. Kongre ile IX. Kongre arasındaki dönemde faaliyetlerimizde yaptığımız hataları da değerlendirdi. Bunların özeleştirisini yaptı. Bu bağlamda program tartışmalarının partinin çok yakın çevresi ile sınırlı tutulmasının yanlış olduğunu, doğru olanın bu teorik-siyasi tartışmanın devrimci kamuoyuna açık olarak yürütülmesi olduğunu tespit etti.

Bu tespite bağlı olarak, Kongre öncesinde parti içinde yürütülen tartışmanın tüm önemli belgeleri 2011 Şubat'ında


BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - Jİ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWİK
BOLŞEVİK PARTİZAN
Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!
• ÖZEL SAYI • Haziran / Hezîran 2010 • Fiyatı / Biha: 2 YTL
BOLŞEVİK PARTİ PROGRAMI VE TÜZÜĞÜ

"Demokratik Devrim mi/Sosyalist Devrim mi/Devrim Aşamaları Tartışması" başlıklı bir kitapla açık alanda devrimci kamuoyunun denetimine sunuldu.

IX. Kongre, siyasi gelişmeler bağlamında yaptığı değerlendirmede VIII. Kongre de yapılmış olan Türkiye'nin *"hâlâ faşist, fakat faşizmin çözülme sürecinde bulunduğu bir ülke"* değerlendirmesinin 2010 için de geçerli olduğunu tespit etti.

Kongre bu tespitin yapıldığı dönemde 1982 Anayasa'sının bütün değişikliklere rağmen hâlen geçerli Anayasa olduğu, bu Anayasa'nın ruhunun faşist olduğu tespitlerinin eksikliğini tespit etti ve bu eksikliği giderdi.

IX. Kongre, Antakya-Arabistan bölgesinin ilhak edilmiş bir bölge olduğu, Arapların bir ulus olduğunu tespit etti.

IX. Kongre, yeni çalışma dönemi için partinin teorik çalışmada "Sosyalizmden Geri Dönüş" sorununu merkeze alması yönünde tavsiyede bulundu.

IX. Kongre ertesinde teorik çalışma bu tavsiye doğrultusunda yönlendirildi.

Parti içinde Sosyo-Ekonomik Yapı konusunda hazırlanan metinler araştırmalar tartışmaya sunuldu.

X. Kongre (2015)

2015 yılı başında yapılan X. Kongre'de MK adına partinin değerlendirilmesine sunulan Siyasi Rapor ve Örgütsel Rapor tartışılarak karar bağlandı.

Siyasi Rapor'da, egemen sınıflar arasındaki iktidar dalaşının, 2013'te kendiliğinden bir eylem olarak başlayan ve son on yılların en kitlesele eylemlerine dönüşen Gezi ayaklanmasına rağmen, Kuzey Kürdistan-Türkiye de hâlâ siyasi gelişmelere damga vuran unsur olduğu tespit edildi. AKP/Erdoğan'ı ne olursa olsun iktidardan götürme cephesinin başını gelinen yerde onun eski ortağı Gülen örgütünün çektiği tespit edildi. Burjuva muhalefetin kullandığı bütün malzemelerin Fethullahçılar tarafından devreye sokulduğu ortaya kondu. Bu egemenlerin iktidar dalaşının sonraki gelişmeleri açısından çok önemli bir tespitti.

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTIYA BOLŞEWÎK
BOLŞEVİK PARTİZAN
Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!
• Sayı / Hejmar: 171 • Nisan / April 2015 • Fiyatı / Biha: 2 YTL
10 KONGRE
BOLŞEVİK PARTİMİZ 10. KONGRESİNİ YAPTI!
Vardık, varız, var olacağız…
Yeryüzü komünist olana dek!

Uluslararası alanda 'Arap Baharı' denen ayaklanmaların gelişme seyrinden çıkarılan dersler formüle edildi.

2015'de örgütsel olarak geldiğimiz yer ve konumumuz ve önümüze koyduğumuz görev konusunda şu tespitler yapıldı:

"Biz Bolşevikler işçi hareketinin ve devrimci hareketin bir parçasıyız; ama kendimizi programımızla, siyasi çizgimizle ve pratik çalışmamızla Marksizm-Leninizm'e atıfta bulunan diğer örgütlerden ilkesel olarak ayırıyoruz.

BP(KK-T) henüz işçi hareketi ile zayıf bağlantılara sahip küçük bir kadro örgütüdür. Biz hâlâ esas görevin işçi sınıfı içinde komünizmin öncüsünün kazanılması olduğu parti inşasının birinci aşamasında bulunuyoruz.

Komünizmin işçi sınıfı içinde ne yazık ki çok az bir çekici gücüne sahip olduğu, revizyonizmin işçi hareketine ağır zararlar verdiği bir genel durumda, işçi sınıfının öncüsüne ulaşmak, onu sosyalizm komünizmle ilgi duyar hâle getirmek ve örgütlemek için önümüzde büyük zorluklar duruyor. Siyasi kitle çalışmamızda çok bilinçli olarak bazı büyük şehirlerdeki işçi sınıfı içinde işletme ve sendika çalışmasına yoğunlaşıyoruz.

Parti inşasında, Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki ulusal sorunun özgül durumundan çıkarak, çeşitli bölgesel partileri merkezi bir örgütlenmede birleştiren bir parti inşa modelini uyguluyoruz.

Bu çizginin örgütsel olarak hayata geçirilmesi, Merkezi Parti (Bolşevik Parti Kuzey Kürdistan-Türkiye) tarafından yukardan aşağıya doğru inşa edilen Bolşevik Parti-Türkiye ve Bolşevik Parti- Kuzey Kürdistan şeklinde bölgesel örgütler biçiminde oluyor. 9. Kongremizde (2010) Antakya-Arabistan bölgesi için ayrı bir bölgesel

örgütün inşa edilmesi kararlaştırıldı.

Teorik çalışmada 9. Kongre de uzun yıllar süren hazırlıklar ve tartışmalardan sonra parti programımızı çıkarttık. 9. Kongre de önümüze teorik olarak tüm eski sosyalist veya halk-demokratik ülkelerde revizyonizmin zafer kazanmasının; kapitalizmin restore edilmesinin ve bu restorasyonun somut olarak nasıl gerçekleştiği sorununun çözülmesi görevini koyduk. Bu konuda yaptığımız teorik çalışmayı yürüttüğümüz tartışmaları 10. Kongremizde sonuçlandırdık. Bu sonuçları Dünya Komünist Hareketi'ne tartışılmak üzere sunacağız.

Bu çalışma bizim için, yoldaşça ortak tartışma içinde ilerletmek istediğimiz bir tartışma temeli olacaktır. Bu sorunların doğru bir şekilde cevaplandırılması işçi sınıfı içinde komünizmi yeniden canlandırmanın ön şartıdır. Bu sorunda vereceğimiz doğru cevaplar komünizmi yeniden umut hâline, aslında yeniden olduğu şey hâline getirecektir:

İşçi sınıfının kurtuluşu için biricik yol: Emperyalist barbarlığa karşı biricik seçenek Bolşevik Devrimlerdir!" [23]

X. Kongre ertesinde Ekim 2015'te yayınlanan "Sosyalizmde Geri Dönüş Sorunu" adlı kitapta bu konuda şimdiye kadar bütün Dünya Komünist Hareketi'nde yapılan analizlerin ötesine geçen, geniş araştırma ve tartışmalara dayanan kolektif görüşlerimizi Kuzey Kürdistan-Türkiye devrimci komünist kamuoyunun denetimine tartışmasına sunduk.

Ne yazık ki, kendine sosyalist, komünist diyen gruplar açısından bu çalışma yok sayıldı/sayılıyor. Sosyalizm adına konuşanların gelecek projelerinin ne olduğu açısından, sosyalizm adına yaşanan deneyimlerin değerlendirilmesi, geri dönüşün nedenlerinin açıklanması hayati önemde hâlbuki. Bu yapılmadan, işçi sınıfının, emekçi halkların sosyalizme kazanılması mümkün değil. Biz bu bağlamda yaptığımız çalışmanın marksist-leninist bilimi ilerleten bir çalışma olduğu iddiasındayız. Bugün de kendine sosyalist komünist vb. diyen bütün örgütleri insanları, bu çalışmamız hakkında tavır takınmaya çağırıyoruz.

Ne yazık ki, aslında bütün Dünya Komünist Hareketi açısından çok önemli olan bu çalışmayı hâlâ yabancı dilde yayınlama görevini yerine getiremedik. Bu görevi yerine getireceğiz.

X. Kongre ertesinde hem dünyada hem Kuzey Kürdistan-Türkiye de çok önemli gelişmeler yaşandı. Emperyalist dünya sistemindeki altüst oluş sürdü, çelişmeler sertleşti, yaşanan vekalet savaşlarının şiddeti arttı. Kuzey Kürdistan-Türkiye de ise 2016'da kanlı bir darbe girişimi yaşandı.

XI. Kongre (2019)

Son Kongremizi 2019'un birinci çeyreğinde 11. Kongre olarak yaptık.

11. Kongremizde 2015-2019 arasındaki tüm gelişmeler derinlemesine tartışıldı ve değerlendirildi.

Kongre'nin tanıtım bildirisinde şunları söyledik:

"Kuzey Kürdistan-Türkiye'de ve bütün dünyada sömürüsüz bir Yeni Dünya için; sosyalizm-komünizm için mücadele eden yoldaşlar; Kuzey Kürdistan-Türkiye'nin bütün milliyetlerinden işçi ve emekçiler; Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar,

Sözümüz size!

Bolşevik Parti'miz 11. Kongresi'ni kısa bir süre önce başarıyla gerçekleştirdi.

Bütün parti örgütlerinden seçilerek gelen kadın ve erkek delege yoldaşlarımızın ve kardeş örgütümüz Bolşevik İnisiyatif Almanya'dan gelen temsilcinin katılımı ile

23 Bolşevik Partizan Sayı 171, s.50-51, Nisan 2015.

gerçekleştirilen 11. Kongre'miz 2015-2019 arasındaki dört yıllık dönemde yaşanan ekonomik ve siyasi gelişmeleri değerlendirdi. Bu dönemde partimizin yaptığı çalışmaları siyasi ve örgütsel gelişmemizi özeleştirel biçimde değerlendirdi. Kongremiz de 10. Merkez Komitesi'nin daha önce parti tartışmasına sunduğu Siyasi Rapor ve Faaliyet Raporu üzerine verimli tartışmalar yürütüldü. Siyasi Rapor ve Faaliyet Raporu, tartışmalar temelinde karara bağlanan belli değişiklikler/eklerle ve bazı noktalarda azınlık şerhleriyle Kongremiz tarafından onaylandı.

Daha önce parti tartışmasına sunulmuş olan değişik konulardaki karar tasarıları Kongremiz tarafından tek tek ele alınarak sonuçlandırıldı. Kongremiz önümüzdeki dönem için çalışma planı konusunda da ilerletici tartışmalar yürüttü ve tavsiye kararları aldı. Kongremiz yeni dönem için Merkez Komitesi'nde yer almak isteyen adayların kapsamlı bir değerlendirilmesi temelinde yapılan seçimlerle, 11. çalışma dönemi için Merkez Komitesi'ni seçerek çalışmalarını tamamladı.

SAVAŞI ÖNLEMENİN YOLU: İŞÇİ SINIFI ÖNDERLİĞİNDE DEVRİMLER...

Kongremiz bütün dünyada emperyalist güçlerin dünyayı yeniden paylaşmak için dalaşmalarının yoğunlaştığı bir dönemde yapıldı. Emperyalist dünyada güç dengelerindeki büyük değişiklikler kaçınılmaz olarak, emperyalist güçlerin arasındaki çelişmelerin keskinleşmesini ve dünyanın yeniden paylaşılması dalaşlarının yoğunlaşmasını beraberinde getirdi, getiriyor. Bu dalaş şimdilik emperyalist büyük güçlerin değişik ittifaklar içinde birbirlerine karşı doğrudan savaş yürüttükleri bir dünya savaşı biçiminde yürümüyor.

Şimdilik emperyalist büyük güçlerin birbirlerinin nüfuz alanlarını ele geçirme mücadelesi ekonomik ambargolar/ticari savaşlar ve dünyanın değişik bağımlı ülkelerinde yerli işbirlikçiler üzerinden yürütülen temsilci savaşları, yargı darbeleri, askeri darbeler vs. üzerinden yürüyor. Fakat emperyalist dünya hızlı adımlarla bir üçüncü dünya savaşına doğru ilerliyor. Değişen güç dengelerine uygun bir yeniden paylaşımın emperyalizm şartlarında savaşsız olabileceği en iyi hâlde tehlikeli boş bir hayaldir. Emperyalist yeni bir dünya savaşı yönünde gelişmeleri durduracak, dünyayı, insanlığı emperyalist savaşlardan kurtaracak olan tek şey Bolşevik devrimlerdir. Bugün giderek büyüyen bir dünya savaşı tehlikesine karşı barışı savunma mücadelesinde komünist devrimcilerin görevi yorulmaksızın bu gerçeği barışsever kitleler içine taşımaktır. Kongremiz bir kez daha bu görevin altını çizdi.

GELİŞEN IRKÇILIĞA VE FAŞİZME KARŞI MÜCADELE KAPİTALİZME KARŞI MÜCADELENİN BİR PARÇASI OLARAK YÜRÜTÜLMELİDİR...

Emperyalist yeni bir dünya savaşına hazırlığın tek tek ülkelerin iç siyasetine yansıması hemen bütün ülkelerde ırkçılığın ve faşizmin gelişmesi biçiminde oluyor. Sosyal emperyalist kampın çöküşü ertesinde ilan edilen "Komünizmin sonu", "Totalitarizme karşı liberal demokrasinin zafer çağı", "Tarihin sonu" vs. yalanlarının yaldızları kısa süre içinde döküldü. Son dört yıldaki gelişmeler emperyalist dünyada ırkçılığın geliştirilmesi temelinde bir sağa kayışın, "güçlü lider" arayışlarının ve ırkçılığın azdırılması temelinde faşizmin gelişmesinin giderek esas yönelim olarak belirginleştiğini gösteriyor. En demokratı da dâhil, bütün emperyalist/kapitalist ve bağımlı ülkelerde egemenler "terörizme karşı mücadele" yalancı

bayrağı altında ırkçılığı körüklüyor. Kazanılmış hakları her geçen gün daha fazla ellerinden alınan emekçi kitlelerin büyüyen öfkesi kışkırtılan ırkçılık temelinde "biz"den olmayanlara "öteki"lere karşı yönlendiriliyor. Batılı emperyalist ülkelerde ırkçılık en başka İslam düşmanlığı ve anti-semitizm biçiminde geliştiriliyor. Egemenlere karşı eylemler, Fransa'da Sarı Yelekliler eylemlerinde görüldüğü gibi, açık terörcü yöntemlerle bastırılıyor. Gelişen sivil ırkçı faşist örgütler devletler tarafından göz yumularak, birçok hâlde açıkça da desteklenerek güçlendiriliyor. Gerici burjuva demokrasisinin hâlâ hüküm sürdüğü ülkelerde burjuvazi savaş hazırlıklarında faşist tipte yönetim opsiyonunu da hazırlıyor. Bu bağlamda da tabii ki bu gelişmelere karşı tepkiler, direnişler de büyüyor. Komünistler açısından görev ırkçılığa ve faşizme karşı gelişen haklı mücadeleler içinde, ırkçılık ve faşizmin kapitalizmle bağını göstermek, gerçek bir anti-ırkçı-anti-faşist mücadelenin emperyalist kapitalist sistemi bir bütün olarak karşısına alması gerektiği düşüncesini bütün araçları kullanarakyaygınlaştırmaktır.Kongremizde bir kez daha bu gerçek vurgulandı.

KAPİTALİZM BÜTÜN DOĞANIN DA DÜŞMANIDIR...

Son dört yıldaki gelişmeler emperyalizmin yalnızca işçi emekçi düşmanı bir sistem değil, aynı zamanda bütün doğanın düşmanı bir sistem olduğunu açıkça gösterdi. Birbiri ardına gelen yıkıcı iklim anormallikleri, kapitalist üretim tarzının yapıcısı olduğu iklim değişikliği bunun görünen işaretleri.

İtici gücü en kısa zamanda en büyük kâr olan emperyalist/kapitalist sistemin doğal dengeleri düzeltilemez bir biçimde bozduğunu, dünyayı insanlık için her geçen gün daha fazla yaşanılamaz bir yer hâline getirdiğini ve eğer önü alınmazsa bir çöküşe götürdüğünü her geçen gün daha fazla insan hissediyor ve görüyor. Batılı ülkelerde başlayan ve on binlerce ilk/ortaokul ve lise öğrencisinin katıldığı "Geleceğimiz İçin Cuma" okul grevi eylemleri bunu gösteren eylemler. Şimdi, dünyanın birçok ülkesinde "Buradayız/Bağırıyoruz/Çünkü Geleceğimizi Çalıyorsunuz!" sloganı atan, ellerinde "İklim Değişikliği Değil, Rejim Değişikliği" pankartları ile yürüyen on binlerce genç insan sokağa çıkıyor! Gelecek onların. Onların geleceğini çalan "sistem"in emperyalizm/kapitalizm olduğunu kavramaları hâlinde vay hâline sistemin!

Komünistlerin görevi, görevimiz bütün mücadelelerde sistem sorununu gündeme getirmek!

Aynı şey erkek egemen sisteme karşı ve eşitlik için mücadelesi yükselen kadın hareketi için geçerli. Irkçılığa karşı kendi öz örgütlerini yaratan göçmen hareketi

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTIYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan u gelên bindest yekbin!

• Sayı / Hejmar: 182 • Nisan / Nîsan 2019 • Fiyatı / Biha: 5 TL

BOLŞEVİK PARTİ (KUZEY KÜRDİSTAN - TÜRKİYE)

11.

KONGRESİNİ YAPTI!

Vardık, varız, varolacağız!

Yaşasın sömürüsüz, sınırsız, sınıfsız yeni bir dünya için mücadelemiz!

için geçerli! Emperyalist müdahalelere karşı direnen ezilen halkların mücadeleleri, ulusal hakları için mücadele eden ezilen ulusların hareketleri için geçerli. Bütün aşağılanan, haksızlığa uğrayanların mücadeleleri için geçerli. Egemenlerin "Öteki" ilan edip, ayrımcılığa hedef yapılan insanların mücadeleleri, örneğin LBGTQ hareketi için geçerli.

YA SOSYALİZM YA DA BARBARLIK İÇİNDE ÇÖKÜŞ...

Ve tabii en başta, burjuva ideologların bizi inandırmaya çalıştığının tersine "yok olmayan" tersine dünya ölçeğinde büyüyen işçi sınıfının burjuvaziye karşı sınıf mücadelesi için geçerli!

Emperyalizm eğer engellenmezse dünyayı/insanlığı kendisi ile birlikte barbarlık içinde çöküşe sürüklüyor.

Bunu engelleyecek güç işçi sınıfının, tüm emekçilerin, ezilen halkların devrim mücadeleleri içinde yeniden doğacak olan sosyalizm. Ya sosyalizm ya barbarlık içinde çöküş! Son dört yılın gelişmelerinin de bir kez daha ispatladığı gibi insanlığın önündeki alternatifler bunlar!

Emperyalizmin reforme edilebileceği, barışçı bir emperyalist dünya olabileceği vb. boş hayalleriyle avunup kaybedecek zaman yok. Herkes seçimini yapmak zorunda! Kongremiz bir kez daha bu gerçeğin altını çizdi.

ESAS GÖREV: BOLŞEVİK PARTİLERİN İNŞASI...

Son dört yıl içindeki uluslararası gelişmeler bir kez daha bugün komünistlerin önünde duran esas görevin, tek tek ülkelerde Bolşevik komünist partilerin yaratılması, var olanların inşasının derinleştirilmesi olduğunu gösterdi. Objektif olarak gelişen sınıf mücadelelerinin doğru bir komünist önderlik olmadığında sönüp gittiği, ya da faşist gelişmenin kaldıracı olarak kullanılabildiği, ya da en iyi hâlde geçici reformist tavizlerle sonuçlandığını hep yeniden yaşadık.

Biz kendi ülkelerimizde Bolşevik Partilerimizin inşasının, ne yazık ki bugünkü objektif ortamda çok yavaş yürüyen derinleştirilmesi görevini esas görevimiz olarak kavrıyor ve bu göreve dört elle sarılıyoruz. Bütün dünyada komünistlere çağrımız da bunun her ülkede yapılmasıdır.

Uluslararası alanda da öncelikli görevin komünistlerin birliğinin sağlanması için çalışmak olduğu, uluslararası alanda proleter dünya devriminin zaferi için Komintern tipi bir dünya partisi yaratılması görevinin komünistlerin önünde durduğunu düşünüyoruz. Bugün Komintern tipi bir parti yaratılmasının sübjektif şartlarının henüz olmadığını biliyoruz, fakat bu uluslararası alanda belirleyici hedefin bu olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

Bugün bu bağlamda yapılabilecek olan şey, komünist dünya hareketinin ortak bir platformunu yaratabilmek için komünist güçler arasındaki tartışmanın örgütlenmesidir. Bu bağlamda geçen çalışma dönemimiz içinde Marksist Leninist Parti ve Örgütler Konferansı (ICMLPO)'nın dağıtılmış olmasını geriye atılan bir adım olarak değerlendiriyoruz. "Devrimci Parti ve Örgütlerin Uluslararası Koordinasyonu" uluslararası alanda hareketin birliğini koordine etmek hedefiyle yola çıkan ICOR'u olumlu buluyor ve içinde kurucu üyelerden biri olarak aktif çalışıyoruz. Fakat ICOR komünist güçleri birleştirmenin bir aracı değil. Ancak ICOR gibi bir örgütün olması da gereklidir.

EMPERYALİSTLEŞMEK İSTEYEN TÜRK BURJUVAZİSİ…

Son dört yılda ülkelerimizde yaşadığımız gelişmeler de dünyadaki genel gelişme eğiliminden bağımsız değil. 2000'li yıllarda güçlenen tekelci Türk büyük burjuvazisi bütün hızıyla yürüyen yeniden paylaşım dalaşında bağımsız bir siyasi aktör olarak rol oynamak istiyor! Kurtlar sofrasında yer almak, yeniden paylaşım pastasından alınabilecek en büyük payı almak; Türk burjuvazisinin planı, programı bu. Bu plan ve programın uygulanmasında yer yer bütün güçlenmeye rağmen Türk burjuvazisinin gücünün yerleşik emperyalist güçlerle karşılaştırıldığında zayıf olduğu, hâlâ bağımlı bir ülkenin burjuvazisi olduğu unutuluyor. Boyundan büyük işlere kalkılıyor.

Ve bu durumda emperyalist büyük güçler "hatırlatmalar"da bulunuyorlar.

Yeniden paylaşım pastasından pay kapabilmek için iç cephenin sağlamlaştırılması gerekiyor. Bunun için içte faşizm koyulaştırılıyor, ırkçılık kışkırtılıyor, Kürt ulusal hareketine ve her türlü burjuva demokratik muhalefete karşı açık faşist terör uygulanıyor. Büyüme gelişme eğilimi taşıyan grevler, direnişler, gösteriler faşist şiddetle bastırılıyor. Dışta, Rojava'da Cerablus ve Efrîn işgallerinde görüldüğü gibi açıkça sömürgeci işgal savaşları yürütülüyor.

BURJUVAZİ İÇİNDE İKTİDAR DALAŞININ BOYUTLARI/DARBE GİRİŞİMİ…

Türk büyük burjuvazisinin kendi içindeki iktidar dalaşı da son dört yıl içinde sertleşerek sürdü. Kuzey Kürdistan-Türkiye'de, burjuvazinin devlet iktidarını uzun yıllar elinde tutan yerleşik kemalist bürokrat elitin tasfiyesi ve devlet kurumlarını ele geçirmede birlikte hareket eden AKP/Fethullah cemaati koalisyonu, bu tasfiye işinde epey ilerledikten sonra, ele geçirilen iktidarın paylaşılması sorununda dağıldı. Son dört yıl içinde Erdoğan/AKP'sinin Fethullah cemaatinin devlet içindeki gücünü kırmaya, onu tasfiyeye yönelik girişimleri ve buna karşı Fethullahçıların hemen bütün AKP/Erdoğan karşıtlarını da arkasına alarak sürdürdüğü direniş ülkelerimizdeki siyasi gelişmelerin belirleyicisi oldu. Kuzey Kürdistan-Türkiye, 15 Temmuz 2016'da ordu içindeki Fethullah örgütünün eliyle ve kemalist bir manifestoyla gerçekleştirilen başarısız bir askeri darbe girişimi yaşadı. Başta ABD olmak üzere Batılı emperyalist güçlerin Kuzey Kürdistan-Türkiye'de kontrol dışına çıkma eğilimleri gösteren AKP/Erdoğan yönetimini devirmek ya da en kötü hâlde çizgiye çekmek açısından olumlu baktıkları bu darbe girişimi darbeciler açısından istenen sonucu vermedi. Darbe girişimi 12 saat içinde bastırıldı. Türkiye darbeler tarihinin bu en kanlı darbe girişiminin akim kılınmasında rol oynayan birçok faktör vardır. Fakat kuşkusuz en önemli faktörlerden biri darbecilerin, AKP tabanının bu darbeye karşı mobilize edilme potansiyelini, AKP'nin olası bir darbeye karşı hazırlık derecesini hesaba katmamış, yanlış değerlendirmiş olmasıdır.

DARBEYE DARBE…

Başarısız darbe girişimi AKP/Erdoğan hükûmetine Fethullah örgütünü bütünüyle çökertme, kendi iktidarını sağlamlaştırma ve Kuzey Kürdistan-Türkiye'de başkanlık sistemine geçme için büyük fırsat yarattı. Darbe girişiminin hemen ertesinde ordu ve yargıda gerçekleştirilen büyük tasfiye, 20 Temmuz 2016'da mecliste alınan ve hükümete Kanun Hükmünde Kararnamelerle yürütme yetkisi veren olağanüstü hâl kara-

rı ertesinde bütün hızıyla sürdürüldü, bugün de sürdürülüyor. 16 Nisan 2017'de olağanüstü hâl şartlarında yapılan Anayasa Referandumu ile Kuzey Kürdistan-Türkiye'de kâğıt üzerindeki "parlamenter demokratik sistem"den, alaturka başkanlık sistemine geçişin anayasal altyapısı çoğunluk tarafından onaylandı. 24 Haziran 2018'de yapılan öne alınmış cumhurbaşkanlığı ve parlamento genel seçimi ile Erdoğan başkanlığındaki başkanlık sistemi fiilen de yürürlüğe girdi. Başkanlık sistemi aslında Kuzey Kürdistan-Türkiye'de tekelci büyük burjuvazinin uzun süredir tartıştığı ve talep ettiği sistemdi. Fakat bu sisteme bu kadar kısa süre içinde geçilebilmiş olmasında AKP/Erdoğan iktidarına karşı girişilen başarısız askeri darbenin yarattığı atmosferin büyük rolü vardır. Başarısız darbe girişimi beraberinde MHP/AKP koalisyonunu getirmiş, AKP/Erdoğan başkanlık sistemine geçiş için gerek duyulan %50+1 oy oranına bu sayede ulaşmıştır. Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde de Erdoğan'ın cumhurbaşkanı seçilmesinde MHP/AKP ortaklığı belirleyici olmuştur. Darbe ertesinde MHP açıkça iktidarın ortağı hâline gelmiştir. Bugün de ülkelerimizde uygulanan siyaset önemli ölçüde MHP'nin damgasını taşımaktadır.

YOĞUNLAŞAN FAŞİZM...

Son dört yılın gelişmelerinde en önemli değişiklik kuşkusuz daha önceki dönem için yapmış olduğumuz "faşizmin çözülme süreci" olarak adlandırdığımız sürecin bu dönem içinde keskin bir biçimde kesintiye uğramış olmasıdır. Süreçteki kırılma ve faşizmin daha da yoğunlaştırılmış biçimde uygulandığı bir sürece geçişte Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki Kürt sorununun "barışçıl çözümü" yönünde 2008-2015 yılları arasında atılan adımların 2015 Newroz'u ertesinde durdurulması bir dönüm noktasıdır. Kürt sorununun çözümü konusunda AKP/Erdoğan hükümeti 2015 Newroz'unun hemen ardından sorunu PKK/Öcalan ile görüşmeler yoluyla çözme yönündeki adımları durdurarak, faşist T.C. devletinin bu konudaki sorunu PKK'yi askeri olarak yok ederek çözme siyasetine geri dönmüştür. Bu siyaset değişikliğinde Rojava'da PKK'nin, YPG/PYD üzerinden DAİŞ'e karşı mücadelesinde Batılı emperyalistler tarafından "sahada DAİŞ'e karşı savaşta en kararlı savaşan askeri güç" olarak değerlendirilmesi ve DAİŞ'e karşı mücadelede Batılı "koalisyon güçleri"nin önemli müttefiklerinden biri hâline gelmesi önemli rol oynamıştır.

11. Kongremiz Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki durum ve gelişmelerle ilgili bu tespitleri de bir kez daha vurguladı:

KESİN İNANÇLI TOPLULUKLAR ARASINDA MÜCADELE...

Ülkelerimizde burjuva anlamda da demokrasi bilinci olağanüstü derecede sığdır. Siyasi mücadele, kesin inançlı toplulukların kendi dışındakileri düşman gören ve şeytanlaştırdığı kesin inançlı topluluklarının birbirlerine karşı âdeta ölüm kalım mücadelesi yürüttükleri bir biçimde yürümektedir.

Şimdiki durumda bu kesin inançlı topluluklar toplamı biçiminde yapılanmış olan toplum siyasi mücadelede esas olarak iki kampa ayrılmış durumdadır. Kamplar kendilerini andaki Başkan Recep Tayyip Erdoğan'a karşı konumları üzerinden tanımlamaktadır.

RECEP TAYYİP ERDOĞAN KAMPI...

RTE kampı için o Türkiye için Allah'ın bir lütfu, Türkiye'yi yeniden Osmanlı dönemindeki "büyük"lüğüne kavuşturacak olan, bütün dünyaya kafa tutan yerli ve milli

"Reis", âdeta bir mesihtir. Bu kamp içinde en önemli siyasi güçler RTE/AKP'si ve 15 Temmuz 2016 darbesinden bu yana MHP'dir. Şimdilik bu cephenin iki ana partisi, "Tek Vatan, Tek Millet, Tek Bayrak, Tek Devlet" şiarı ve T.C.'nin "beka"sının "dış ve iç düşmanlara" karşı savunulması iddiası temelinde birlikte hareket ediyorlar. Aralarındaki ittifakın da "pazara kadar değil, mezara kadar" süreceğini ilan ediyorlar! Âdeta bir parti gibi hareket ediyorlar. Ancak bu iki partinin gerek programları ve gerekse geçmişte uyguladıkları pratik siyaset, birbirlerine karşı geçmişte yaptıkları değerlendirmeler ve yürüttükleri mücadeleler açısından küçümsenmeyecek farklılıklar var. Bunlar ileriki gelişmelerde AKP'nin MHP'ye ihtiyacı kalmaması ya da tersi hâlinde, bu koalisyonun dağılmasına yol açabilecek yeter patlayıcı madde sunuyor.

RTE KARŞITLARI KAMPI…

RTE karşıtı kamp için ise, RTE Kuzey Kürdistan-Türkiye'yi faşist bir tek adam diktatörlüğüne sürükleyen, uluslararası alanda tecridine yol açan ve Kuzey Kürdistan-Türkiye'yi böylece yıkıma, felakete uçuruma sürükleyen bir hırsız ve katildir. Mustafa Kemal tarafından kurulmuş olan laik ve demokratik cumhuriyet tehdit altındadır. RTE bu cumhuriyetin değerlerini ayaklar altına almakta, bu cumhuriyeti yıkmaya çalışmaktadır. Bir zamanlar laik Türkiye Cumhuriyeti yerine "şeriat devleti"ne götüreceği söyleniyordu. Şimdi bunun yerine faşist tek parti diktatörlüğüne götürdüğü söyleniyor. O Kuzey Kürdistan-Türkiye için en kısa zamanda, hangi yol ve araçla olursa olsun kurtulunması gereken bir beladır. Bu kampın başı siyasi parti olarak partinin başına bir kaset operasyonu ile getirilen Kılıçdaroğlu önderliğindeki CHP tarafından çekiliyor. Bahçeli MHP'sinin küskünlerinin kurduğu İYİ Parti ve Millî Görüşçülerin (Erbakancıların) gelenekçi kanadının partisi Saadet Partisi bu cephenin diğer siyasi aktörleri. Bu cephenin Tayyip'i teşhir malzemelerinin önemli bölümü özellikle yurtdışında ve internet ortamında hâlâ çok aktif olan Fethullah örgütü tarafından karşılanıyor. Fethullah örgütü bu cephenin doğal müttefiki konumunda.

Reformist "Sol"un hemen tamamı bu cephede "faşizme karşı mücadele" de, bütün demokratik güçleri birleştirme adına bu cephenin kuyruğunu oluşturuyor. Ne yazık ki devrimci sol güçlerin bir bölümü de bugün anti-faşist mücadeleyi Tayyip'i geriletme ve yıkma mücadelesi olarak görüyor ve onlar da kuyruğun kuyruğu hâline geliyorlar.

VE BİZ…

Biz Bolşevikler hep şunu dedik ve yine diyoruz:

Faşizm, kısa kesintilerle, bütün T.C. tarihi boyunca Türk burjuva devletinin esas yönetim biçimi olmuştur. T.C. devleti faşist bir devlettir. Bugüne kadar siyasi iktidara gelen her burjuva hükûmeti, esas olarak faşizmi uygulamıştır. Gerek sınıf mücadelesinin gerekse uluslararası konjonktürün dayatmaları sonucu kâğıt üzerinde şu veya bu burjuva hükümet tarafından verilmek zorunda kalınan kimi burjuva demokratik haklar işçiler ve emekçilerin, kadın hareketinin, gençlik hareketinin, Kürt ulusal kurtuluş mücadelesinin yükseldiği dönemlerde pratikte sınırlı olarak kullanılsa da devletin niteliği hiçbir dönemde değişmemiştir.

Bugün yaşadığımız süreç de gerici burjuva demokrasisinden, faşizme geçiş süreci değil; faşist diktatörlüğün "parlamenter demokratik sistem" maskeli biçiminden, "başkanlık sistemi" biçimine geçiş sürecidir.

Ülkelerimizde faşizme karşı mücadele,

burjuvazinin şu veya bu hükümetine karşı mücadele olarak değil, bir bütün olarak faşist T.C. devletine karşı mücadele olarak yürütülmek zorundadır. Anda mücadelenin sivri ucu andaki hükümete de yönelse, mücadelenin bir bütün olarak faşist T.C. devletine karşı olduğu konusunda hiçbir yanlış anlamaya meydan vermeyecek biçimde yürütülmelidir.

Ülkelerimizde anti-faşist cephe, anti-Tayyip cephesi değil, anti-T.C. cephesidir.

Bu cephe içinde bizzat kendileri faşist olan, iktidara geldiklerinde faşizmi uygulayacak olan partilerin yeri yoktur.

Bütün gerçek demokrat, devrimci ve komünist insanlara ve gruplara çağrımız şudur: Egemen sınıfların iktidar dalaşında onların kuyruğu olma pozisyonundan kurtulun. Bizim kendi cephemiz vardır: Bu cephe işçilerin emekçilerin hâkim sınıfların tüm kesimlerine karşı, burjuvazinin tüm kesimlerinden kendini kesin hatlarla ayıran, kendi bağımsız devrimci çizgisiyle halka alternatif olarak kendini sunan, bağımsız mücadele cephesidir.

Gelin bu cepheyi birlikte inşa edelim!

KOMÜNİST GÜÇLERİN BİRLİĞİ İÇİN...

11. Kongremiz çalışmasının önemli bölümünü örgütsel sorunlara, örgütsel alanda gelişmemizin değerlendirmesine ayırdı. Gerek ülkelerimizde gerekse uluslararası alanda ideolojik-siyasi etkimizin, örgütsel gücümüzün üstünde olduğunu tespit etti. Bu dengesizliği aşmak için örgütsel alanda atılacak adımlar konusunda somut kararlar aldı. Örgütsel alanda "işçi sınıfı içinde çalışma esastır" ilkesinin altını bir kez daha çizdi. Dışımızda olan, bizi komünist veya komünizme yakın olarak değerlendiren, bizim de komünizme yakın olarak değerlendirdiğimiz gruplarla bir örgüt içinde birleşmenin engeli olan ayrılık noktaları üzerine tartışmaların yoğunlaştırılarak sürdürülmesi görevini belirledi.

Bu bağlamda ülkelerimizde kendilerini komünist, marksist-leninist olarak değerlendiren bütün insanları, partileri grupları, partileri çağırıyoruz: Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan-Türkiye)'nin belgelerini eleştirici gözle inceleyin.

Bunu yaptığınızda eğer gerçekten komünistseniz birleşmenin yollarını arayacağınızdan eminiz!

ÇAĞRIMIZ...

11. Kongremiz

Bütün emperyalist kapitalist dünyaya ülkelerimizden yükselen kızıl bir meydan okumadır! HER ŞEYE RAĞMEN: VARDIK VARIZ VAR OLACAĞIZ'ın yeniden ilanıdır.

İşçi sınıfına, emekçilere, ezilen ulus ve halklara kapitalist/emperyalist sisteme karşı isyan ve devrim için örgütlenme çağrısıdır.

Komünistlere, tüm yoldaşlara,

Varlıklarının bütünüyle mücadeleye daha sıkı sarılma çağrısıdır!

Umut isyanda; kurtuluş işçi sınıfı önderliğinde devrimlerdedir!

11. KONGREMİZİN ÇAĞRISI KOMİNTERN'İN ÇAĞRISIDIR!

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLEŞİN!

ÖNÜMÜZDE KAZANACAĞIMIZ YENİ, SÖMÜRÜSÜZ BİR DÜNYA VAR!

Mart sonu 2019" [24]

XI. Kongremiz de söylediklerimiz, şimdi Avrupa'da NATO ile Rusya'nın, Ukrayna topraklarında barbar bir savaş yürüttüğü; Kuzey Kürdistan-Türkiye'de faşizmin

24 Bolşevik Partizan Sayı 182, s.3-10, Nisan 2019.

en koyu biçimde hükmünü sürdürdüğü günümüzde de geçerli. Hem dünyada hem ülkemizde medya üzerinden baş döndürücü hızla yayılan güncel gelişmeler, değişiklikler yaşıyoruz. Ama bunlar aynı özün değişik görüngüleri ve varyasyonlarından başka bir şey değil.

Emperyalizm dünyayı adım adım barbarlık içinde çöküşe götürüyor!

Bunu önleyecek tek şey, emperyalizmin gerçek alternatifi sosyalizm!

Sosyalizmi işçi sınıfı içinde yeniden alternatif hâline getirmek için çalışmak bugün kendine komünistim diyen herkesin, her örgütün temel görevidir!

Bütün dünyada emekçiler, işçiler, gençler, kadınlar, bütün ezilenler hakları için mücadele ediyor.

Fakat bu mücadeleleri bir hedefe yönlendirecek komünist bir önderlik olmadığı için, bu mücadeleler egemenler tarafından ya reform tavizleriyle sonlandırıyor ya da egemenlerin kendi aralarındaki iktidar mücadelelerinde araçsallaştırabiliyor.

Bu durumdan kurtulmanın tek yolu bu hareketlere önderlik edebilecek, onları devrim mücadelesinin parçası hâline getirecek Bolşevik önderliklerin yaratılmasındadır.

Biz, Kuzey Kürdistan-Türkiyeli Bolşevikler şimdi 40 yılı aşan bir zamandır bu görevi yerine getirmek için çalışıyoruz.

İdeolojik ve siyasi olarak bugüne kadarki Kuzey Kürdistan-Türkiye komünist hareketi açısından en donanımlı, en ileri durumdayız. Bu konuda yaptıklarımız, kazanımlarımız ortada, herkesin denetimindedir.

Örgütsel olarak ise hâlâ işin başındayız. Hâlâ kendisi de çok zayıf olan işçi sınıfı hareketi ile bağlarımız çok zayıf.

Bu açık bir çelişki. Madem doğruyu savunuyorsunuz, öyle ise neden işçileri kazanamıyorsunuz sorusu soruluyor çokça bize. Kendi içimizde de devrimi bir kısa mesafe koşusu gibi görenler, uzun soluğa sahip olmayanlar, kısa sürede başarı bekleyenler bir süre sonra umutsuzluğa kapılıp safları terk edebiliyor.

Burada bizim 40 yılı aşkın kendi deneyimimizden yola çıkarak bu kötü durumun nedenleri konusunda verdiğimiz cevap şu:

Sovyetler Birliği ve onun peyklerindeki revizyonizmin egemenliği ertesinde umut bağladığımız Çin ve Arnavutluk'ta geri dönüşler de yaşandıktan sonra, 20. yüzyılın ilk sosyalist, demokratik devrimler dalgası geri çekilmek durumunda kaldı. Burjuvazi tarafından revizyonistleşen ülkelerde yaşananlarla eşitlenen sosyalizm işçi sınıfı ve emekçiler içinde prestijini, çekiciliğini yitirdi. Bugün komünist propaganda ile işçileri kazanmak 20. yüzyıl başlarındaki ile karşılaştırılamayacak kadar zor. Objektif zorluk buradadır.

İşin sübjektif yanında, tabii ki biz komünistlerin yaptığımız hatalar ve zaaflarımız da iki si de en zayıf dönemlerinden birini yaşayan işçi sınıfı hareketi ile komünizmin ayrı kulvarlarda yürümesinin nedenlerinden biri. Bu ikincisini aşmak bir işimiz ve görevimizdir. Biz Bolşevikler olarak kendi içimizde sürekli bunun mücadelesini veriyoruz. Fakat şu bir gerçek ki, bugünkü objektif şartlarda hiç hata yapmasak, bütün zaaflarımızı aşsak da sosyalizm ve komünizmin işçi hareketi içinde esas akım hâline gelmesi için uzun zaman ve bıkmaz, usanmaz, yılgınlık tanımaz bir mücadele gerektirmektedir.

Başa dönüyoruz: Yolumuz Uzun!

Fakat biz o uzun yola 40 yıl önce çıktık! Ve yürümeye devam ediyoruz. Edeceğiz.

Attığımız her ileri adımda kısalıyor yol!

Rosa Luxemburg'un dediği gibi …Her şeye rağmen:

Vardık/Varız/Var olacağız!

5 Nisan 2022 ●

UKRAYNA'DA SAVAŞTA BOLŞEVİK TAVIR

"Emperyalist savaştan ve bunu kaçınılmaz şekilde yaratan emperyalist dünyadan, (ben buna kelimenin Rusça ikinci anlamı olan "emperyalist barıştan" da'yı ekliyorum) bu cehennemden ***Bolşevik mücadele olmaksızın, Bolşevik devrim olmaksızın kurtulunamaz.****"* (1)

24 Şubat 2022'den bu yana Ukrayna'da savaş var. Bu, İkinci Dünya Savaşı sonrasında Yugoslavya'nın 1991'de başlayan parçalanması sürecinde yaşanan savaşlardan bu yana **Avrupa kıtasında** yaşanan ilk savaş. Avrupa ve ABD merkezci "Batı" dünyası propagandasına göre ama bu savaş, İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana dünyada yaşanan ilk savaş âdeta! Bu savaşta kötüler ve iyiler net olarak ortada bu propagandaya göre:

Bir yanda kafayı sıyırmış, çılgın, ne yaptığını bilmeyen, diktatör, otokrat çar Putin var.

Öbür yanda "hür dünya"nın yüce insani ve ahlaki değerlerinin savunucusu "Kahraman Zelensky"nin önderliğinde bağımsızlığı için işgale karşı bağımsızlık, özgürlük için savaşan Ukrayna halkı.

Bir yanda saldırgan, işgalci Putin, kişisel iktidarı için dünyayı bir dünya savaşı tehlikesine sürükleyen Putin. Öbür yanda işgale karşı demokrasi, insan hakları, bağımsızlık, özgürlük gibi değerler uğrunda görünürde kendisinden çok daha güçlü düşman işgaline karşı kahramanca direnen Ukrayna.

Kötünün kötüsü, saldırgan Putin ile iyinin iyisi Ukrayna'nın savaşı!

Bunun karşısında, 24 Şubat'tan bu yana büyük bir askeri güçle Ukrayna'ya giren ve korkunç tahripkâr bir savaş yürüten Rusya Federasyonu'nun savaş propagandası bize Ukrayna'nın Naziler tarafından yönetildiğini, Ukrayna'da Nazilerin Donbas bölgesindeki Rusça konuşan halka yönelik soykırım savaşını engellemek için, Ukrayna'yı Nazizm'den arındırmak ve tarafsızlaştırmak için savaş yürüttüğünü anlatıyor!

Somut olarak bu anlatıların ne ölçüde doğru veya yanlış olduğunu sorgulamadan önce, biz komünistlerin savaş/barış konusunda yaklaşımımızın ne olduğunu kısa tezler hâlinde hatırlatalım:

Savaş/barış konusunda komünist tezler:

- **Savaş,** savaş araçlarıyla (silahlarla) yürütülen siyasettir. **Siyasetin savaş araçlarıyla sürdürülmesidir**.
- Her savaşın karakteri savaşla yürütü-

1 Lenin, "Eserler Cilt 33", Alm. s.36, "Ekim Devriminin Dördüncü Yıldönümü Üzerine", "Seçme Eserler Cilt VI", s.521, İnter Yayınları, Kasım 1995, İstanbul.

len siyaset tarafından belirlenir. **Bir savaşın karakterini** dolayısıyla savaşa karşı tavrı **belirlerken sorulacak ve cevaplandırılacak ilk soru, savaştaki tarafların siyasetinin ne olduğudur.**

● **Bir savaşta kimin ilk saldıran olduğu, kimin saldırı, kimin savunma konumunda olduğu savaşın karakterini belirlemez**. Belirleyici olan savaşan tarafların bu savaşla/savaşta izlediği siyasetin, varmak istediği hedefin ne olduğudur.

● **Emperyalizm çağında**, emperyalist büyük güçlerin kendi silahlı kuvvetleri ile karşı karşıya gelip çatıştığı dünya savaşları ve sömürgeleştirme/yarı-sömürgeleştirme için işgal savaşları dışta tutulduğunda, **savaşlar genelde "temsilci savaşları" olarak yürümektedir**. Burada görünürde olan savaş tarafları ile savaşın gerçek taraflarını ayırmak zordur. **Savaşın karakteri bu savaşlarda ön planda görünür olan doğrudan savaşan güçler tarafından değil, geri plandaki emperyalist güçler tarafından belirlenir.**

● Her savaş insanların ölümüne, yaralanmasına, evini-yurdunu terk etmesine, maddi zararlara, yıkıma yol açar. **Fakat komünistler, burjuva pasifistlerden değişik olarak, her savaşa karşı değildir. Haklı savaşlardan yana, haksız savaşlara karşıdır**.

● **Emperyalistlerin birbirlerine karşı ve işçi sınıfına emekçilere, ezilen halklara karşı yürüttüğü savaşlar haksız savaşlardır.**

Komünistler bu savaşlarda işçileri, emekçileri, ezilen halkları emperyalist burjuvaziye karşı savaşa çağırır. İşçilerin emekçilerin elindeki silahları emperyalist burjuvaziye karşı çevirmesi için faaliyet yürütür.

● **Emperyalistlerin, gericilerin kendi aralarındaki savaşlarda komünistlerin şiarı "Baş düşman kendi ülkemizdedir" "Baş düşman kendi burjuvazimizdir!"** şeklindedir. Bu savaşları burjuvaziye karşı devrim için iç savaşa dönüştürmeye çalışmaktır görev.

● **Gerici, karşı devrimci, emperyalist bir savaşta, "Anavatan savunması" vb. adı altında "kendi burjuvazisinin" kuyruğuna takılmak, sosyal şoven bir tavırdır.**

● **Komünistler işçi sınıfının emekçilerin ezilenlerin, burjuvaziye karşı devrimci savaşlarından yanadır.**

● **Komünistler ezilen ulusların emperyalizme karşı kurtuluş savaşlarından, anti-emperyalist devrim savaşlarından yanadır. Bunları haklı savaşlar olarak değerlendirir. Bu savaşların en ön saflarında yer alır.**

● Gerici, emperyalist, karşı devrimci savaşlar, kapitalizmin, sömürü sisteminin ayrılmaz yol arkadaşlarıdır. **Kapitalist sistemde, barış, iki savaş arasındaki soluklanma ve yeni savaşlara hazırlanma için verilen aradır yalnızca.**

● Somut bir savaşı emekçi kitlelerin katıldığı çok geniş bir anti-savaş hareketiyle engellemek, ertelemek, ya da burjuvaziyi yürüyen somut bir savaşı sonlandırmaya zorlamak mümkündür. Fakat kapitalizm var oldukça kalıcı barış, savaşların bütünüyle son bulması mümkün değildir.

● **Kalıcı, gerçek barış, savaşların bütünüyle son bulması kapitalist sistemin devrimlerle yıkılması, tarihin konusu hâline gelmesi ile mümkündür.**

● **Savaş, savaşa karşı tavır her siyasi partinin, akımın, kişinin gerçek karakterini görme, tanıma, belirleme için âdeta bir turnusol kâğıdı işlevine sahiptir.**

Bana yürüyen somut bir savaşta tavrını söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim!

Ukrayna’da yürüyen savaş kimin savaşı ya da yürüyen savaşın karakteri!

Batıdaki ana akım medyasına bakarsak –ki Kuzey Kürdistan-Türkiye ana akım medyası da bunun bir parçasıdır– bugün Ukrayna’da bir “Rusya-Ukrayna” savaşı, hatta yer yer o bile değil, bir “Putin-Ukrayna savaşı” yürümektedir! Bu savaşta Putin-Rusya, Ukrayna’ya saldırmıştır. Rusya 2014’te Kırım’ı işgalinden sonra şimdi de Ukrayna’yı bütünüyle işgal etmek ya da Ukrayna’da kendine bağlı bir yönetimi iş başına geçirmek istemektedir. Rusya, Ukrayna’da sivil hedeflere saldırmakta, şehirleri kuşatıp halkı aç-susuz, elektriksiz bırakmakta, barbarca bir savaş yürütmektedir. Kentler Rus topçu atışları ve havadan bombardımanlarla yerle bir edilmektedir. Rusya, Ukrayna’da açıkça savaş suçu işlemektedir. Kahraman Ukrayna halkı bu hunhar ve hiçbir şekilde “kışkırtılmamış saldırı savaşı”na (NATO resmî açıklamalarındaki genel tanımdır bu) karşı topyekûn kendini, vatanını, bağımsızlığını savunmaktadır! Ukrayna, Batının demokrasi, özgürlük, bağımsızlık, insan hakları gibi yüce değerlerinin savunucusu olan Zelensky önderliğinde barbarlığa karşı uygarlığı, karanlığa karşı aydınlığı, diktatörlüğe karşı demokrasiyi savunmaktadır!

Eğer bu gerçek ise, savaş yalnızca Putin-Rusya’sı ile Ukrayna arasında bir savaşsa, savaşa karakterini veren bu ise, tabii ki Rusya-Ukrayna savaşı Rusya açısından emperyalist yayılmacı haksız bir savaştır. Ukrayna açısından ise bu savaş Ukrayna ulusunun bağımsızlığına sahip çıkma, kendi kaderini tayin etme savaşıdır, bir ulusal kurtuluş savaşıdır. Haklı bir savaştır. Bütün ilerici, demokrat insanların, ulusların kendi kaderini tayin hakkını savunan bütün insanların bu savaşta yeri bellidir: Ukrayna halkının emperyalist işgale karşı haklı savaşının yanında olunmalıdır.

Peki, Ukrayna’da yürüyen savaş gerçekten de Putin-Rusya’sı ile Ukrayna arasında bir savaş mıdır? Mazlum Ukrayna bu savaşta yalnız mıdır? Yürüttüğü savaş gerçekten bağımsız Ukrayna için yürütülen bir savaş mıdır? Bu savaşta belirleyici olan, savaşa karakterini veren Ukrayna’nın emperyalist işgale karşı bağımsızlık mücadelesi midir? Bu sorulara cevap vermek için olgulara bakmak gerek.

Bu olguların en başında **dünyanın içinde bulunduğu genel durum** geliyor.

Genel durum, emperyalist dünyada değişen güç dengeleri sonucunda dünyanın emperyalist güçler arasında yeniden paylaşımının gündemde olmasıdır. Dünyanın her yanında emperyalist büyük güçler başta olmak üzere, emperyalist ve gerici güçler bu paylaşımda kendileri için en fazlasını kapabilmek için büyük bir rekabet ve dalaş içindedir. Bu dalaş henüz emperyalist büyük güçlerin belli koalisyonlar içinde birbirlerine karşı doğrudan savaş yürüttükleri biçimde, yeni bir emperyalist dünya savaşı biçiminde yürümüyor. Bunun birçok nedeni var. Fakat kuşkusuz en önemli neden yükselmekte olan büyük güç konumundaki Çin’in, henüz dünyada hâlâ en büyük emperyalist güç konumunda olan ABD ile askeri olarak doğrudan bir savaşı göze alacak durumda olmaması, askeri olarak ABD ile doğrudan çatışmaya girecek güçte olmamasıdır. Emperyalistler arası paylaşım dalaşı bu yüzden şimdilik hâlâ başka biçimlerde yürüyor: Ticaret savaşları, karşılıklı ekonomik yaptırımlar, medya üzerinden yürütülen propaganda ve kültürel hegemonya mücadeleleri, rakibin egemen olduğu alanların ekonomik nüfuz ile ele geçirilmesi bu dalaşın kimi görüntüle-

ri. Bunun yanında her emperyalist güç, rakibinin egemenlik alanında rakibine karşı olan "yerli" güçleri destekleyerek o alanlarda rakibinin egemenliğini sarsmaya, yıkmaya çalışıyor. Burada askeri darbeler de dâhil, her türlü araç ve yöntem kullanılıyor. Emperyalizme bağımlı ülkelerde ve ülkeler arasında var olan etnik, dini, mezhepsel vb. çelişmeler, sınır anlaşmazlıkları vb. temelinde gelişen yerel-bölgesel savaşlar kışkırtılıyor. Emperyalist güçler bu savaşlarda kendilerine bağlı güçleri dişine tırnağına kadar silahlandırarak, donatarak, eğiterek, finanse ederek kendi çıkarlarının savaşını yürütüyorlar. Bu savaşlar gerçek anlamda emperyalistlerin kendi aralarındaki dünyayı yeniden paylaşım dalaşlarında kullandıkları "temsilci (vekâlet) savaşları." Bunun ötesinde emperyalist güçler komünist önderliğin yokluğu veya zayıflığı sayesinde halkların kendi burjuvazilerine karşı haklı isyanlarını da kendi çıkarları doğrultusunda yönlendirme işini de becerebiliyorlar. Bunun en açık örneklerini parçalanan Sovyetler Birliği'nin etki alanında olan ülkelerde yaşanan "renkli devrim"lerde yaşadık, Arap baharı adı verilen ayaklanmalarda yaşadık.

SSCB'nin dağılması ve NATO'nun Doğu'ya genişleme stratejisi

Emperyalist dünyada güç dengelerinin kökten değişmesine iki gelişme damga vurdu. Bunlardan birincisi 1990'lı yılların başında **Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin (SSCB) dağılmasıdır**. SSCB, 1950'li yılların ikinci yarısında sosyalist bir devletten sosyal emperyalist bir devlete doğru evrimlenmiş, sosyalizmle ismi dışında bir ilgisi kalmamıştı. Dağıldığında çöken sosyal emperyalist bir devletti. Onun önderliğindeki kamp da Rus sosyal emperyalizminin aracı hâline gelmiş olan sosyal emperyalist bir kamptı. Sosyal emperyalist kamp (Doğu Bloku) ile ABD önderliğindeki NATO/Batı Bloku arasındaki denge SSCB'nin çöküşü ile kökten değişti. SSCB'yi oluşturan devletler birbiri ardına SSCB'den bağımsızlıklarını ilan ettiler. Doğu Avrupa'da, SSCB önderliğinde saldırgan emperyalist NATO paktına karşı kurulan Varşova Paktı üyesi diğer Doğu Avrupa devletleri de birbiri ardına Varşova Paktı'ndan çıktılar. Varşova Paktı ve onunla birlikte "Doğu Bloku" dağıldı.

Bu süreçte Alman Demokratik Cumhuriyeti (Doğu Almanya) ile Federal Almanya Cumhuriyeti (Batı Almanya'nın) "birleşmesi", daha doğrusu Doğu Alman halkının barışçı ayaklanması sonucu çöken Doğu Alman devletinin emperyalist Batı Almanya tarafından ilhak edilmesi belirleyici bir rol oynadı. Almanya'nın birleşebilmesi için İkinci Dünya Savaşı galip devletlerinin onayı gerekiyordu. 1990'da ABD/İngiltere/Fransa ve Sovyetler Birliği devletleri + iki Alman devleti temsilcilerinin katıldığı 4+2 görüşmelerinde Sovyetler Birliği birleşmeye onayı, NATO'nun Doğu'ya doğru genişlememesi şartına bağladı. Batılı emperyalist devlet temsilcileri bu dönemde NATO'nun Doğu'ya doğru genişleme politikası olmadığı şeklinde açıklamalarda bulundular. SSCB birleşmeye bu yönde verilen sözler temelinde onay verdi ve Doğu Almanya'da konuşlu silahlı güçlerini geri çekti. SSCB'nin dağılması fakat Batılı emperyalistlere verdikleri sözleri unutturdu. Sovyetler Birliği'nin etki alanındaki Doğu Avrupa devletleri birbiri ardına NATO'ya üye yapılarak şimdi tek başına kalan ve iyice zayıflayan Rusya'ya karşı, NATO'nun yeni kaleleri, üsleri olarak konuşlandırıldılar.

1999'da birinci "Doğu'ya doğru genişleme" hamlesinde **Macaristan, Çekya ve Polonya** NATO üyesi oldular. İkinci genişleme hamlesi **2004'te** geldi. **Bulgaristan, Estonya, Letonya, Litvanya, Romanya, Slovakya ve Slovenya** NATO üyeliğine alındılar. **Arnavutluk ve Hırvatistan**'ın üyelik işlemleri üçüncü dalgada, **2009**'un 1 Nisan'ında tamamlandı. Son olarak **2017** Haziran'ında **Karadağ**, **2020** yılının mart ayında **Kuzey Makedonya,** ABD ve onun önderliğindeki "Batı dünyası"nın askeri saldırı örgütü NATO'nun üyesi oldular.

Sırada üyelik müracaatı yapmış olan **Bosna Hersek** var. Gürcistan'da ve Ukrayna'da Batı yanlısı güçler bir an önce NATO üyesi olmak için canla başla çalışıyorlar. 2021'de NATO/Batı yanlısı güçler Beyaz Rusya halkının faşist Lukaşenko rejimine karşı isyanını, rejimi devirip ülkeyi Rus emperyalizminin bir yarı-sömürgesi olmaktan kurtarıp, emperyalist Batı dünyasının parçası hâline getirmeyi denediler. İsyan faşist terörle bastırıldı. 2022'de Kazakistan'da benzer bir girişim sergilendi. Rusya yalnızca Batıdan değil, Kafkaslar ve Orta Asya'dan da çevrilmeye, kuşatılmaya çalışılıyordu.

Bütün bunlar açıkça NATO'nun verilmiş sözler hiçe sayılarak Doğu'ya doğru genişlemesi, eski Sovyetler Birliği'nin etki alanlarının birer birer ele geçirilmesi, bunların en modern silahlarla donatılması, NATO'nun askeri üssü hâline getirilmesi anlamına geliyordu. Rusya'nın bütün Batı cephesi –ama yalnızca orası değil, Kafkas, Orta Asya cephesi de– olası bir savaşta adım adım Rusya'ya karşı saldırı üsleri ile donatılıyor, Rusya âdeta çember içine alınıyordu. Rusya'nın bu devletlerin tarafsız devletler olarak kalmaları önerileri, NATO'nun Doğu'ya genişlemesine karşı protestoları vb. yok sayılıyordu. Verilmiş sözlere yapılan atıflar, "ama antlaşma metninde bu yok" şeklinde geçiştiriliyordu. Hem de NATO'nun zaten "bir saldırı örgütü değil, bir savunma örgütü" olduğu, "her devletin askeri statü, hangi uluslararası kuruluşa üye olup olmayacağına kendi karar verme hakkı" olduğu vb. gerekçeleriyle NATO'nun adım adım Rusya Federasyonu sınırlarına dayanması savunuluyor, haklı gösteriliyordu. Rusya'nın "güvenlik kaygıları" konusunda söyledikleri, NATO'nun Doğu'ya doğru genişlemesinin savaş tehlikesini arttırdığı söylemleri, blöf olarak nitelendiriliyordu. Rusya'nın batı sınırında NATO sürekli olarak askeri manevralar düzenliyor, Rusya'ya gözdağı veriyordu.

Batının güya demokrasi ve insan hakları savunucusu görünümündeki emperyalist güçleri, emperyalist barış şartlarında adım adım etki alanlarını genişletiyor, SSCB'nin ve Doğu Blokunun dağılması ile bütünüyle bozulan güç dengesini kendi lehlerine değiştirme adımları atıyordu.

Çin'in emperyalist büyük güce evrimi

Ama güç dengelerinin kökten değişmesini getiren ikinci bir faktör vardı. 2000'li yıllara gelene kadar dünyanın emperyalist büyük güçleri ile yarışacak güçte olmayan Çin, adı komünist, kendisi faşist bir rejim altında hızla ilerlemiş, iki binli yılların başlarında emperyalist büyük güçler arasında yerini almıştı. Ve ekonomik gelişme, kalkınma ve ekonomik nüfuz üzerinden yayılma açısından bütün diğer güçlere göre "daha hızlı" gelişiyordu. Başta ABD olmak üzere bütün emperyalist güçlerin karşısına, yeniden paylaşım dalaşında önemli bir rakip çıkmıştı. Çin'in bu gelişmesi durdurulamazsa, onun dün-

yanın hegemon emperyalist güç hâline gelmesi muhtemeldi. Hızla gelişen Çin, genelde çıkarları şimdilik Rusya ile çakıştığı için, Batılı emperyalist güçlerle dalaşta Rusya'nın yanında duruyordu. Bu yüzden NATO'nun Rusya'ya karşı kuşatma harekâtı aynı zamanda Çin'e karşı da bir edimdi.

Kısaca toparlarsak:

SSCB'nin dağılmasından itibaren ABD başta olmak üzere bütün emperyalist Batılı güçler, emperyalist büyük güçler içinde, ekonomik olarak geride kalmasına rağmen, ABD'den sonra en büyük askeri güce sahip olan Rusya'yı çökertmek için ona karşı ekonomik ambargo vb. ile de desteklenen bir askeri kuşatma harekâtı geliştirdiler. Burada saldırgan ve savaş kışkırtıcısı olan güç öncelikle NATO'yu kendi vurucu askeri örgütü olarak kullanan ABD ve onunla birlikte hareket eden güçlerdi.

SSCB dağıldıktan sonra çöküntü mirasını devralan emperyalist Rusya Federasyonu için NATO'nun düşmanca genişleme siyasetine, gücü elverdiği ölçüde ve anda cevap vereceği emperyalistler arası güç dalaşının mantığı içinde kaçınılmazdı, kaçınılmazdır.

Somut olarak Ukrayna'daki gelişmeler

Ukrayna 1990'lı yılların başında dağılarak çöken Sovyet sosyal emperyalizminin etki alanı içinde olan bir "Sovyet Cumhuriyeti" idi. Ukrayna Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti 1917 Büyük Ekim Devriminin ürünü olan ve genç SSCB'nin kurucu devletlerinden biri idi. SSCB'nin dağılma sürecinde 1991'de bağımsızlığını ilan etti.

Çok uluslu bir devlet olan Ukrayna'da, Ukrayna Cumhuriyeti SSCB'den ayrıldığını ilan ettiği 1991'de Ruslar nüfusun %17 ile önemli bir bölümünü oluşturuyorlardı. Rus nüfus SSCB'nin en önemli donanma üslerinden birini barındıran Kırım'da ve Rusya'nın Ukrayna sınırında Donbas bölgesinde de nüfusun çoğunluğunu oluşturuyordu. Sovyetler Birliği döneminde Ukrayna'da egemen ulus konumunda olan Ukrayna ulusu ile Ruslar arasında ulusal temelde çatışma yoktu. Ukrayna milliyetçiliği içinde şoven akım egemen değildi.

"Turuncu devrim" mi, Batıcı darbe mi?

Ukrayna'da ayrılıktan sonra iki siyasi kamp ortaya çıktı. Bir kamp Ukrayna'nın geleceğini "Batı kampı'nın bir parçası hâline gelmekte görüyor; diğer kamp ise Ukrayna'nın Rusya ile birlikte hareket etmesini savunuyordu. 2004'de yapılan seçimlerde Batıcı kanadın temsilcisi Viktor Yuşçenko başkan seçildi. Bu dönemde Ukrayna milliyetçiliği alabildiğine körüklendi. Ukrayna dili devlet dili ilan edildi. Rusça ikinci eğitim dili olmaktan çıkartıldı. AB'ye üyelik devlet hedefi olarak belirlendi. Hem bu kanadın kendi içindeki iktidar dalaşı, hem de ayyuka çıkan rüşvet, adam kayırmacılık vb. sonucu 2010 seçimlerini Rusya'nın da desteklediği aday Viktor Yanukoviç kazandı. Yanukoviç'in görevlendirdiği hükümet 2013'te, Yuşçenko döneminde AB ile Ukrayna arasında imzalanan "Ortaklık Anlaşması"nı askıya aldı. Bu iptal kararı, Yanukoviç döneminde de süren rüşvet, adam kayırmacılık vb. ne karşı duyulan tepki ve kışkırtılan şoven Ukrayna milliyetçiliği ile birleşince, Yanukoviç'e karşı gösteriler gündeme geldi. 2013'te önce başkent Kiev'de

kentin merkez meydanı “Maidan” da başlayan gösteriler giderek, Ukrayna’daki Rus nüfusu da hedefe koyan bir isyana dönüştü. Batı da Ukrayna’daki Batı yanlısı partilerin bayrak rengi olan portakal rengine atıfla “turuncu devrim” diye adlandırılan ve hükümetin askeri güçle bastırmaya çalıştığı isyan giderek bir iç savaşa dönüşmeye başladı. Batı da devrim olarak nitelenen Maidan gösterileri bütün Batılı emperyalist ajanların cirit attığı, Ukraynalı Nazi örgütlerinin bütün gücüyle katılıp yönlendirdiği bir hâl aldı.

Rusya 2014’de hükümete karşı ayaklanmayı demokratik seçimlerle işbaşına gelmiş meşru bir yönetime karşı NATO’cu/Batıcı, anti-Rus bir darbe olarak nitelendirdi.

Şubat 2014’de hükümet ile muhalefet arasında, iç savaş ve “bölünme”yi engelleme amaçlı bir anlaşmaya varıldı. Seçilmiş Başkan Yanukoviç ülkeyi terk etti. Arsenij Jazenjuk’un başbakanlığında geçici bir hükümet kuruldu.

Ukrayna’daki bu gelişmeler Rusya’nın batı komşusunun Batılı emperyalistlerin doğrudan desteğini alan Rus ve Rusya düşmanı güçlerin eline geçmesi anlamına geliyordu. Rusya için Ukrayna’nın da Batı Blokunun parçası hâline gelmesi kabul edilebilir bir durum değildi. Ukrayna (ve Beyaz Rusya) Rusya açısından geçilmemesi gereken kırmızı çizgi idi. Bunun aşılması hâlinde Rusya’nın tavrının ne olacağı 2008’de Gürcistan’ın Batı Blokunun parçası hâline getirilme girişiminde görülmüş, Rusya Gürcistan’daki iç savaşa doğrudan dâhil olmuş, Güney Osetya ve Abhazya’nın Gürcistan’dan ayrılıp bağımsızlığını ilan etmesini desteklemiş, bu iki ülkeyi Gürcistan’dan koparmıştı.

Kırım’ın ilhakı ve Donbas’ta Rusya yanlısı devletler

Rusya’nın bu gelişmeler karşısında tavrı ülkedeki Rus azınlığın çoğunlukta olduğu bölgeleri Ukrayna merkezi hükümetinin denetiminden çıkarmak yönünde adımlar atmak yönünde oldu.

Önce Mart 2014 başında **Kırım** Parlamentosu, Ukrayna’dan ayrılma ve Rusya Federasyonu’na katılma kararı aldı. Bu karar referanduma sunuldu. Kırım tatarları tarafından boykot edilen referandumda geçerli oyların %96’sı ile Kırım’ın bağımsız bir cumhuriyet olarak Rusya Federasyonu’na katılma kararı onaylandı. 21 Mart’ta Rusya Federasyonu parlamentosunda Kırım’ın Rusya Federasyonu’na katılma isteği onaylanarak, Kırım, Rusya’nın parçası hâline getirildi. Batılı emperyalistler bu gelişmeyi Ukrayna’ya mali ve silah desteği vererek ve Rusya’ya ekonomik ambargolar koyarak ve tabii şiddetli protestolarla karşıladılar. Fakat öncelikle ABD’den gelen Rusya ile bütün ekonomik ilişkileri dondurun talepleri Avrupa’da taraftar bulmadı. Avrupa ülkelerinin, en başta da Almanya’nın enerjide Rusya’dan ithal edilecek gaz ve petrole önemli ölçüde bağımlı olması sonucu ABD emperyalizminin talep ettiği yoğun ambargo uygulanamıyordu.

Kırım’ın Rus emperyalizmi tarafından, “uluslararası hukuk” kitabına uydurulan ilhakının hemen ertesinde Nisan 2014’de yine Rus nüfusunun en yoğun olduğu Donbas eyaletinde (oblast) **Luhansk** ve **Donetzk** idari bölgelerinde Rus kökenli güçler, Ukrayna’dan ayrılıklarını ve iki ayrı “Halk Cumhuriyeti”nin kuruluşunu ilan ettiler. Kırım’dakinin tersine bu iki

"bağımsız devlet", Rusya Federasyonu içinde yer alma, onun parçası olma talebini getirmedi. Rusya da bu iki devleti resmen devlet olarak tanımadı, fakat Ukrayna devletinin "Rus yanlısı bölücü teröristler" olarak adlandırdığı bölgelere askeri ve maddi destek sundu. Ukrayna egemenleri, Luhansk ve Donetzk'i' "bölücülerin" elinden geri almak için bu bölgelere karşı yoğun bir savaş başlattı. Bu savaşta "Maidan" ayaklanmalarında da en ön saflarda olan ve 2014'de Ukrayna ordusuna entegre edilen Ukraynalı Nazi silahlı örgütlerinin güçleri cephenin en önünde savaştılar, savaşıyorlar. 8 yıldır süren bu savaşta şimdiye kadar 14 bin sivil öldü. Rusya, Ukrayna'nın Donbas bölgesinde yürüttüğü savaşı "Rus dilinde konuşan Ukraynalılara yönelik soykırım" olarak niteledi, niteliyor. Rusya bu savaşın başından itibaren Donbas bölgesindeki savaşın derhal durdurulmasını ve Luhansk ve Donetzk Halk Cumhuriyetlerine Ukrayna devleti içinde özel statü tanınmasını talep etti.

Kırım'ın ilhakı sonrasında gelişmeler Minsk anlaşmaları

Mayıs 2014'de yapılan seçimlerde Ukraynalı oligarklardan Petro Poroşenko başkan seçildi. Başkan olarak yaptığı ilk iş, Yanukoviç döneminde askıya alınan AB ile ortaklık anlaşmasını yeniden aktive etmek oldu. Rusya, Ukrayna'nın tarafsız kalmasının kendisi için kırmızı çizgi olduğunu, AB üyeliğine karşı olduğunu, bu yönde atılan adımların "ciddi sonuçları" olacağını ilan etti.

2014 Eylül'ünde Donetzk ve Luhansk devlet temsilcileri, Rusya Federasyonu, Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı (AGİK) ve Ukrayna temsilcileri Belarus'un (Beyaz Rusya) başkenti Minsk'te toplanarak 1. Minsk anlaşmasını imzaladılar. Bu anlaşmaya göre, Donbas bölgesinde silahlı çatışma derhal durdurulacak, karşılıklı tutsak değiş tokuşu yapılacak, taraflar bulundukları yerde kalacaklardı. Rusya'nın da üyesi olduğu Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı temsilcileri Doğu Ukrayna'da ateşkes hükümlerine uyulmasını gözlemleyeceklerdi. Ateşkes üç hafta sürdü. Ukrayna güçlerinin Donetzk hava alanını ele geçirme girişimi üzerine çatışmalar yeniden başladı.

Kasım 2014'de Donetzk ve Luhansk Halk Cumhuriyetlerinde parlamento seçimleri yapıldı. Bu seçimler Ukrayna –ve tabii onun destekçisi Batılı emperyalist güçler– tarafından "Anayasaya aykırı" oldukları gerekçesiyle geçersiz ilan edildi.

Aralık 2014'de Ukrayna devlet başkanı Poroşenko, "Ukrayna'nın Rusya tarafından tehdit" edildiği gerekçesiyle AB ve NATO üyesi olma isteğini resmen açıkladı. Gerek AB gerekse NATO bu yönde atılacak bir adımın Rusya ile olan ilişkileri daha da sertleştireceği gerekçesiyle bu isteğe olumlu cevap vermediler. Fakat NATO "Rusya tehdidine karşı" doğu cephesini tahkim etme kararı aldı. Doğu cephesindeki NATO üyesi devletlere kalıcı üsler kurma ve 40 bin askeri kapsayan bir "acil müdahale gücü"nün oluşturulması kararı alındı ve uygulamaya kondu. Diğer yandan Ukrayna'ya da yoğun mali ve silah desteği yapıldı. Ukrayna hem Kırım'ı hem de Doğu Ukrayna'daki ayrılan bölgeleri geri alması konusunda Batının "tam desteği"ne sahipti. Doğrudan NATO ve AB üyeliği dışında her türlü destek verildi Ukrayna egemenlerine. Ukrayna, Donbas'ta savaşı yükseltmesi, doğrudan Rusya'nın bu savaşın içine çekilmesi ve Rusya'ya karşı savaşma-

sı için cesaretlendiriliyor, kışkırtılıyordu.

Minsk'te yapılan antlaşmanın uygulanması, ateşkesin yeniden sağlanması için Almanya'nın araya girmesi ile Şubat 2015'de Ukrayna/Rusya/Fransa devlet başkanları ve Almanya Şansölyesi Merkel Minsk'te toplandılar. "Barışı kurtarmak" adı altında satışı yapılan bu toplantı, aslında aynı zamanda AB'nin başını çeken Almanya ve Fransa ile ABD arasında, Rusya'ya karşı izlenecek siyaset konusunda var olan çelişmelerin de ifadesiydi. ABD, Rusya'ya karşı onu bütünüyle tecrit edecek saldırgan bir politikadan yana tavır takınırken, enerji ihtiyaçlarının önemli bölümünü Rusya'dan ithal ettikleri gaz ve petrol üzerinden gideren Almanya ve Fransa, Rusya ile gergin olan ipleri koparmayacak bir siyaset izliyorlardı. Minsk II'de Almanya/Fransa/Ukrayna/Rusya Minsk 1. Anlaşmasının uygulanması konusunda yeni bir anlaşmanın pazarlıklarını yürüttüler. Ortaya çıkan Minsk II. Anlaşması yeniden derhal ateşkes ve bölgeden ağır silahların tahliyesini öngörüyordu. Anlaşmada aynı zamanda Ukrayna anayasasında Luhansk ve Donetzk bölgelerinin özerk bölgeler olarak tanınması, Rusya'ya karşı ekonomik ambargoların kaldırılması, Rusya-Ukrayna sınırının Ukrayna kesiminde Ukrayna devletinin tam egemenliğinin kabulü ve Luhansk ve Donetzk'te Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı (AGİK) standartlarında, onun denetiminde seçimler yapılması öngörülüyordu. Liderler zirvesinde kotarılan bu Minsk II. Anlaşması 15 Şubat 2015'de Rusya/Ukrayna/Luhanssk ve Donetzk'deki yönetim temsilcileri ve AGİK'in bir temsilcisi tarafından imzalandı. Anlaşmanın uygulanmasının "Normandiya formatında" Almanya/Fransa/Rusya/Ukrayna temsilcilerinden oluşan ve düzensiz olarak toplanan bir heyet tarafından gözlenmesi karara bağlandı.

Fakat bu anlaşmanın ömrü birinci anlaşma kadar bile olmadı. Ateşkes tarihinden üç gün sonra çatışmalar, karşılıklı olarak mevzilerin bombalanması aralıklarla sürdü gitti. Her iki taraf ta karşı tarafı anlaşmanın şartlarını yerine getirmemek, ateşkesi bozmakla suçladı. Sonuçta Luhansk ve Donetzk'te yaşayan sivil halk, emperyalistlerin Ukrayna alanında çatışmasının bir ürünü olan bu savaşın "göze alınan yan (kollateral) zarar"ı hanesine yazılıyordu.

Kuzey Akımı II projesi ABD-AB arasında çelişmeler

2018'in mart ayında, Doğu denizinden Rus gazını doğrudan Almanya'ya taşıyacak ikinci boru hattı (Nord Stream II) döşenmeye başlandı. ABD, Almanya'yı ve genelde Avrupa'yı enerji konusunda Rusya'ya daha da bağımlı hâle getirecek bu projeye en baştan karşı idi. Bu projenin başlatılmaması konusunda uyarılarda bulundu. Gerekirse "biz engelleriz" tehditleri savurdu. Fakat ABD'nin bu uyarıları-tehditlerine rağmen bu ikinci boru hattı (Nord Stream 1, 2011'den bu yana işletmede ve Rus gazını Almanya'ya taşıyor) döşenmeye başlandı. Bu, NATO içinde ABD ile, AB'deki "müttefik" büyük güçler arasındaki çıkar çelişme ve çatışmalarının açık bir örneği idi.

ABD, Avrupa'da 1990'lı ve 2000'li yıllardaki yeni NATO üyeleri ile ilişkilerini geliştiriyor, buralara NATO gücü adı altında yeni ABD üslerini konuşlandırıyor, bu ülkelerin hızla silahlanmasına destek veriyordu. Gayri safi yurt içi hasıla (GSYİH)'nın en az yüzde ikisini savunma (–siz bunu saldırı; öncelikle de anda

Rusya hedefte– olarak okuyun) harcamalarına ayırmayan NATO üyesi devletleri şiddetle eleştiriyordu.

Ukrayna'da 2019'a gelindiğinde ülkenin doğu bölgesinde Donbas'ta savaş sürüyordu. Rüşvet, yiyicilik, adam kayırma konularında geçmiş dönemlere göre herhangi bir düzelme yoktu. Rus ve Rusya düşmanlığını merkeze koyan Ukrayna şoven milliyetçiliği alabildiğine körüklenmişti. Halkın önemli bir bölümü, Batılı emperyalistlerin ülkedeki uzantılarının yoğun propagandası sonucu "Batının" bir parçası hâline gelmede görüyordu. 7 Şubat 2019'da Ukrayna parlamentosunda gerçekleştirilen anayasa değişikliğinde, "Ukrayna'nın stratejik hedefinin AB ve NATO üyeliği" olduğu anayasaya yazıldı. Bu, daha önce Ukrayna'nın tarafsızlığını koruması ve NATO üyesi olmamasının kendisi için kırmızı çizgi olduğunu ilan eden Rusya açısından bir provokasyon olarak değerlendirildi. Rusya bir kez daha bu yönde bir gelişmenin kendi güvenliğine bir saldırı olarak değerlendirileceğini "ciddi sonuçlara yol açacağını" açıkladı.

Bu arada hem NATO, Rusya'ya komşu NATO devletlerinde büyük askeri manevralarla, Rusya'ya gözdağı veriyor; hem de Rusya kendi batı sınırında askeri manevralar yapıyordu.

Batılı emperyalistlerin yeni yüzü Zelensky TV komedyenliğinden başkanlığa

Bu ortamda 2019 ilkbaharında yapılan başkanlık seçimlerini Volodimir Zelensky kazandı. Yaptığı çok izlenen TV programları ile tanınan ve sevilen Zelensky'nin, Poroşenko'nun rakibi kimi oligarklar tarafından desteklenen profesyonel seçim kampanyasının temel vaatleri rüşvete, yiyiciliğe, adam kayırmacılığa karşı mücadele ve ülkeye barış getirme idi. Ülkede nefret edilen politikacı kastının dışından gelen bir adayın bu vaatleri, halkta karşılık buldu. Kokuşmuş sisteme duyulan protesto oyları da Zelensky'nin başkan seçilmesinde önemli rol oynadı. Fakat "umut" olarak görünen Zelensky'nin de Rus ve Rusya düşmanlığı, Batı hayranlığı, ülkeyi AB'nin ve NATO'nun parçası hâline getirme konusunda, kendinden öncekilerden bir farkı olmadığı kısa sürede çıktı ortaya. Mayıs ayında başkanlığa başladıktan sonra Rusya ile barış görüşmeleri yapacağını ilan eden Zelensky, aynı anda Kırım'ın Ukrayna'nın parçası olduğu, Luhansk ve Donetzk'deki "teröristlerin ülkeyi bölmesine" izin verilmeyeceğini, Ukrayna'nın yerinin "Hür Batı Dünyası" AB ve NATO olduğunu açıklıyordu! "Rusya tehditi"ne karşı derhal AB üyelik görüşmelerinin başlamasını talep ediyordu. NATO'dan olası bir Rusya saldırısına karşı Ukrayna'yı koruyacağı garantisi vermesini talep ediyordu. Rusya'nın bu konulardaki tavrının ne olduğu bilindiğinde, bu çağrılar açıkça AB/ABD/NATO ile Rusya arasında bir savaşa çağrı idi.

Rusya Federasyonu, Luhansk ve Donetzk'den sivil halkın durmayan savaş sonucu Rusya'ya yoğun göçünü engellemek ve oradaki Rus milliyetinden halkın garantörü olduğunu göstermek gibi gerekçelendirmelerle 2019 Haziran'ından itibaren Luhansk ve Donetzk'te ikamet eden ve isteyen herkese Rusya Federasyonu vatandaşlığı vermeye başladı. Bu da aslında Rusya'nın bu iki bölgeyi Rusya'nın parçası olarak gördüğünün gayrı resmi ilanı idi.

2020/2021'de Donbas bölgesinde kâğıt üzerinde var olan ateşkes hattı her iki taraf açısından da ihlal edilmeye

devam edildi. NATO ve Rusya karşılıklı olarak askeri manevralara devam ettiler. NATO ve Rusya uçakları hem doğu denizi üzerinde hem de yer yer Ukrayna semalarında defalarca it dalaşına girdiler. Rusya birçok kez Ukrayna sınırına büyük askeri birlikler yığdı. Geri çekti, yeniden yığdı. Aslında bütün gelişmeler eğer Ukrayna tarafsızlık statüsünü terk ederse, bu yönde adımlar atılırsa bir savaşın geleceğini gösteriyordu.

Ukrayna üzerinden savaş

NATO ve AB'den Ukrayna'nın üyelik taleplerine gelen cevaplar ikircikli idi. AB içindeki Visigrad ülkeleri (Polonya/Macaristan/Çekya/Slovakya) üyelik görüşmelerinin derhal başlatılmasını talep ederken, Almanya ve Fransa, üyelik kurallarının bütün ülkeler için aynı olduğu, bunun uzun bir süreç olduğu vb. açıklamaları ile Rusya'ya "merak etmeyin, üyelik işi o kadar kolay değil" mesajları veriyorlardı. NATO, Rusya'yı Ukrayna'ya saldırmaması konusunda uyarıyor, bunun çok pahalı sonuçları olacağını ilan ediyor, fakat Ukrayna'ya bir Rus saldırısı hâlinde Rusya ile doğrudan savaşa gireceği yönünde bir garanti vermeyi ret ediyordu. Diğer yandan tabii ki her ülkenin hangi uluslararası kuruluşa üye olacağı konusunda kendisinin karar verme hakkı olduğunu açıklayarak, Ukrayna'ya mavi boncuk veriyor, NATO üyeliği için kapının açık olduğu mesajını iletiyordu. Ukrayna egemenleri, bu mesajı "sizi NATO'ya alacağız" biçiminde okuyor, Rusya'nın olası saldırısının bu süreci hızlandıracağı hesapları yapıyordu.

Bütün bunlar aslında Ukrayna'nın başta ABD olmak üzere NATO ve AB ile Rusya arasında yürüyen güç dalaşının Avrupa'daki güncel arenası olduğunu gösteriyordu.

Kasım 2021'de Rusya, Ukrayna sınırına büyük askeri güçler yığmaya başladı. Savaşı engellemek adına yürütülen yoğun diplomatik temaslarda Rusya bir kez daha taleplerini ortaya koydu:

— Ukrayna tarafsız kalmalı, NATO ve AB üyesi olmayacağını açıklamalı.

— Ukrayna'nın silahlandırılması durdurulmalı.

— Ukrayna Kırım'ın Rusya Federasyonu'na katılmış olduğunu kabullenmeli, geri alma iddiasından vazgeçmeli.

— Donetzk ve Luhansk Halk Cumhuriyetlerine özel statü tanınmalı.

— Ukrayna devleti Nazilerle iş birliğine son vermeli.

Bunların kabul edilmesi şartlarında Rusya, Ukrayna'nın güvenliğini, Batılı güçlerle birlikte garanti etmeye hazır olduğunu açıkladı.

Bunların kabulü başta ABD olmak üzere dünyanın yeniden paylaşılması dalaşında Rusya'yı geriletme hedefi açısından önemli olan Ukrayna'nın geleceğinin Rusya tarafından belirlenmesinin kabulü anlamına gelirdi.

Batılı emperyalistler bu durumda Ukrayna'ya yoğun silah ve mali yardım vererek, Ukrayna halkını kendi çıkar dalaşlarının kahraman askerleri olarak Rusya'ya karşı savaş alanına sürme yolunu tuttular.

Ve savaş

21 Şubat 2022'de Rusya, Luhansk ve Donetzk Halk Cumhuriyetlerini devlet olarak tanıdığını ilan etti.

Hemen ardından bu devletlerle Rusya arasında tarafların birine yönelik bir saldırı olduğunda "karşılıklı! yardımlaşma!" anlaşması imzalandı.

24 Şubat'ta, Donetzk ve Luhansk Halk

Cumhuriyetleri yönetimlerinin “çağrısı üzerine!!!”, Rus ordusu Ukrayna topraklarında saldırıyı başlattı. Rusya saldırısını savaş olarak değil, Luhansk ve Donetzk’te Ukraynalı Nazi güçlerinin yaptığı soykırımı önlemek için “özel harekât” olarak adlandırıyor! Bu ne kadar alçakça bir sahtekârlıksa, savaşın Putin’in mazlum bir ulusa karşı savaşı olarak adlandırılması da o kadar sahtekârlık.

Evet, savaş görünürde alanda Rusya ile Ukrayna’nın savaşı. Fakat gerçekte bu savaş başta ABD, Batılı emperyalist güçlerle, onların etrafını sistemli olarak kuşattıkları, iyice gerilettikleri emperyalist Rusya arasındaki bir savaş. Savaşın gerçek tarafları bir yanda Batılı emperyalist güçler, öbür yanda Rusya, onun gerisinde başta ABD, Batılı emperyalist güçler açısından esas hedef olan Çin. Bu savaşa niteliğini veren emperyalistler arasındaki çıkar dalaşıdır, dünyayı yeniden paylaşımdır. Savaş iki taraflı haksız, emperyalist bir savaştır.

Bu savaşta, Batılı emperyalistlerin hedefi, Rusya’yı maksimum zayıflatmak, savaşı mümkün olduğunca uzatarak Rusya’nın kayıplarını arttırmaktır. Uzun süren savaşta, Rusya’yı ekonomik ambargolar vb. ile de zor duruma sokmak, Rusya’nın içinde andaki rejime karşı hoşnutsuzluğu arttırmak, savaşı Batı ülkeleri halklarını savaşa hazırlamak için kullanmaktır. Savaşı silahlanmayı ve dünya savaşına hazırlanmak için kullanmak, Rusya’nın doğusundaki yeni NATO üyesi devletleri dünya savaşı için üsler olarak tahkim etmektir. ABD’nin savaşta bunun ötesinde bir hedefi daha vardır: Müttefik AB ülkelerini yeniden ABD’nin arkasında hizaya sokmak!

Rusya’nın savaştaki temel hedefi NATO’nun on yıllardır süren askeri kuşatmasında Ukrayna’nın yeni halka olmasını engellemek, en azından geciktirmektir. Bunun yanında Ukrayna’nın askeri alt yapısını tahrip etmek; Ukrayna’nın doğu bölgesini bütünüyle Rusya’nın parçası hâline getirmek, bunun için Donbas ile Kırım arasındaki alanı da işgal etmek Rusya’nın hedefleri arasındadır. Ukrayna’daki Batıcı yönetimi devirmek, yerine Rusya ile ilişkileri düzeltecek bir yönetim getirmek de – bu tabii eğer mümkün olursa– savaşın hedefleri arasındadır.

Her iki tarafın amaçlarının hepsi emperyalist amaçlardır.

İki taraflı haksız gerici, emperyalist savaşta komünistlerin tavrı bellidir:

İki taraflı haksız, emperyalist, gerici bir savaşta, proletarya ve emekçiler açısından desteklenecek yan yoktur.

Savaş tarafı ülkelerin proletaryası ve emekçileri ellerindeki silahı kendi burjuvazilerine çevirmeli, savaşı devrim için iç savaşa dönüştürmeye çalışmalıdır. Savaştan devrimle çıkmak hedef olmalıdır.

Savaş tarafı olmayan ülkelerin komünistlerinin görevi, emperyalist savaşın gerçek niteliğini teşhir etmek, savaş tarafı ülkelerin devrimci komünist güçlerine mümkün olan en büyük desteği vermektir.

Yürüyen savaşta ulusal sorunun rolü

Savaşta Ukrayna ulusu açısından, Kırım’daki Rus nüfus açısından, Donbas bölgesindeki Ruslar açısından evet ulusal moment, kendi kaderini tayin için mücadele unsuru da vardır. Ukrayna’nın Rusya’ya karşı savaşında bu açıdan haklı bir yan vardır. Donbas bölgesinde Rusların kendi kaderlerini tayin, Kırım’da Rusların kendi kaderlerini tayin, isterlerse Rusya ile

birleşme hakkı, bunun için savaşında haklı bir yan vardır. Fakat bunlar savaşın genel niteliğini belirleme açısından bir rol oynamamaktadır.

Biz tabii ki, halkların çıkarına olmayan bu emperyalist gerici savaşın derhal durdurulmasından, derhal ateşkesten yanayız. Bu savaşın uzadığı her gün halklar açısından acıların çoğaltıldığı gündür.

Rusya derhal askerlerini Ukrayna topraklarından geri çekmelidir.

Kırım, Luhansk, Donetzk'de sorunlar yeni bir referandumla çözülmeli, Ukrayna burada ulusların kendi kaderini tayin hakkını tanıdığını açıklamalı, buraları Ukrayna toprağıdır, böldürmeyiz vs. pozisyonunu terk etmelidir.

Propaganda savaşları

Bu gerici emperyalist savaşta, her iki yan da hem savaşın gerçek niteliği hem de gidişatı hakkında yoğun yalanlarla halkları kandırıyor.

Rusya yürüttüğü emperyalist savaşa savaş denmesini bile yasaklıyor ülkesinde. Rusya'da, Rus medyasını izleyen (ki onun dışındaki medya çok küçük bir azınlık için, bir sürü tehlikeyi göze alarak izlenebilir durumda; o medya da aslında Rusya devlet medyası kadar yalancı bir medya, salt propaganda) geniş yığınlar açısından Rus ordusu Ukrayna'daki soydaşlara yardım için oradadır. Ukrayna'yı Nazilerden temizlemek için bir "özel operasyon" yürütüyor. Tek haber kaynağı Rus medyası olduğunda "özel operasyona" verilen desteğin –savaş tarafı Batı medyasına göre bile– %70'in üzerinde olmasının şaşırtıcı bir yanı yok.

Batı medyasına gelince, Rusya ordusu aslında Ukrayna'yı bütünüyle işgal için "hiçbir şekilde provoke edilmemiş olan" (NATO sözcülerinin resmî açıklaması bu!) bir saldırı savaşı yürütüyor. Rusya savunmasız sivil halkı bombalıyor. Zelensky bütün Batılı emperyalist güçlerin parlamentolarında ayakta alkışlanan konuşmalarında Ukrayna'da, Ukrayna halkına karşı soykırım savaşı yürütüldüğünü söyleyip, NATO'yu savaşa doğrudan katılmaya çağırıyor! Bunun olmadığı yerde en azından Ukrayna hava sahasının NATO tarafından kapatılmasın talep ediyor. Aslında bu talep te pratikte NATO'nun Rusya'ya karşı doğrudan savaşa girmesi, savaşın genişletilmesi çağrısıdır.

Propaganda savaşlarının hemen bütün Batı dünyasındaki galibi açık ara Zelensky!

Vladimir Putin, Batıda aslında savaş içinde doğrudan savaş tarafı hâline gelen medya tarafından yaratılan baskın egemen görüşe göre ne yaptığını bilmeyen ne yapacağı da belli olmayan, dünyayı bir atom savaşı ile tehdit eden bir çılgın diktatör. Kötülerin kötüsü kötüdür. Bir şeytan. Ruslar zaten hep böyledir! Şimdilerde bir dizi "uygar" Batı ülkesinde anti-Rus ırkçı "münferit!" eylemler gelişiyor! Bunda medyanın anti-Rus/Rusya kampanyası göz önüne alındığında şaşılacak bir şey yok.

Onun karşısında aydınlığın, demokrasinin, Batının yüce değerlerinin savunucusu, gece gündüz bilmeden yalnızca halkı için değil, bütün dünya halklarının kurtuluşu için savaşan bir kahraman var: Vladimir Zelensky!

Bunun ne biri ne öteki doğru. Hepsi yalanlar üzerine kurulu propaganda!

Emperyalist savaşın halklar için sonuçları ve gelişen barış hareketi

Emperyalist savaş, savaş sanayi için, savaşı karaborsa yoluyla fırsata dönüştüren fırsatçı tüccarlar için, savaşı halk-

ları kendi kuyruklarına takmak için araç olarak kullanan burjuva yönetimler için bulunmaz fırsat.

Savaş tarafı olan ülkelerin halkları, işçiler emekçiler açısından tam bir felaket. Yalnızca binlerce ölü, yaralı, yakılıp yıkılan köyler, kasabalar, kentler, göç yollarına düşen milyonlarca insan değil savaşın maliyeti. Aynı zamanda savaşın tüm maddi yükü bu halkların sırtına biniyor. Üstüne üstlük halklar birbirlerinin can düşmanı hâline getiriliyor.

Ama savaşın alandaki doğrudan tarafı olan ülkelerin halkları açısından değil, bütün halklar açısından da bir felaket emperyalist savaşlar. Emperyalistlerin çıkarları yürütülen savaşlar, bütün halkları şu veya bu biçimde etkiliyor. Şimdi Ukrayna'da yürüyen somut savaş örneğin bütün dünyada enerji fiyatlarının, bunun yanında tahıl fiyatlarının olağanüstü yükselmesini beraberinde getirdi. Bu, bütün halklar açısından işçi ve emekçilerin durumunun kötüleşmesi anlamına geliyor. Burjuvazinin tuzu kuru. Olan halklara, işçilere, emekçilere oluyor.

Diğer yandan bugün Ukrayna'da yürüyen savaş, genişleme, uzama, (hatta çok az ihtimalle de olsa taktik atom silahlarının kullanılabileceği bir savaşa dönüşme) ihtimalini de içinde barındıran bir savaş, Savaşın yürüdüğü ülkede aktif atom santralleri var. Ve bu santraller etrafında da yürüyor savaş. Bu Çernobil'de yaşadığımız bir atom felaketine benzer felaketler ihtimalini gündeme getiren bir durum. Böyle bir ihtimalin varlığı bile, bu savaşın halklar açısından nasıl bir felaket olduğunu gösteriyor.

Halklara felaketten başka bir şey getirmeyen bu emperyalist savaşın derhal sonlandırılması; derhal ve önkoşulsuz bir ateşkes, ardından yapılacak bir barış anlaşması ile bu savaşa son verilmesi halkların çıkarınadır. Kuşkusuz böyle bir barış, emperyalizmin varlığı şartlarında, emperyalist güçler arasında bir "barış" olacak, kalıcı olmayacaktır. Yine de bugün bu savaştan devrimlerle çıkacak bir bilinç ve örgütlenme seviyesine ne yazık ki sahip olmayan halklar açısından, böyle geçici bir "barış" bile var olan savaş durumundan iyidir.

Hâl böyle olduğu için bugün birçok ülkede milyonlarca insan "barış" isteğiyle sokaklara dökülüyor. Geniş bir barış hareketi, özellikle Batı ülkelerinde gelişti, gelişiyor.

Hareketin özellikle Avrupa ülkelerindeki genişliğinde kuşkusuz savaşın Avrupa'da olmasının, savaşın "kendi ülkesine" sıçramasından duyulan korku ve kaygının büyük payı var. Ukrayna savaşı dışında dünyanın birçok yerinde on yıllarca süren savaşlar var. Yemen'de, Filistin'de, Kürdistan'da, Myanmar'da vb. vb. savaşlar sürüyor. Ama o savaşlar Avrupalı "barışseverler" açısından "uzakta" idi, uzaktalar. Avrupa ülkelerinde şimdi böyle kitlesel gösterilerin gündeme gelmesi tavrının ardında yatan bencil, Avrupa merkezci tavrın yanlışlığını bir kenara bırakırsak, barış isteğinin dile getirilmesi, bunun yaygınlaşması, doğru halkların çıkarına, iyi bir şeydir.

Ancak somut olarak gerçekte savaş tarafı olan Batılı emperyalist ülkelerde bugün gelişen barış hareketine damga vuran Ukrayna'nın savaşına destektir. Gösterilere damgasını vuran sarı/mavi Ukrayna bayrakları, "hepimiz Ukraynalıyız" şiarlarıdır. Bugünkü Ukrayna savaşında yüzbinlerin katıldığı gösterilerde Ukrayna'nın savaşı (ki bunun gerçekte neden ve nasıl Batılı emperyalistlerin, ABD'nin önderliğinde NATO'nun savaşı olduğunu yukarıda açıkladık) sürdürmesi için onun daha fazla silahlandırılması,

hatta NATO'nun Rusya'ya karşı savaşa doğrudan taraf olarak katılması istenmektedir. Utanmaz bir biçimde Putin Hitlerle, Zelensky Che ile eşitlenmektedir. Burjuva devletler bütün kurumlarıyla, siyasetçisiyle, medyasıyla bu gösterilerin düzenleyicisidir. Başkentlerde önemli alanlar, binalar Ukrayna bayrakları ile donatılmakta, geceleri sarı/mavi renklerle aydınlatılmaktadır. Yani gerçekten barış isteği ile bu gösterilere katılanların iyi niyetleri, Rusya'nın yenilmesi için savaşın sürdürülmesinin propaganda gösterilerinde sömürülmektedir.

Ne yazık ki Batılı emperyalist ülkelerde bugünkü "barış hareketi" geneli itibarıyla NATO'nun emperyalist savaşının destek hareketi konumundadır. Bu hareket içinde iki taraflı emperyalist, haksız savaşa karşı çıkan kesim mutlak azınlıktadır.

Bu azınlığı çoğunluk hâline getirdiğimizde ancak gerçek bir barış hareketinden, emperyalistleri ve gericilerin somut bir savaşını durdurmaya, ertelemeye zorlayan bir barış hareketinden söz edebiliriz.

Ukraynalı savaş göçmenleri ile dayanışma

Benzer bir durumu Ukraynalı savaş göçmenleri ile dayanışma hareketinde yaşıyoruz. Şimdiye kadar çoğu kadın, çocuk ve yaşlı insanlardan oluşan 3 milyona yakın Ukraynalı ülkelerini terk etmek durumunda kaldılar. Bu savaş göçmeni insanlar için başta komşu ülkelerde Polonya'da, Romanya'da, Moldavya'da olmak üzere, Avrupa ülkelerinde muazzam bir dayanışma hareketi oluştu. Bu dayanışma hareketinin büyük bölümünü özel gönüllü yardımcı kişiler ve hükümet dışı sivil toplum örgütleri oluşturuyor. Bu tabii ki çok iyi, insani bir tavırdır. Zorda olanlarla dayanışma insanlık görevi. Dayanışmacıların büyük çoğunluğu bunu insani duygularla yapıyor. Burada da fakat dayanışma hareketinin bu kadar geniş olmasının şimdiki göçmenlerin, şimdiyle kadar olan ve "Avrupalı olmayan" "başka kültürlerden gelen" "bize benzemeyen" göçmenlerden değişik göçmenler olmasının, bunların "bize benzer, Avrupalı" göçmenler olmasının rolü olup olmadığı sorgulanmak zorundadır. Hele hele burjuva devletlerin şimdi (ve şimdilik!) Ukraynalı göçmenlere "hoş geldiniz, iyi ki geldiniz" tavırları takınmalarının sahtekârlığını görmek ve göstermek çok önemlidir. Burjuva devletlerin göçmen politikaları açıkça ırkçıdır. Ukraynalı göçmenlere şimdi (ve şimdilik) insanca davranılması bu gerçeği değiştirmez.

Emperyalist savaş sınırsız barbarlıktır

Medya üzerinden her gün, her saat emperyalist savaşın barbarlık görüntüleri ile bombardımana uğruyoruz.

Her iki yan ne kadarının gerçek ne kadarının fake olduğunu denetleme imkânımızın olmadığı resim ve "haber"lerle karşı tarafın barbarlığını anlatıyor bize.

Her iki taraf da, karşısındakinin savaş suçu işlediğini iddia ediyor. Kendine göre kanıtlar sunuyor.

Yıkıntılar görüyoruz, yangınlar, çöken binalar görüyoruz. Ölmüş sivil insanlar görüyoruz.

Yıkıntılar bağlamında bir taraf öbür tarafı sivil yerleşimleri vurmakla suçluyor. Öbür taraf hayır biz vurmadık, ya da vurduğumuz yer askeri tesisti; savaşçılar halkı kalkan olarak kullanıyor vs. diyor.

Kim hangi somutta doğruyu söylüyor bilmiyoruz. Fakat kesin olarak bildiğimiz bir şey var.

Önce savaşta savaş taraflarının verdiği bilgiler propaganda için araçtır. Bu yüzden savaşta ilk defa gerçekler ölür tespiti genel geçer bir tespittir. Bunu bu somut savaşta da yaşadık, yaşıyoruz.

İkincisi, emperyalist savaşlarda barbarlık kural dışı değil, kuraldır. Savaş suçları dedikleri suçlar emperyalist savaşın normalidir! Bunu emperyalistlerin yürüttüğü bütün savaşlarda gördük, yaşadık, bugün de yaşıyoruz, emperyalizm var olduğu sürece de yaşayacağız.

Emperyalizmin kendisi barbarlıktır. Savaş barbarlığın görüntülerinden yalnızca biri, belki çıplak gözle bile en kolay görünenidir.

Bugün Ukrayna'da yürüyen savaş –eğer NATO'nun Rusya'ya karşı doğrudan savaşa girmesi ile genişlemezse ki, bu ihtimal çok az da olsa, bütünüyle dışlanamaz bir ihtimaldir– sonunda Rusya'nın sınırlı savaş hedeflerine varması sonrasında emperyalistler arasında yapılacak barış/pazarlık görüşmeleri ile sonuçlanır. Rusya için aslında askeri olarak sınırlı hedeflere, Mariupol'un bütünüyle işgal edilerek, Donbas Kırım arasındaki kara koridorunun Rusya'nın denetimine girmesi dışında varılmış durumdadır. Luhansk ve Donetzk'te bu iki bölgenin hemen tümü işgal edilmiş durumdadır. Bu iki bölgeden biri Rusya Federasyonu'nun parçası olma yönünde irade beyanında bulunmuştur. Diğerinin de bu yönde tavır takınması şaşırtıcı olmayacaktır. Yani bunların kaderinin bu savaş ertesinde Kırım'ın kaderi gibi olması yakın ihtimaldir. Mariupol'un tam işgali ertesinde Rusya'nın "barış görüşmeleri"ne sonuç almak amacıyla oturması kimseyi şaşırtmamalıdır.

Ukrayna tarafında ise, Rusya'nın Ukrayna'yı bütünüyle işgal etmemesinin Rusya'ya karşı kazanılmış zafer olarak gösterileceği bir algı zaten yaratılmış durumdadır. Luhansk ve Donetzk cumhuriyetlerine Ukrayna içinde özel statü verilmesi, buralarda ve Kırım'da AGİK denetiminde referandum yapılması, onun öncesinde andaki statükonun korunması, bu anlamda Donbas ile Kırım arasındaki bağın kurulması da halkoyuna sunularak bir taviz olarak verilebilir. Böyle yapıldığında ulusal ve enternasyonal süper kahraman Zelensky'nin kahramanlığına da fazla halel gelmez. O, Batı Ukrayna'da iktidarını daha epey süre sürdürebilir.

Fakat savaşın bu biçimde sonlanması sorunun çözüldüğü anlamına gelmez. Alan yapılacak olası bir anlaşma ertesinde de yeni emperyalist savaşlara gebe bir alan olarak kalacaktır. Ne Rusya Ukrayna'nın NATO üyeliğine izin verebilir, ne de NATO ve Ukrayna egemenleri Ukrayna'yı NATO'ya ve AB'ye katma hedefinden vaz geçebilir. Hesaplaşma ilerdeki dünya savaşının bir parçası olarak da daha önceden şimdikine benzer yeni bir yerel savaş olarak da eninde-sonunda yeniden gündeme gelir.

Ekim Devrimi'nin gösterdiği ve Lenin'in Ekim Devrimi tecrübesinden yola çıkarak ifade ettiği gerçek bugün de geçerliliğini koruyor:

Emperyalist savaştan kurtuluşun tek yolu Bolşevik mücadele, Bolşevik devrimdir!

Öyle ise, gerçek barış için de esas görevimiz Bolşevik devrimin öncü örgütünü, Bolşevik Parti'yi inşa görevine dört elle sarılmaktır.

Ülkelerimizde bu görevin somut adresi partimiz **Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan -Türkiye)**'dir.

Bütün devrimci komünistleri Bolşevik Parti inşa çalışmamıza omuz vermeye çağırıyoruz.

27 Mart 2022 ●

KATLİAMIN 10. YILDÖNÜMÜNDE
ROBOSKÎ UNUTULMADI, UNUTULMAYACAK!

Tarih 28 Aralık 2011. Ortasu ve Gülyazı köylerinden 38 kişi, katırları hazırlayıp patika yollardan ilerleyerek, köyün üst tarafına doğru yola çıktılar. Yaklaşık altı kilometre ilerideki sınırı ve ona uzanan yolları gayet iyi biliyorlardı. Ama karla kaplı yollar onları zorluyordu. Şartlar çok ağırdı. Bu yüzden yolculuk iki saatten fazla sürdü. Sınırı, on beşinci sınır taşının bulunduğu yerden geçtiler. Taşın bir tarafı Kuzey Kürdistan, diğer tarafıysa Güney Kürdistan'dı. Benzin bidonları ve sigara çuvallarıyla dolu kamyonlar yaklaşık iki kilometre ileride onları bekliyordu. Katırlara bidonlar, çuvallar yüklendikten sonra sınıra doğru yürümeye başladılar. Sınıra geldiklerinde saat akşamın dokuz buçuğu idi. Burada grup ikiye ayrıldı. Öndeki grup sınırı geçtiğinde köye giden yollardan üçünün de askerler tarafından kapatılmış olduğunu gördü. Bu yollardan birinin ya da ikisinin zaman zaman kapatılmasına alışkındılar. Ama üç yolun birden kapatılmasına şaşırdılar.

Silah sesleri duyuldu. Aniden F-16 savaş uçakları ortaya çıktı ve on sekiz kişilik ilk grubu bombaladı. Bu saldırıdan beş dakika kadar sonra bir bombardıman daha oldu. Yirmi dakikalık bir aranın ardından bir saldın daha... Saatler akşamın on buçuğuna gelirken son saldırı yaşandı. Grupta 19 çocuk/19 yetişkin erkek ve en az 50 katır bulunuyordu. Katırlar petrol ve sigara taşıyordu. Sadece dört kişi hayatta kalabildi. Ölenlerden 19'u çocuktu. 28 Aralık 2011 gecesi, "Mehmetçik Medya"nın sivil katliamı haber yapmadığı, katliamın gizlendiği, soğuk ve dehşet verici bir gecedir. Ana akım medyanın TV kanalları/gazeteleri katliamın üzerinden 12 saat geçtikten sonra, TSK'dan yapılan açıklamanın ardından "sınırı geçmeye çalışan teröristlerin etkisiz hâle getirildiği", "haberini" verdiler. Ama kısa süre içinde köylülerin gerçeği anlatmasıyla bu yalan çöktü. Geçinmek için kaçakçılık yapan köylüler bilerek katledilmişti. Roboskî katliamının üzerinden on yıl geçti. Roboski katliamını yapanlar aklandı, aklatıldı. Roboskî katliamında katledilenlerin yakınları hakkında davalar açıldı, para cezaları verildi. Yargılanması gerekenler ise onurlandırıldı.

Katledilen 34 kişinin isimleri şöyledir: Salih Ürek, Bedran Encü, Âdem Ant, Erkan Encü, Şivan Encü, Muhammed Encü, Bilal Encü, Aslan Encü, Mehmet Ali Tosun, Savaş Encü, Orhan Encü, Nadir Alma, Celal Encü, Fadil Encü, Mahsun Encü, Şervan Encü, Yüksel Ürek, Cemal Encü, Cihan Encü, Vedat Encü, Serhat Encü, Salih Encü,

Özcan Uysal, Hüseyin Encü, Nevzat Encü, Hamza Encü, Selim Encü, Zeydan Encü, Seyithan Enç, Hüsnü Encü, Selahattin Encü, Osman Kaplan, Abdulselam Encü, Şerafettin Encü.

Katliamın ardından...

Katliamın ardından Meclis İnsan Hakları İnceleme Komisyonu bünyesinde Uludere Alt Komisyonu kuruldu. Mart 2013'te, AKP'li üyelerin hazırladığı Uludere Alt Komisyonu raporu açıklandı. Hükümetin ve TSK'nın 'aklandığı' 84 sayfalık raporda, *"olayın kasten yapıldığına yönelik herhangi bir delil elde edilemediği görüş ve kanaatine varılmıştır,"* denildi. Uludere Alt Komisyonu, bu raporla katliamı yapanları, emir verenleri aklıyordu.

Dönemin Başbakanı RTE, katliama ilişkin ilk açıklamasında, *"Bu ana kadar da benim edindiğim bilgiler bu tür kaçakçılıkları 3-5 kişilik, bilemedin 10 kişilik gruplar yapar. Katırlar fazla olur. Burada 40 kişilik bir grubun olması Gediktepe ve Hantepede'ki alınan talihsiz neticelerde de silahlar bu tür hayvanlarla taşınmıştı bunu akıllara getiriyor. O zaman 'Niçin müdahale edilmedi' diye herkes bunu eleştirmişti"* diyordu. Aynı Erdoğan, Roboskî olayına ilişkin *"Medyaya rağmen Genelkurmay'a teşekkür ediyorum"* diyordu! Ve böylece katliam, vicdanlarda bir kez daha tekrarlandı. Ailelerin acıları tazeliğini korurken, adalet arayışları da devam etti.

Roboskî katliamındaki sorumluluğuyla gündeme gelen Hava Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Mehmet Erten'e, 7 Aralık 2012'de başarı madalyası verildi! Gelen tepkiler üzerine, bir açıklama yapan Genelkurmay Başkanlığı, madalyanın verilmesinin "rutin" bir işlem olduğunu savundu!

Kan parası ile susturulmak istenen Roboskililerin adalet talebi, Genel Kurmay Başkanlığı Askeri Savcılığı'nın verdiği takipsizlik kararı ile boşta kaldı. Failler ve sorumlular cezasızlık zırhı ile korundu. 7 Ocak 2014'te Askeri Mahkeme, Roboskî'de kovuşturmaya yer olmadığına karar verdi. Takipsizlik kararının gerekçesi, *"TSK personeli TBMM ve Bakanlar Kurulu kararları çerçevesinde, Genelkurmay'ın onayıyla hareket etmiştir… Asker, kaçakçıları terörist sanarak kaçınılmaz hataya düştü ve TBMM tezkeresinin gereğini yaptı"* biçiminde idi.

Roboskîli aileler askeri savcılığın kararına itiraz ettikleri dilekçede, *"Birinci derecede hükümet ve dönemin Genelkurmay Başkanı Orgeneral Necdet Özel'in sorumlu olduğu"*nu belirttiler. Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı, 34 kişinin yaşamını yitirdiği olayla ilgili yaptığı açıklama nedeniyle Genelkurmay Başkanı Orgeneral Necdet Özel hakkında *"soruşmanın gizliliğini ihlâl"* ve *"adil yargılamayı etkileme"* suçlarından yürütülen soruşturmada, *"kovuşturmaya yer olmadığına"* karar verdi!

Dosyada sorumlular belirlenebilecek olmasına rağmen yargı, olağan bir yargısal süreç işletmeden takipsizlik kararı vererek dosyayı kapattı. Askeri savcılık, takipsizlik kararını, *"bombardımanda 'kaçınılmaz hata'ya düşülmesi"* gerekçesine dayandırdı. Kararda, istihbarat raporlarının bölgeye yönelik bir eylem bildirdiği ve sınıra yaklaşan grubun davranışının kaçakçıya benzemediği vurgusu yapıldı! Oysa, Uludere'deki yerel askeri birimler üslerini *"Bunlar terörist değil, kaçakçı"* diye uyarmıştı! Ancak savcılığın takipsizlik kararında, dosyada bu ifadeler olmasına rağmen, bu bilgilere hiç değinilmeden karar verildi. Askeri savcılığın, takipsizlik kararına yapılan itiraz, Hava Kuvvetleri Komutanlığı Askeri Mahkemesi tarafından 1'e karşı 2 oyla reddedildi. Karşı oy kullanan hâkim albay, *"kaçınılmaz"* hata sonucuna savcılığın değil, mutlaka bir mahkemenin karar verebileceğini belirtti ve soruşturmanın bu şekilde kapatılmasına

karşı çıktı. Karşı oy kullanan hâkim albayın görev yeri değiştirildi.

Askeri Mahkeme'nin Roboskî katliamının faillerini aklamasından sonra, Roboskili aileler Anayasa Mahkemesi'ne bireysel başvuru yaptı. Anayasa Mahkemesi, 53 başvurucudan 3'ünün avukatlarının vekâletnamesinin dosyada yer almadığı gerekçesiyle, 15 gün içinde eksikliğin tamamlanması için tebligatta bulundu. Bir avukatın belgeleri 2 gün geç sunması nedeniyle Anayasa Mahkemesi ret kararı verdi. AYM, belgeleri 2 gün geç veren avukatın sunduğu sağlık raporunu *"ağır, ameliyat gerektiren veya ölümcül bir hastalık"* olmadığı gerekçesiyle kabul etmedi. Karar 1'e karşı 4 oyla alındı. Dönemin Anayasa Mahkemesi üyesi Osman Paksüt, bu kadar önemli bir dosyada avukatın sunduğu raporun kabul edilmesi gerektiği görüşüyle karara karşı çıktı.

Anayasa Mahkemesi'nin Roboskîlî ailelerin bireysel başvurularını ret etmesinden sonra, Roboskîlî ailelerin avukatları Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne (AİHM) başvuru yaptı. AİHM, Mayıs 2018'de, verdiği kararda Roboskîlî ailelerin umutlarını söndürdü. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi, bir avukatın dosyaya bazı belgeleri 2 gün geç sunması gerekçesiyle Anayasa Mahkemesi'nin verdiği ret kararını geçerli saydı. Yani Roboskîlî ailelerin AİHM'e yaptığı başvuruyu, AİHM, Anayasa Mahkemesi'nin ret kararına dayanarak "kabul edilemezlik" kararı verdi. Böylece yeniden yargılamayı gerektirecek bilgi ve belgelerin ortaya çıkmaması durumunda katliamın sorumlularının yargılanması hukuken mümkün olmayacak. Türk yargısı ve Avrupa yargısı, Roboski katliamının faillerini akladı.

Sonuç

Roboskî katliamı aydınlatılmadı. Katliamın sorumluları yargı karşısına çıkarılmadı. Sömürgeci devlet, teklif ettiği kan parası ile yaşanan vahşetin üzerini örtmek istedi!

Roboski katliamı, sömürgeci devletin yaptığı katliamlardan sadece bir tanesidir. T.C. tarihi imha ve katliamlar tarihidir. Önce Ermeniler/Süryaniler soykırımdan geçirildi. Kürt ulusu/Arap ulusu ve diğer azınlık milliyetler üzerinde amansız baskı politikaları geliştirildi. Bakanlar Kurulu kararnameleri ile "Türkleştirme" programları yürürlüğe konuldu. Ulusal baskı politikalarına karşı ayaklanan Kürtlerin isyanları kanla bastırıldı. Ulusal baskıya, faşizme ve her türlü gericiliğe karşı çıkanlar ve dayatılan Türklük kalıbına girmek istemeyenler katledildi. Bunca katliamlara ve dökülen kanlara rağmen, Kürtlerin, devrimcilerin, komünistlerin ve ezilen halkların mücadelesi yok edilemedi, edilemiyor.

Türkiye bir halklar hapishanesidir. Halklar hapishanesine son vermenin tek yolu devrimdir. Demokratik halk devrimi ulusal baskıyı ortadan kaldıracak, ulusların ayrılma haklarını özgürce kullanacakları ortamı yaratacaktır. Demokratik halk devrimi, zoraki birliğe son verilecektir. Gerçek bir birlik, gönüllülük temelinde bir birliğin ön şartı zoraki birliğin parçalanması, milliyetler arasında tam hak eşitliğinin sağlanmasıdır. Ulusların birlikte yaşaması, eşitlerin özgür birliği temelinde olacaktır. Hiçbir ulusa özel imtiyaz tanınmayacaktır. Hiçbir dile hiçbir imtiyaz verilmeyecektir. Hiçbir ulusal azınlığa karşı hiçbir sınırlama, hiçbir haksızlık yapılmayacaktır. Yaratılan özgür koşullar sonucu uluslar ve tüm milliyetler nasıl yaşayacaklarına kendi özgür iradeleri ile kendileri karar verecektir. Ulusal sorunun gerçek çözümü bir devrimi gerektirir. Görev devrim için çalışmaktır.

Roboskî katliamı unutulmadı, unutulmayacaktır. Gün gelecek devran dönecektir ve katliamların hesabı sorulacaktır.

28 Aralık 2021 ●



stêrka bolşewîk

WEŞANA VEDORA MARKSÎST-LENÎNÎST (KURDİSTANA BAKUR)



Newroz isyana çağrıdır! Newroz zulme başkaldırıdır!

Kürt ulusu, Kürdistan'ın dört parçasında ve Kürtlerin yaşadığı her yerde, 21 Mart'ı Newroz bayramı olarak kutluyor. Zulüm var oldukça, Kürt ulusu ezildikçe, Newroz çağdaş Dehâklara karşı, çağdaş Kawaların isyanının tazelendiği, isyan ateşlerinin harlandığı gün olarak gündemde kalacak, öyle kutlanacaktır.

Newroz, Kürt ulusunun kitlesel olarak kendi varlığını haykırdığı, kendi kimliğine sahip çıktığı bir gündür. Newroz, sömürgeciliğe, asimilasyona, baskıya, zulme karşı, Kürt ulusunun kendi kimliğini haykırmadır. Newroz, ezilen Kürt ulusunun sömürgeciliğe, baskıya, zulme ve her türlü barbarlığa karşı bir başkaldırıdır. Newroz, zalimlerin zulmüne karşı bir direniştir. Newroz, işçileri-emekçileri ve tüm ezilenleri, devrim-sosyalizm için mücadeleye çağıran bir gündür. Newroz, işçi ve emekçilere sosyalizm bilincinin taşındığı, Kürdistanlı emekçi kitlelerin devrim bayrakları altında birleştirilmesi için mücadele günüdür. Newroz, her alanda kitlelere devrim-sosyalizm propagandasının yapıldığı ve Newroz ateşinin devrim ateşine dönüştürüldüğü gündür. Biz, komünistler Newroz'u bu içerikle sahipleniyor ve kutluyoruz.



stêrka bolşewîk

WEŞANA VEDORA MARKSÎST-LENÎNÎST (KURDÎSTANA BAKUR)

Rüzgâr eken fırtına biçecektir!

Kuzey-Güney Kürdistan'da gerillanın denetiminde olduğu iddia edilen alanlar aralıksız bombalanıyor. Ardı arkası gelmeyen hava bombardımanlarıyla Kürt silahlı güçleri imha edilmek isteniyor! Kuzey Kürdistan'da, Kürt hareketine destek veren halk her geçen gün daha fazla devletin savaş güçlerinin hedefi hâline geliyor. Kuzey Kürdistan'da savaş var. Bu savaş alanlarında T.C.'nin özel vurucu güçleri, ağır silahları ölüm kusuyor. Helikopterler, İnsansız Hava Araçları bomba yağdırıyor. Demokratik Bölgeler Partisi/Halkların Demokratik Partisi, sömürgeci devletin kıskacı altında bulunuyor; aktivistleri tutuklanıyor, parti binaları basılıyor.



24 Ağustos 2016'da "Fırat Kalkanı" adı verilen bir işgal harekâtı ile Cerablus, El Bab, Azez, Dabık, 20 Ocak 2018'de "Zeytin Dalı" adı verilen bir harekât ile Efrîn ve 9 Ekim 2019'da "Barış Pınarı" adı verilen bir harekât ile Tel Abyad, Rasulayn işgal edildi. Sömürgeci Türk devleti, Güney-Kuzey ve Batı Kürdistan'da savaş yürütüyor. Sömürgeci devlet, ülkelerimizin her yanında devlet terörü estiriyor. Ülkelerimizin halkları, faşist devletin barbarlığını yaşıyor. Baskı zulüm, işkence, keyfi tutuklamalar, sefalet, devam ediyor. Kürt öncü güçlerine karşı bir yok etme savaşı sürdürülüyor. Sömürgeci devletin hapishaneleri Kürtlerle dolduruldu. Baskı ve sindirme politikası, Kuzey Kürdistan-Türkiye'de yaşamın normal bir parçası hâline getirildi. 2022 Newroz'unu bu koşullarda kutluyoruz.



stêrka bolşew

WEŞANA VEDORA MARKSÎST-LENÎNÎST (KURDÎSTANA I

Umut isyanda, kurtuluş devrimdedir!

Faşist Türk devleti, bilinçli bir şekilde ırkçılık ve şovenizm ile kitleleri burjuvazinin peşine takmaya çalışıyor! Çeşitli ulus ve milliyetlerden işçiler ve emekçiler arasında düşmanlık tohumları ekiliyor. İşçiler, emekçiler daha fazla bölünüp parçalanıyor. İşçi sınıfı kendi sorun ve taleplerinden uzaklaştırılıyor. Irkçılık ve şovenizmin geliştirilmesi ile işçi ve emekçiler kendi öznel sorunlarından uzaklaştırılıyor, hâkim sınıfların iktidar dalaşlarında kullanılan birer araç hâline dönüştürülmeye çalışılıyor.

Irkçılığa ve şovenizmin azdırılmasına, çeşitli ulus ve milliyetlerden işçilerin, emekçilerin birbirlerine düşürülmesi çabalarına karşı mücadele etme görevi omuzlarımızdadır. Ulusal kökeni ne olursa olsun diğer ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçilerin kendi sınıf kardeşleri olduğu düşüncesi, Türk işçi ve emekçileri arasında yaymak, halklar arasında, çeşitli ulus ve milliyetlerden işçi ve emekçiler arasında birliği, dayanışmayı yükseltmek görevdir. Kitleleri halkların kardeşliği düşüncesi temelinde; saldırıların, provokasyonların planlayıcısı, uygulayıcısı faşist devletin yıkılması düşüncesi temelinde, faşizme karşı devrim mücadelesi temelinde seferber etmeli, örgütlemeli ve mücadeleye katmalıyız. Çünkü bu sömürü sisteminden, bu faşist devletten kurtuluşun başka çaresi yoktur. Umut isyanda kurtuluş devrimdedir. Newroz isyandır. Newroz'da isyan ateşini körükleyelim, devrim ocağını harlayalım!





Gerçek çözüm devrimde!

Kürt ulusu, savaş değil, barış istiyor. Kürtlerin istediği barış, eşit ler arasında onurlu bir barıştır. Kürt ulusu kendi ulusal haklarına sahip olmak istiyor. Sömürgeci devletin egemenliği şartlarında gerçek ve kalıcı bir barışın olmayacağını biliyoruz. Bu sistem sürdüğü sürece, Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin edeceği şartlar yaratılamaz. Kalıcı bir barış ve Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce belirleyeceği şartların yaratılması, ülkelerimizin demokratikleştirilmesine bağlıdır. Ülkelerimizin gerçek anlamda demokratikleştirilmesi Demokratik Halk Devrimi ile mümkündür. Biz komünistler yalnızca "gerçek barış devrimle gelir ve gelecektir" propagandası ile yetinmiyoruz. Bu gerçeği hep vurguluyoruz ama bu gerçeğin yanında, bugünkü savaşın durdurulması, Güney/Batı Kürdistan'dan işgal güçlerinin geri çekilmesi talebiyle bir barış cephesinin örülmesini istiyoruz. Bugün talep ettiğimiz barış, bu anlamda gerçek kalıcı bir barış değildir. İstediğimiz, yalnızca yürüyen ve anda halklara hiçbir yararı olmayan bu savaşın sonlandırılmasıdır. Bütün halklara, büyük acılar yaşatan bu savaşın durması elzemdir. Böyle bir barış, kalıcı bir barış olmasa da bugün halkların yararına olan tek çözümdür. Onun için 2022 Newroz'unda da kayıtsız, koşulsuz İNADINA BARIŞ diyoruz!





stêrka bolşewîk

WEŞANA VEDORA MARKSÎST-LENÎNÎST (KURDÎSTANA BAKUR)

Gerçek barış ve özgürlük devrimle gelecektir!

Rojava Ulusal Hareketi çıkış noktasında hiçbir emperyalist güç tarafından desteklenmeyen, bağımsız bir ulusal hareketti. Esad rejiminin Suriye'nin diğer alanlarındaki savaşa yoğunlaşması sonucu Rojava'da ortaya çıkan iktidar boşluğunu, Suriye rejim güçleri ile doğrudan çatışmaya girmeksizin doldurdu, kendi iktidar alanlarını kurdu. Buralarda seküler ve görece demokratik bir yapı oluşturmaya yöneldi. Bütün bunlar doğru adımlardı. Bu iktidar alanı 2014'de Kobanê somutunda DAİŞ tarafından saldırıya uğradı. Ulusal hareket savaşçıların yiğitçe direnişine rağmen, yeterli askeri araç/gereç/malzeme yokluğundan boğulma tehlikesi ve tehdidi ile karşı karşıya kaldı. Bu noktada alanda DAİŞ'i baş düşman gören ABD emperyalizmi devreye girdi. PYD/YPG'ye silah desteği verdi. DAİŞ'in Kobane kuşatması geri püskürtüldü. ABD emperyalizmi açısından PYD/YPG, DAİŞ'e karşı savaşta, "alanda en iyi savaşan güç" olarak "müttefik" hâline geldi. Verili güç dengesinde PYD/YPG gibi bir gücün, ABD gibi büyük bir emperyalist güç ile "müttefik"liği, gerçekte o emperyalist büyük gücün savaşının bir parçası hâline gelmeyi beraberinde getirebilirdi ve sonuçta getirdi. ABD'nin baş düşman ilan ettiği DAİŞ'e karşı savaşta, Suriye Demokratik Güçleri (SDG) kara ordusu olarak işlev görmeye başladı. Rojava alanları dışında DAİŞ'e karşı yürütülen savaşta binlerce kayıp verildi. Gelinen noktada, YPG/PYD (daha sonra SDG) Suriye'de yürüyen savaşta, ABD'den bağımsız olarak ele alınacak bir güç olmaktan çıktı. Onun özgür ve demokratik Rojava mücadelesi bir bütün olarak emperyalizme darbe vuran bir hareket olma niteliğini yitirdi. O devrimci bir ulusal hareket olmaktan çıktı, emperyalistlerin bir bölümü ile iş birliği yapan silahlı reformist bir ulusal harekete dönüştü. Komünistler açısından böyle bir hareketi destekleme yükümlülüğü yoktur.

Rojava Ulusal Hareketi'ni desteklememek demek, fakat o ulusal harekete karşı savaşmak vb. anlamına da gelmez. Her ulusal hareketin ister desteklensin ister desteklenmesin demokratik bir yanı vardır. Biz, PYD/YPG/SDG'yi desteklemiyoruz. Bizim desteğimiz şöyledir: Faşist Türk devletinin ve diğer gerici, emperyalist ülkelerin Suriye'ye müdahale etmesine karşı çıkıyoruz. Tüm yabancı güçlerin Suriye'den defolması gerektiğini belirtiyoruz. Suriye'de ne yapılacağına Suriye halkları karar vermelidir, diyoruz. Rojava'da Kürt ulusunun örgütlülüğünü yaratması ve ayrılıp ayrı devlet kurmasının demokratik bir hak olduğunu söylüyoruz. Rojava'daki bütün demokratik kazanımların korunması ve ilerletilmesinden yanayız. Verdiğimiz destek budur, bunun ötesinde değildir.

Newroz Ateşiyle Devrim Ocağını Körükle!
Bi Agirê Newrozê Ocaxê Şorêşê Kûrik Bike!
Xelasî, Bi Şoreşê û bî Sosyalizmê Dîbî!



stêrka bolşewîk

WEŞANA VEDORA MARKSÎST-LENÎNÎST (KURDÎSTANA BAKUR)

NEWROZ

PÎROZ BE!

Agirê newrozê ji bo şoreşê gûr bike!

Newroz ateşiyle devrim ocağını körükle!



stêrka bolşewîk

WEŞANA VEDORA MARKSÎST-LENÎNÎST (KURDÎSTANA BAKUR)

BOLŞEVİK devrim

BOLŞEVİK PARTİZAN





Emperyalist savaş sınırsız barbarlıktır!

Medya üzerinden her gün, her saat emperyalist savaşın barbarlık görüntüleri ile bombardımana uğruyoruz. Her iki yan ne kadarının gerçek ne kadarının fake olduğunu denetleme imkânımızın olmadığı resim ve "haber"lerle karşı tarafın barbarlığını anlatıyor bize. Her iki taraf da, karşısındakinin savaş suçu işlediğini iddia ediyor. Kendine göre kanıtlar sunuyor. Yıkıntılar görüyoruz, yangınlar, çöken binalar görüyoruz. Ölmüş sivil insanlar görüyoruz. Yıkıntılar bağlamında bir taraf öbür tarafı sivil yerleşimleri vurmakla suçluyor. Öbür taraf hayır biz vurmadık, ya da vurduğumuz yer askeri tesisti; savaşçılar halkı kalkan olarak kullanıyor vs. diyor. Kim hangi somutta doğruyu söylüyor bilmiyoruz. Fakat kesin olarak bildiğimiz bir şey var. Önce savaşta savaş taraflarının verdiği bilgiler propaganda için araçtır. Bu yüzden savaşta ilk defa gerçekler ölür tespiti genel geçer bir tespittir. Bunu bu somut savaşta da yaşadık, yaşıyoruz. İkincisi, emperyalist savaşlarda barbarlık kural dışı değil, kuraldır. Savaş suçları dedikleri suçlar emperyalist savaşın normalidir! Bunu emperyalistlerin yürüttüğü bütün savaşlarda gördük, yaşadık, bugün de yaşıyoruz, emperyalizm var olduğu sürece de yaşayacağız. Emperyalizmin kendisi barbarlıktır. Savaş barbarlığın görüntülerinden yalnızca biri, belki çıplak gözle bile en kolay görünenidir.

BOLŞEVİK PARTİZAN